

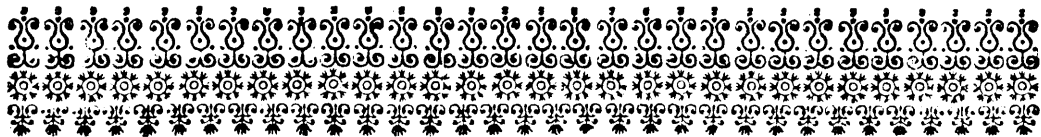
S Z E N T
D Á V I D
K I R Á L Y N A K
É S
P R O F É T Á N A K
S Z Á Z Ö T V E N
S O L T Á R I,

A' *Frantziai* Nóták 's Versek szerént
Magyar Versekre fordítottak 's
rendeltettek

S Z E N T Z I
M O L N Á R A L B E R T
által.

DEBRECZENBEN,

Nyomtt: MARGITAI JÁNOS által,
I 7 3 6-dik *Eszendőben.*

RE MUS GY Ö R G Y Deák Verseinek Magyarra va-
ló fordíttatása, és M Ó L N Á R ALBERTRE való alkalmaztatása.

*D*ávid Királynak másfél-száz 'S Ó L T Á R I T,

Szent Lélek által iratott Énekit,

Gyönyörűséges Nótájú Versekre

Ketten szerzették Frantziai Nyelvre.

örvenét CLEMENS MAROTH fordította,

És a' többit a' THEODORUS BEZA.

Ezeket osztán Németek, Olaszok,

Spaniolok, Belgák, és az Ánglusok:

ő Nyelveken követték a' Lengyelek;

A' Lengyelek után a' tisztes Tsehek:

Kik Dávid' 'S Ó L T Á R I T, egymást követvén,

Egyenlő Nótákkal éneklék szépen.

Hogy pedig még nem volna Deák Nyelven,

SPETHA ANDRÁS Deákul szerzé épen.

Mellynek az ő gyönyörű ékes voltát

Még Orfens sem győzné-meg Nótáját.

Midőn ezt jól látná a' M Ó L N Á R ALBERT,

[: A' ki sok Országot látott és Tengert:]

Hogy ennyi sok Keresztyén Nemzet között

Tsak Magyar Nép volna e' Versek nélkül,

Használni akarván ő Nemzetének,

Segedelméből a' kegyes ISTE Nnek

A' 'S Ó L T Á R T Magyar Versekre formálta,

És a' Frantziai Nótákra szabta:

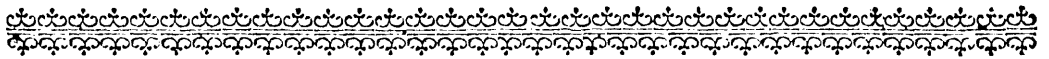
Kit tőle vésy jó néven Hív Olvasó!

Hogy ISTE Ntől néked adassék sok jó.

Irta Nassovia Tartományában, Sigéna Várossában,

Farkasfalvi Filitzki János, Theologus Deák,

1607. Előszóban.

K E G Y E S O L V A S O !

vedd eszedbe ímezeket :

- I. A' 'Sóltárok felett a' C. M. Clemens Marothus nevét; a' T. B. Theodorus Bézácét jegyzik.
- II. Minden 'Sóltárnak Summája avagy Tzélja rövideden eleibe van írva.
- III. A' hofzfú 'Sóltárookban a' Vers előtt Pausának, az-az megfzűnésnek jele ímez: J.
- IV. A' 'Sóltárok, melyek egyenlő Nótájúak, ímezek:

Az	5.	és	64.	
	14.	és	53.	
	17.	63.	és	70.
	18.	és	144.	
	24.	62.	95.	111.
	28.	és	109.	
	30.	76.	és	139.
	31.	és	71.	
	33.	és	67.	
	36.	és	68.	
	46.	és	82.	

Az	51.	és	69.	
	60.	és	108.	
	65.	és	72.	
	66.	98.	és	118.
	74.	és	116.	
	77.	és	86.	
	78.	és	90.	
	100.	131.	és	142.
	117.	és	127.	
	140.	és	a' Tiz Pa-	
			rantsolat.	

V. Az Időknek és Dolgoknak alkalmatossági fzerént így énekeld a' 'Sóltárokat, vagy azoknak némelly Verscít:

Reggel az : 5. 17. 19. 30. 36. 57. 63. 65. 77. 90. 92. 104.
119: ű. 74. 127. 130.

Estve : 3. 4. 16. 23. 34. 42. 91. 121. 132. 139. 141. 147.

Étel előtt : 8. 67. 144. 147.

Étel után : 22. 23. 103. 111. 138. 145. 146. 147.

Advent : 14. 50. 53. 96.

Karúison : 2. 8. 45. 49. 50. 82. 89. 93. 95. 96. 98. 100.
105. 106. 108. 113. 117. 132.

Uj Est : 65. 67. 72. 81. 95. 97. 103. 104. 122.

Palmarum : 118.

Nagy Péntek : 6. 16. 22. 35. 38. 40. 41. 42. 43. 55. 69.
70. 88. 109. 118.

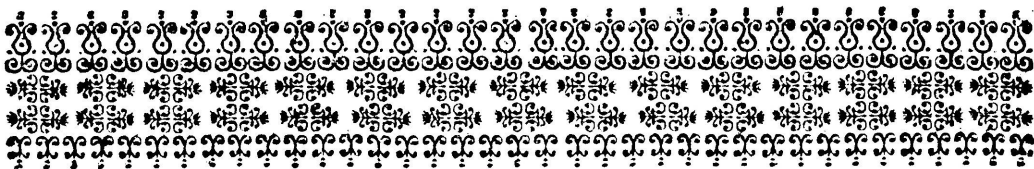
Húsvét : 16. 21. 27. 40. 43. 45. 49. 68: ű. 10. 110. 116. 118.

Áldozó : 2. 8. 20. 21. 24. 45. 47. 68. 97. 99. 110. 113. 132. 150.

Pünköst : 19. 29. 33. 45. 46. 48. 51. 60. 65. 72. 84. 87.
108. 133. 139. 143.

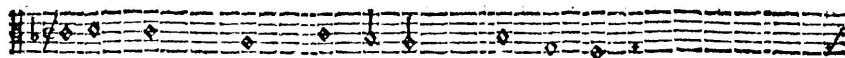
Péntenzia-tartó : 6. 32. 38. 51. 102. 130. 143.
 Meg-térés után : 15. 25. 103. 131.
 UR' Vatsorájakor : 22. 32. 34. 51. 86. 116. 122. 130. 132.
 133. 143.
 UR' Vatsorája után : 23. 53. 103. 107. 111. 138. 147. 149.
 Eklésia békeségéért : 74. 80. 102. 122. 129.
 Magyijtrátusokért : 20. 21. 61. 75. 82. 101.
 Kísértetek ellen : 37. 39. 73. 77. 86.
 Betegségkor : 6. 13. 31. 38. 39. 41. 42. 88. 90.
 Gyógyulás után : 30. 86. 116.
 Szükségnek idején : 33. 34. 86.
 Bőségnek idején : 4. 65. 72. 81. 104. 112. 114.
 Közönséges ellenség ellen : 12. 17. 56. 62. 64. 83.
 Meg-térhetetlen ellenség ellen : 35. 36. 52. 137.
 Meg-szabadulásért : 12. 13. 59. 70. 94. 123. 142.
 Szabadulás után : 7. 9. 18. 48. 57. 66. 68. 85. 124. 126.
 Vár 's Város meg-száll : 10. 17. 27. 46. 59. 125.
 Ellenségtől való meg-verettetéskor : 44. 74. 79.
 Győzelem után : 46. 76.
 Méltatlan szenvedéskor : 7. 17. 26. 37. 43. 54. 55. 64. 71. 140.
 Rágalmazás ellen : 42. 43. 52. 57. 58. 64. 120. 140.
 Házassúlásra : 127. 128.
 Meddőké : 68. 113. 127.
 Dög-halálkor : 91.
 Temetéskor : 6. 38. 39. 40. 49. 88. 90. 102. 143.

AZ ELSŐ SOLTÁR. C. M.

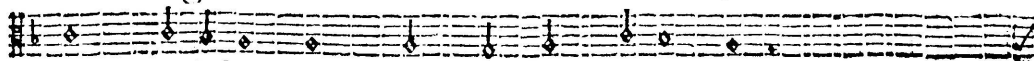
Az Embernek leg-fővebb java: az Istenfélőknek és az istenteleneknek különböző állapotjok.

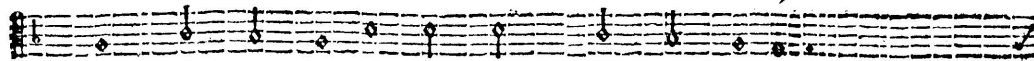
ki nem jár hitlenek' tanátsán,

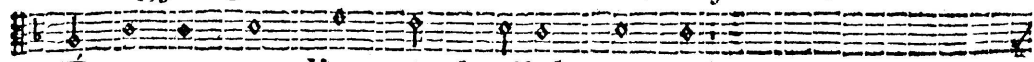
És meg-nem áll a' bűnösök' után,

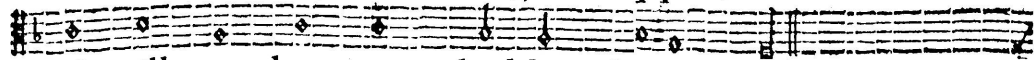
A' tsúfolóknak nem ül ő székekben;

De gyönyörködik az UR' törvényében,

És arra gondja mind éjjel nappal,

Ez illy ember nagy-bóldog bizonnal.

2. Mert ő olyan, mint a' jó termő fa, Melly a' viz mellett vagyon plántálva, Ó idejében meg-hozza gyümölsét, És el-nem szokta húllatni levelét: Ekképen a' mit az ember végez, Minden dolgában mégyen jó-véghez.

3. De nem ígygen vagynak a' gonoszak; Hanem mint az apró por és polyvák, Mellyek a' széltől

széellyel ragadtatnak: Így az ítéletben meg-nem állhatnak A' gonofzak, és kik bűnben élnek, Az igazak között helyet nem lelnek.

4. Mert az ISTEN esméri útokat Az igazaknak érti dolgokat; Azért mind örökké ők meg-maradnak. De a' kik csak a' gonofzságban járnak, Azoknak nyilván mind el-vész útok, Mert ISTENnek nem kell az ő dolgok.

II. 'S O L T Á R. T. B.

Jövendöl a' Kristus' személyéről 's országáról.

Mért zúgolódnak a' Pogányok?

Mit forgatnak ő bolond elméjekben?

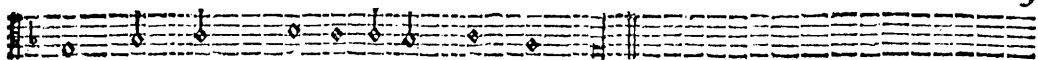
A' földi népeknek mi szándékjok?

Tsak hijába-valót üznek szívekben.

E' világi Királyok egybe-gyűlnek,

A' Fejedelmek tanátsot tartnak,

Az ISTEN ellen erős kötést téfznek;

És az ő Krisztusára támadnak.

2. Nagy-fennyen mondják: Mit késünk ezzel? Jer fzaggassuk-el ezeknek kőtelit, És minden igájokat rontsuk-el, Ne viseljünk többé rajtunk effélit. De az UR ISTEN a' magas mennyekben Tsak neveti dolgokat azoknak, Tsúfolja őket űlvén szent székiben, Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3. És végre hogy meg-indúl haragja, Kemény befzéddel kezd szólni azoknak, Rettenetesképen meg-riafztja: Ki miatt tellyességgel el-bádjadnak. Hogy mertek, úgy-mond, ez ellen zúgódni? A' kit én kentem a' Királyságra, És Királyi-páltzát én adtam néki Az én szent hegyemre a' Sionra.

¶ 4. Mond e' Királyság: Im' ki-hirdetem Az ő tanátsát és szent dékrétomat; A' Felséges UR monda énnékem: Én fíjam vagy, ma szűltelek fíjamat. Kérjed én tőlem a' fok Pogányokat, Kiket örök-fégűl néked adok, Föld' kerekségén fok tartományokat Mindenűtt én tenéked ajánlok.

5. Rontsd-meg őket te nagy hatalmaddal, Mint a' földből égetett tserép edént, És a' te királyi vas páltzáddal Verd-őszve, és tórd apró pozdorjánként. Azért Fejedelmek, Birák, Királyok, Ezekből tanúságot végyetek, És magatokat jól meg-gondoljátok, Kik e' földön reználtok, ítétek.

6. Szolgáljatok ez hatalmas URnak Igaz félelemmel,

mel, jámbor étellel, Örvendeztetek ő nagy-vóltá-
nak, De ezek-is légyenek rettegéssel. Tsókoljátok
e' néktek küldött Fiat, Hogy erősen meg-ne hara-
gudjék, El-ne múlassátok parantsolatját, Mert szór-
nyúképen el-kell vesznetek.

7. Mert gyakorta hogy ingyen sem vélnéd, Mint
a' sebes tűz fel-gerjed haragja; Te azért tellyes szív-
vel el-hiddjed; Bóldog a' ki magát ez URra bízza.

III. 'S O L T Á R. C. M.

Könyörgése Dávidnak Absólón ellen.

OH melly fokban vagynak, A' kik háborgatnak
Enzemet, én ISTENEM! Nagy-fok ellenségim,
És fok gyűlölőim Tusakodnak ellenem.
Sokan azt alítják, Lelkemről azt mondják:
Veszett ennek ő dolga, Segítsége nintsen,
Mert el-hagyta ISTEN, Így szólunk bolond módra.

2. Mert te én ISTENEM Paisom vagy nékem, Ki
é'etem' meg-mented, És nagy tisztességre Fejem'
ditsóségre Idővel fel-emeled. Te hozzád, UR Is-

TEN, Kiáltok, szüntelen, És te meg-vídámítasz,
Meg-hallgatsz kedvedből, Sion' szent hegyéről
Nagy fejedelmet nyújtasz.

3. Ha ágyamban nyugszom, Tsendesen aluszom,
Nintsen semmi félelmem: Midőn fel-ferkenek, Sem-
min nem kesergek; Mert ISTEN őriz engem'. Ha
száz-ezer népek Mind kőrnnyúl-vennének Jobb és
bal kezem fölől, Ha rám űtnének-is, Nem ret-
tegnék még-is Semmi veszedelemtől.

4. Kelj-fel, URam, tarts-meg, Ellenségim vond-
meg, Meg-törvén ő fogokat: Mind őszve-pasko-
lod És artzúl tsapdosod Az Isten-útálókat. Tsak
te vagy az ISTEN, Ki minden szükségben Meg-
tudsz szabadítani, Ki a' te sereged' Meg-tartod,
szereted, Es meg-szoktad áldani.

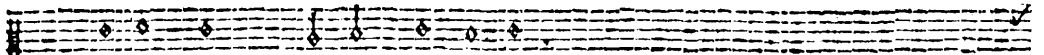
IV. 'S O L T Á R. C. M.

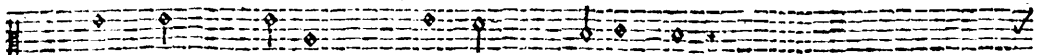
Dávidnak könyörgése Saul ellen.

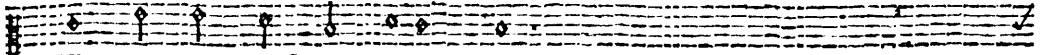
É N igazságomnak ISTENC,
Hallgasd-meg én kiáltásom',
Szánj-meg és tekints ínségemre,
Te vigy engemet tágas helyre,

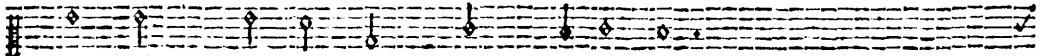
B

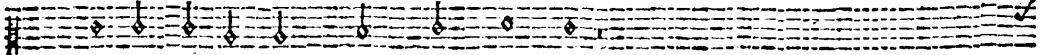
Midőn

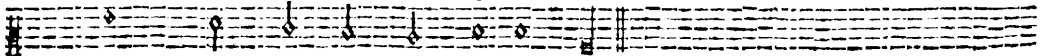

Midõn itt szorongattatom.

Ti nagy Urak, míglen gyaláztok

Engemet tífztességemben?

Ez illy hívságban míg maradtok?

Hazudozásra mit vágyódtok?

Míg gyõnyörködtök ezekben?

2. De vegyétek jól ezetekbe, Hogy az UR ISTEN engemet Bé-vett kedvébe kegyelmébe, Ó adta királyi tífztemet, És meg-hallja kérésemet. Rettegjétek hát, és lássátok, Hogy ellene ne vétsetek, Magatokat meg-gondoljátok, Az ágyas-házban ha nyugofztok, Hogy lehessen tsendességtek.

3. Igazságnak áldozatjával Áldozzatok az ISTENnek, Jó étellel és igazsággal, És az ISTENben bátorsággal Bízhatok és örvendjetek. De fokban mondják azt minékünk: Ki' vezérl minket a' jóra? Azért téged', UR ISTEN, kérünk, Mátasd kegyes orzadat nekünk, Jõjjon-el az áldott óra!

4. Mellyel inkább vígafztalsz engem', És örvendez-

deztetfz szívemben; Hogy-nem kiknek fok mustjok terem, Búzajokkal rakva fok verem, Kikkel élnek bőségesen. Azért élek jó békeségben. Fekszem 's alufzom kedvemre, Uralkodván lakom földemben Bátorságos örvendezésben; Mert az UR vígyáz éltemre.

V. 'S O L T Á R. C. M.

Könyörgése Dávidnak kergetői ellen.

UR ISTEN az én imádságom',
 Kérlek végyed füleidben, És hallgass-meg kérésemben,
 Én ISTENEM, és én Királyom, Értsd-meg mondásom'.

2. Tekintsed-meg esedezésem', És halld-meg kiáltásomat; Midőn hívlak Királyomat, Meg-hallgatód én könyörgésem', Bizonnyal hízfem.

3. Jó-reggel meg-hallgatsz engemet, URam, még virradta előtt, Idején, a' Nap hogy fel-jött, Elődbe számlálom ügyemet, Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedul vagy olly ISTEN, Kinek a' gonofzság nem kell: És a' ki gonofz bűnben él, Nem mehet hozzád semmiképen, Míg él vétekben.

5. A' kábák és az elztelenek Nem állhatnak fízned előtt: Gyűlölsz minden gonofztévőt, És tőled távol üzettetnek Az illyetének.

9. A' kik csak hazugságot szólnak, Szörnyen el-vezted azokat, És meg-átkozsz gyilkosokat; Kik embert hamisan meg-tsálnak, Mind meg-rontatnak.

7. Én pedig nagy-jó reménységgel Bé-mégyek szent Templomodban, És imádlak szent Házadban, Nagy jóvóltodért félelemmel Szolgállak szívvel.

8. Vezérlj, URam, igazságodban Ellenségimnek láttokra, Kik igyekeznek káromra: Oktass, hogy a' te útaidban Járhassak jobban.

9. Mert szájokban nintsen igaz szó, Szívek tel-lyes nyavalyával, Ó nyelvek szól álnoksággal, Tor-kok olly, mint a' nyílt koporsó, Hol nints femmi jó.

10. Bántesd-meg, URam ISTEN, őket, Tedd fem-mivé tanátsokat, Rontsd-el ő találmányokat, Verd-meg veled ellenkezőket, A' pártütőket.

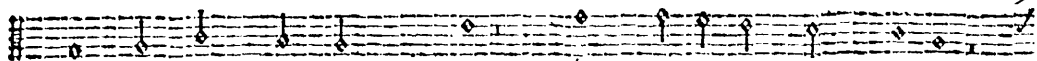
11. És hogy azok mind örüljenek, A' kik bíznak csak te benned, És szívből fzeretik Neved': Engedd, hogy vígan Felségednek Énekeljenek.

12. Mert az igazat te meg-áldod, Te nagy irgal-massággal Kőrnyül-vefzed, mint paissal, Min-den gonosz ellen meg-tartod, És óltalmazod.

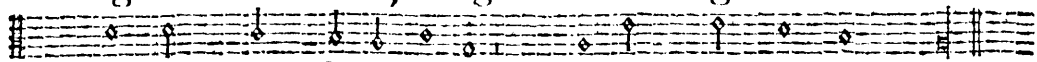
VI. 'S O L T Á R. C. M.

Dávid meg-gyógyulásért könyörög.

U Ramtenagy haragodban Kimmialt vagyok búban,
Enge-

Engemet ne feddj-meg, És haragodnak tüze

Szűnjék-meg sebessége, Kiben ne büntess-meg.

2. Nékem, URam, légy irgalmas, Mert vagyok nagy fájdalmas; Ne hagyj, URam, kérlek, Gyógyítsd-meg félrelmimet, El-rettent tetemimet Ujítsd-meg, hogy éljek.

3. Lelkem igen háborodik, Inségiben bánkodik, Kesergek szívemben: URam, meddig hagysz engem? Ekképen veszekednem E' nagy gyötrelemben?

4. Térj, URam, kegyesen hozzám, Mert jaj! el-fogyatkozám: Te nagy irgalmadból Szánj-meg nyavalyáimban, És ne hagyj kínaimban, Ments-meg a' haláltól.

5. Mert ha mindnyájan meg-halunk, E' Világból ki-múlunk, Nints emlekezeted Senkinél a' halálban, Fekvén a' koporsóban Ki' ditsérne téged?

6. El-fáradtam bánatimban, Egész éjjel firtomban: Könnyhúllatásimmal Nedvesítem ágyamat, Áztatom nyofzolyámat Sűrű firalmimmal.

7. Én fok bofszfűságim miatt Az én ortzám el-hervad, Szemem homályosult: Ezt szerzik ellenségim, Vigadnak gyulöldöm, Kin szívem el-búsult.

8. Azért tőlem el-menjete, Kik gonofzságban éltek, Távozzatok innen! Mert az UR kiáltásom' Meg-hallgatá firásom', És bé-vön kedvében.

9. Könyörgésem' meg-hallgatja Az UR, és el-fogadja Én imádságomat; És a' mit tőle kérek,

Minden jókat meg-nyerek, Ugy kívánja jómat.
 10. Azért minden ellenségim És én háborgatóim
 Pironkodjatok-el! Már mind hátra-térjeteK, És
 meg-szégyenüljeteK Nagy-hirtelenséggel.

VII. 'S O L T Á R. C. M.

Könyörög ellenségitől való szabadulásért.

O H én URam, és én ISTENEM!
 Te benned vagyok reménységem,
 Segedelmemre légy jelen,
 Tarts-meg ellenségim ellen;
 Hogy engemet el-ne ragadjon,
 Mint éh oroszlán, meg-ne rágjon,
 Midőn nintsen segítségem,
 A' ki meg-mentene engem'.

2. Hogyha én ezt tettem UR ISTEN, Avagy ha-
 misság van kezemben: Hogyha gonoszt tettem en-
 nek, Ki örült békeségemnek: Hogyha valaki ab-
 ban

ban meg-ért, Hogy gonofzt fizettem a' jóért; Sőt ha jól nem tettem azzal, Ki nékem volt bofszfúsággal.

3. Ámbár kergessen ellenségem, És bátor meg-ragadjon engem', Életemet földhöz verje, Ditsőséggem porrá tégye. Kelj-fel azért nagy haragodban, Ellenségim ellen támadván, Add-meg az elébbi tisztem', Kit rendeltél, URam, nékem.

4. Nagy sereggel osztán a' népek Hozzád gyűlnek, és környül-vésznek; Azért, UR ISTEN, támadj-fel, Magas helyre köztők állj-fel. És ottan ítéld a' népet, Ki jól rendelhetfz mindeneket, És engem' hívségem fzerént Itélj igazságod fzerént.

¶ 5. Verd-meg az iftenteleneket, És védelmezd-meg híveidet: Mert mindeneknek titkait Látod, URam, szívét lelkét. Te vagy paisom, igaz ISTEN, És nem hagyfz-el veszedelmemben, Ki a' híveket meg-tartod, Gonofz ellen takargatod.

6. Igazán ítéli az ISTEN Az ártatlan embert ügyében; De keményen fenyegeti, Kinek hamisságát érti: Hogyha pedig ő meg-nem térénd, Sok bünének véget nem veténd; Elő-kézfíti fegyverit, Idegbe veti nyílait.

7. Végre mintegy hadi erőben Halálos fegyvert fog kezében, Nyíllait-is rántja elő, Kiket ellenségimre lő, Kinek szándéka veszedelmes, Szíve nagy gonofzsággal terhes, Kiből idétlen fiat szül, Mert szándéka meg-fzégyenül.

8. Szorgalmatosan árkot vájott, Más ember alá vermet ásott: Kikben midőnt örekedik, Önnön-maga beléfik. A' gonofz a' mit nékem kíván, Ó tulajdon fejére rohan, Mindenneműtsalárdsága, Nyakára szállálnoksága.

9. Azért ISTENnek adok hálát, Hirdetem ő szent igazságát, És Felséges szent Nevének Ditséreteket éneklek.

VIII. 'S O L T Á R. C. M.

Tsudálkozván ditséri Dávid a' Teremtőnek a' teremtett emberhez való jó-kedvét.

O H Felséges UR, mi kegyes ISTENünk,
 Melly tsudálatos a' te Neved nekünk!
 Nagy ditsőséged ez egész földre
 Ki-terjed és fel-hat az egekre.

2. Ditsérnek téged' még a' tsets-fzopók-is, Szájokban viselik Nevedet ők-is: Kik által ellenséget megcjtetz, És bofzszáállót meg-fzégyenítetz.

3. Nagy-vóltát ha meg-nézem dolgaidnak, Mellyeket a' te újjaid formáltak, Az Eget, Hóldat, a' fényes Napot, És szép renddel a' fok Tsillagokat;

4. Tsudálván mondom: Mitsoda az ember, Ki te tőled ennyi ditsőséget nyer? De mitsoda az embernek fíja, Kiről Felségednek van illy gondja?

5. Az Angyaloknál noha egy-kevésé Kisbbé tőd; de nagy ditsőséggé Teremtéd őtet, és magasztalád, Nagy ditsőségre fel-koronázád.

6. Kezed' munkáin őtet URrá tévéd, Hogy azokkal bírna, néki engedéd; Valamit e' Világra teremtel, Mindeneket lába alá vetél.

7. Juhot, ökröt, és egyéb állatokat, A' hegyen és völgyön élő vadakat, Kik az erdőkön széllyel legelnek, Avagy a' sík-mezőkön tengenek.

8. És a' repeső égi madarakat, Kik hangitsálnak szép melódiákat: És fok halait a' nagy tengernek Birtokába adád az embernek.

9. Oh Felséges ISTEN, kegyelmes URunk, Melly tsudálatos a' te Neved nálunk! Felségednek melly' nagy ditsősége, Mellyel tellyes e' föld' kereksége.

IX. 'S O L T Á R. C. M.

Az Izrael népe' Háláadása 's Könyörgése.

D Itsérlek téged' UR ISTEN,

És áldlak tellyes szívemben,

És a' te tsuda-tételidet, Hirdetem jó-téteményidet.

2. Te benned, URam, vígadok, Nagy örömemben tombolok, És a' te Felséges Nevednek Szép ditséreteket éneklek.

3. Mert az én ellenségimet Meg-térítéd, veréd őket: Kik rettegven hátra-esének, Színed elől mind el-veznének.

4. Én ügyemet meg-tekintéd; És kegyelmesen felvénéd, Űlvén törvény-tévő székedben, Meg-mentél igaz ítéletben.

5. A' Pogányokat meg-fedded, A' gonoszokat el-vezted, Semmivé tőd az ő neveket, Tellyességgel el-törléd őket.

¶ 6. Te ellenség azt alítád Hogy te könnyen elronthatnád E' városokat! El rontád-é? Még híreket-is el-törléd-é?

7. Nem leheté, mert az Isten Meg-marad dicsőségében, Ő törvény-székit készítetté, Az ítéletre le-téteti.

8. Dolgában tart igazságot, Elő-hívja e' Világot, És igazsággal mindeneket Meg-ítél minden nemzeteket.

9. Ő a' szegénynek óltalma, Őrzője minden jutalma, A' ki szűkségének idején Hozzád óhajt könyörgésében.

10. Azért bíznak tsak te benned, A' kik esmérik szent Neved': Kik tőled várnak segítségét, UR Isten, nem hagyod-el őket.

¶ 11. Énekeljete az URnak A' Sion hegyén lakónak: Sokságát tselekedetinek Hirdessétek minden népeknek.

12. A' ki nyilván meg-keresi Az igaz vért nem felejtí: És a' szegényeket nem hagyja, Kiknek kiáltásokat hallja.

13. URam, légy kegyelmes nékem, És tekintsd-meg nagy ínségem': Az ellenség életem' gyötri; A' halál' kapuiból végy-ki.

14. Hogy ditsérhesselek vígan, A' Sionnak kapuiban, És örvendezhessek szívemben, Hogy engem' meg-tartál kegyesen.

15. A' Pogányok pedig szörnyen Estek az önnön veremekben: A' melly hálót ők másnak hánytak, Önnön lábok abba akadtak.

¶ 16. Innen az UR esmértetik, Szent ítéleti megtetfzik, Hogy a' gonosz ő szándékában, Önnön-magát ejti hálóban.

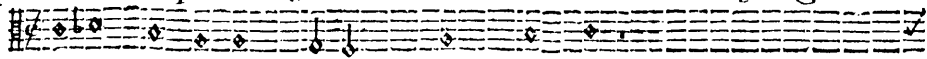
17. A' gonosz népek hirtelen Bé-dűlnek a' nagy mélységben; A' Pogányok-is mind el-vefznek, Kik ISTENRŐL el-felejtkeznek.

18. A' szegényt el-nem felejtí, De mindenkor meg-tekíntí; A' nyomorútnak könyörgésit, Meg-hallja, 's meg-adja kérésit.

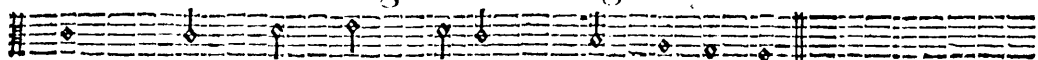
19. Kelj-fel URam, és légy jelen, Hogy ember erőt ne végyen: A' Pogányokat hívd elődben, Itéld-meg erős törvényedben.

20. Szívekben URam, rettentsd-meg, Hogy magokat gondolják-meg, És esmérjék a' Pogány népek, Hogy ők-is halandó emberek.

Az Izrael népének szabadulásért való Könyörgése.

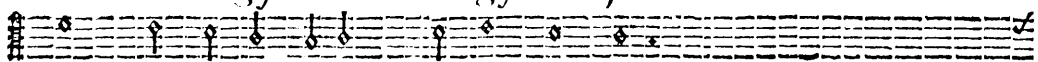
M Ire távozol tőlünk UR ISTEN

Ez fok ideig való ínségben

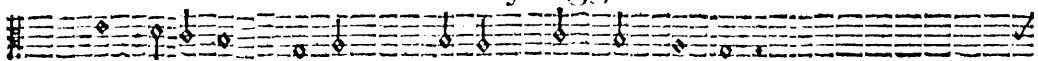

Illy mezfze? és magad' mit rejtéd-el? :/:

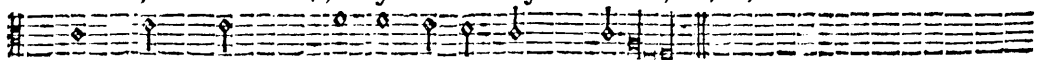
Miért hogy minket így felejtész-el?

Im' az istentelen kevélységgel

Kergeti a' szegényt és nyomorgatja;

Az önnön nyakába essék hálója.

2. Mert ez istentelen ditsekedik, És gyönyörködik kívánságában; :/:

Ditséri a' fősvényt hízelkedik, Isten káromlja fel-fúvalkodván, A' kit meg-útál nagy hívságában; Sőt kevélységében így gondolkodik, Hogy nintsen Isten, azzal tsúfolódik.

3. Ó bolondságában úgy el-mégyen, Erős ítéletet nem féli, :/:

És kevélységében szól nagy-fennyen, Ellenségit-is semminek véli. Könnyen el-fúhatja, azt ítéli; Végre mond: Bátran lakom és tsendesen, Soha nem esem szerentsétlenségben.

4. Átokkal, szitokkal rakva szája, Szól az ő nyelve tsak álnokságot, :/:

Ez nyelvét szoktatta tsalárd-ságra, Kivel szerez fok bát és bánatot; Tolvaj módra

módra meg-áll barlangokat, Les-helyből a' fzegényre ólálkodik, Hogy azt meg-kaphassa azonn forgódik.

¶ 5. Bárlangban magát meg-vonja titkon, Hogy az ártatlant meg-ragadhassa; :/: Mint az orofzlán vígyáz a' likon, Hogy a' fzegényt hálóba hozhassa. És ő torkába azt bé-falhassa: Abban forog őnéki minden gondja, Hogy a' fzegényt meg-ejtse, és meg-fogja.

6. Még azt-is mondja az ő szívében, Hogy ISTEN ezzel semmit nem gondol; :/: Ortzáját el-rejti ezek ellen, Szemét bé-húnyja, másuvá fordul. Kérlek, URam, e' dolgon meg-indúlj, Nyújtsd-ki kezed', a' fzegényt ne felejtsd-el, És a' nyomorútnak légy segítségvel.

7. Miért mívelné a' gonofz ember, Hogy káromlja 'stsúfolja az ISTENT? :/: Szívében mond: Számot ISTEN nem kér; De te, URam, értefz és látfz mindent: Azért a' fzegény tsak reád teként, A' nyomorúlt árva te benned bízik, És tőled kegyesen meg-segíttetik.

8. Törd-meg az iftentelennek karját, Hívd elődbe és idézd törvényben, :/: Visgáld és íteld-meg gonofzságát, Ekképen nem mér jóni elődben: És így örökké regnál az ISTEN, E' Világot igazsággal vezérli, A' Pogányokat földről mind el-törli.

9. URam tekíntsd-meg a' nyomorúltat, A' fzeleideket kegyesen tartsd-meg, :/: Vedd füleidbe kiál-ásokat, Erősítsd szíveket, vígafztald-meg, A' fzegény árvákat védelmezd-meg, Zabolázd-meg az erőszak-tévőket, Gonofzoktól e' földön ójd népedet.

Dávidnak panasza Saul ellen.

A Z ISTENben bízom jó reménységgel,
 Miért szóltok hát így én lelkemnek:
 Hogy én a' ti hegyetekről fussak-el,
 És mint egy madár megszöve repüljek?
 Mert a' kegyetlenek íveket szerzik,
 Hogy a' tiszta szívüket meg-lőjjék,
 Már a' nyilokat az idegbe vették.

2. De véghez nem vihetik ők e' dolgot, Meg-romlanak igyekezetekben: Mert a' hű ember vallyon 's kinek ártott? Az ISTENnek temploma mennyekben, Ottfen vagyon szent széki, mellyből széllyel Szemei mindent néznek élesen, Földi népet-is meg-nézéll és szemléll.

3. Az ISTEN meg-próbálja az igazat, És gyűlöli az erőszaktevőt; A' káromlókra zápor-essőt botsát, Rájok düjt tuzet, kénköves essőt, Az istentelenekre háborút ejt, És nagy szélvészszel itatja őket, Fejekre szörnyű forgó-szelet borít.

4. Mert

4. Mert ő igaz és igazságot szeret, És kedves ortzát mutat azoknak, Kik igazságban rendelik élteket.

XII. 'S O L T Á R. C. M.

Dávidnak Saul ellen való panaszkodása.

S Zabadíts-meg, és tarts-meg URam ISTEN,
 Mert szentid el-fogytak, nints jó-tévő,
 És e' földön már fok a' tőkéletlen,
 Nints emberek közt igaz beszédő.

2. Ezek egymásnak szólnak tsak hivságot, Dolgo-
 kat festik szép beszédekkel: Hízelkedvén mutatnak
 nyájasságot; De nyelvek nem egyez ő szívekkel.

3. Tsalárd ajkokat el-vefzti az ISTEN, El-törli
 hízelkedő nyelveket, Kik kevélységekben szólnak
 nagy-fennyen, És tsak tsúfolják az együgyűket.

4. És azt mondják: Jer tégyük azt nyelvünkkel,
 Hogy minket minden nagyra betsüljen; Miénk szájunk,
 ajkunk, bírunk ezekkel: Kit uraljunk? velünk ki' pereljen?

5. Azért mond ISTEN: Imé a' szegények El-ha-
 gyatnak, öletnek, pufztúlnak; Azért őket meg-szá-
 nom, és fel-kelek, És ki-mentem kezeből azoknak.

6. Az ISTENNEK mondási olly igazak, Mint
 a' drága ezüst, kit a' tűzben Az ötvösök konok-
 ban

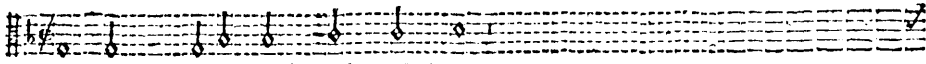
ban tisztítottak, És hétfszer meg-ereftettek szépen.

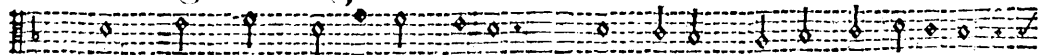
7. Tartsd-meg azért népedet kegyelmesen, Kérünk, jóvóltodból reánk tekénts, Őrizz-meg örökké e' nemzet ellen, Hozzánk mindenkor jó-kedvet jelents.

8. Mert a' gonofzak nagy-fennyen forgódnak, Udvartoltnak nagy kevélységben, Midőn a' roszszak fel-magasztaltatnak, És a' jó ember nints betsületben.

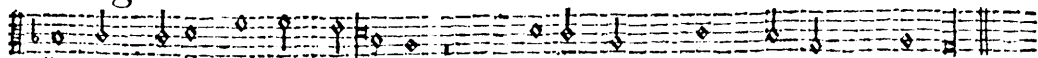
XIII. 'S O L T Á R. C. M.

Dávidnak szabadulásért való Könyörgése.

M Iglen felejtész-el URam,

Míg nem emlekezel rólam? A' te ortzádat én előlem

Örökké elrejtéd-étőlem? Mire nem könyörülsz rajtam!

2. Míg tanátskozzam szívemben, Míg keseregjek elmémben, Még nappal-is tsak gondolkodván? Ellenségem reám míg rohan, Míg uralkodik fejemen?

3. Tekínts reám kegyes URam, Szánjad-meg az én nyavalyám', Szemeimet világosítsd-meg, Hogy életemben vídúljak-meg, Halálban el-ne aludjam.

4. Hogy ellenségem ne mondja: Imé erőt vettem rajta! És azonn ök örvendezzenek, Ha engemet el-ejthetnének, És nem állhatnék lábamra.

5. Mert én bízom jó-kedvedben, Ki meg-vígasztalísz

talíz szívemben; Örvezdez azért az én lelkem, Hogy az ISTEEN én fejedelmem: Kiért ditsérem énekben.

XIV. 'S O L T Á R. C. M.

Panaşzolkodása Dávidnak Saul ellen.

A Bolond így szól az ő szívében:

Nintsen ISTEEN; azért gonofzságban él,

Utálatos bánt téfzen, femmit nem fél.

Ez egész földön a' ki jót tégyen, Senki nintsen.

2. Az UR az égből alá tekinté E' földön az emberek' fijaira, Hogy meg-lássa, ha kinek efze volna, Ha az ISTEENT valaki keresné És tisztelné.

3. De azt jól látja ditsőségeben, Hogy a' jó útról el-tértek mindenek, Mindnyájan fertelmes bünben hevernek, A' ki az ISTEENT tisztelné híven, Tsak egy fintsen.

4. De a' hamisak meg-nem gondolják, Hogy népemet, mint a' kenyért, meg-éfszik, Meg-nem térnek; söt magokat el-hifzik, Az ISTEENT segítségul nem hívják, Sem uralják.

5. Itt azért erősen meg-rémülnek, Midőn efzekbe-véfszik, hogy az ISTEEN Az ő híveit meg-tartja kegyesen: Mert ő mellé áll a' jó nemzetnek, Mint híveknek.

6. De néktek semmi gondotok erre; Hanem ti tsak tsáfoljátok a' szegényt, A' ki tizta szívből féli az Isten-t, És tsak őtet hívja segítségre, És mentségre.

7. A' Sionról vallyon 's ki' jövendő-el, Ki a' szent Izraelt meg-szabadítja? Ha Isten fogságból népét kihozza, Örvend a' Jákób és az Izrael Tellyes szívvél.

XV. 'S O L T Á R. C. M.

Istemi félelemről és jó életéről való tanúság.

U Ram ki' léfzen lakója A' te Felséged' sátorának?
 Jelentsd-meg, és add tudtomra, Ki' léfzen örök lakosa

Szent hegyednek és hajlékodnak?

2. A' ki jár igaz életben, Szól és szolgáltat igazságot, Igazán forog mindenben, És hűséges ő szívében, És szereti a' jámborságot.

3. Ki az ő felebarátját Ő nyelvével nem rágalmazza; Kárral nem bántja szomszédját; Nem rútolja attyafiját, És tisztességét nem gyalazza.

4. Az istentelent útálja; Az Istenfélőket szereti, Őket tisztességben tartja; Esküvését meg-gondolja, Ha kárt vall-is azt meg-nem szegi.

5. A' ki pénzével él híven, Költsön ad, de nem kér usorát; Az ártatlan ember ellen Ajándékot ő nem véfzen: A' ki így téfzen az meg-állhat.

*Jövendülés a' Kristusnak szenvedésiről, balálá-
ról, és fel-támadásáról.*

T Arts-meg engemet óh én ISTENEM!
 Mert reménységem' vetem tsak te benned;
 Azért az URnak mondjad ezt lelkem:
 Én URam vagy te, örvendek tenéked;
 E' kívül nem kérkedhetem semmivel,
 Hogy néked használhatnék jótétemmel.

2. A' szentekkel e' földön jól téfzek, És segíték jámbor Istenfélőket. De azoknak léfzen nagy férelmek, Kik követnek idegen Isteneket: Ó véres áldozatjokat nem nézem, És neveket ajakimra sem véfzem.

3. AZ UR ISTEN az én örökségem, Melly nékem kiváltképen részeltetett, És ő meg-tartja híven azt nékem, Az én forsom a' leg-jobb részre esett, Hogy az örökség finórral osztatott, Azzal a' leg-szebbik rész nékem jutott.

4. Ditséretet mondok én az URnak, Ki engem' tanásával jól vezérel; Még veséim-is erre tanítanak, És az ágyban-is meg-íntenek éjjel. Az URat szüntelen előttem tartom, Ki velem lévén nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezenn, Ditsőségem örül,
meg-nyugszik testem, Noha a' sírben fekvése léfzen: De
azt szívemben nyilván én el-híszem, Nem hagyod a' ko-
porsóban Szentedet; De rothadás ellen meg-mented őtet.

6. Az életre nékem útat mutat, Melly életben vagyon
örök' bődogság, Hol szent színednek gyönyörű vóltát
Láttatod; melly nagy öröm és vígaság. Jobb-kezednek
ereje, ditsósége, Örökké meg-marad, soha nints vége.

XVII. 'S O L T Á R. C. M. 63. 70.

Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadulásért.

H Allgasd-meg igazságomat,
 UR ISTEN kiáltásom' értsd-meg,
 Figyelmezz hozzám, és tekintsd-meg
 Szívbeli imádságomat: Ité'etet te töled várok,
 Nézd-meg ügyem', láttass törvént,
 Itélj-meg igazság fzerént,

Mert én álnoksággal nem járok.

2. Szívem' éjjel meg-próbáltad, És meg-visgáltad
 tellyes-

tellyességgel, Láttad, hogy egyez én nyelvemmel, Tsalárdság nélkül találtad. A' mit ember szól, avagy mível; Én ajakid' beszédire Gondot tartok szent Igédre, Nem járok a' gonosz-tévővel.

3. Vezérljed én járásomat, És tarts-meg a' te ősvényiden, Másuvá fenki ne térítsen, Erősítsed lábaimat. Téged' hívlak én segítségre, URam, láss-meg szűkségemben, Kérésem' vedd fáleidben, És légy figyelmes beszédemre.

4. Te vagy bizonyos óltalmok, A' kik te benned reménylenek, Mátasd jóvóltodat ezeknek, Hogy lássák a' rád támadók. Mint a' te szemeidnek fényét, Ugy meg-örizz URam engem', Szárnyad' árnyékában fejem' Takargasd, őrizvén ősvényét.

5. Oltalmazz ellenségimtől, A' kik veszedelmemre járnak, És mindenánnen kőnyúl-fognak, Ments-meg engemet ezektől. Kővér nyakok csak fel-nem pattan, Kevélyen szólnak ellenem, Lesnek, kergetnek, hogy engem' Meg-tapodjanak a' föld' hátán.

6. Ollyak, mint a' vad orofzlán, Ki a' lesből a' prédára szök', És mint az éh orofzlán kölyök, Olálkodik a' barlangban. URam, jövel! végyed eleit, Verd földhöz éles törőddel, Lelkem' mentsd-meg fegyvereddel, Rontsd-meg ellenségim' erejét.

7. Ments-meg kezeddél ezektől, A' kik élnek csak e' Világnak, És csak ő hasoknak szolgálnak, Ez gondjok tellyes szívekből: Mert eleget adfz ő

teiteknek, Kikkel tölthetik hasokat, Hízalhatják magzatjokat, Még unokáik-is el-telnek.

8. Én pedig az igazságban Színét meg-látom Fel-fégednek, És ha álmomból fel-serkenek, Meg-elégzem jóvóltodban.

XVIII. 'S O L T Á R. C. M. 144.

Háláadása Dávidnak a' szabadításért.

O H én URam, ki erőt adsz énnékem!

Én erős ISTENEM és bizodalomom,

Szeretlek téged', míg léfzen életem,

Idvességemnek szarva, én paisom:

Én magas közfálam, óh én URam!

Midőn ez URat ditsérvén kérem,

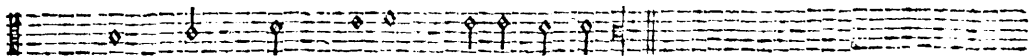
Erős bátyám és erős kövárom, :/:

Ellenségimtől ő meg-tart engem'.

Halál' fájdalmi hogy környül-vennének,

Béliál' fiai rettegtetnének,

Pokol' kötele vala környülem,

Tsak-nem a' halál' töribe esém.

2. Illy ínségemben az URhoz kiálték, Nagy szük-
ségemben ISTENnek könyörgék, Szózatom Templo-
mába fel-hata, Kiáltásom füleibe juta; ∴ Leg-ot-
tan a' föld szörnyen meg-indúla, A' hegyek' fundá-
mentoma mozdúla, Rengedeznek, refzketnek szerte-
len: Mert haragra indúlt az UR ISTEN. Nagy-sűrű
füst mégyen-fel az ő orrán, Rettenetes tűz szájából
ki-rohan, Ki miatt az ég széllyel villámik: Mert
az ő sebes haragja látszik.

3. Le-hajlatá az eget, és le-jöve, Lábai alatt homály
fetétsége, Alá-szálla Kérubimon ülvén, És a' szélnek
szárnyain repülvén: ∴ Nagy-fetét kődben magát bé-
fedezte, Kiben mint fátorban magát rejtette; De a' fé-
nyesség, ki nála vala, A' sűrű kődöket el-ofzlatá.
Nagy kő-essők húllnak, tűz-láng villámék, Az UR'
mennydörgése égen hallaték, Rettenetes szó adaték
tőle, Kő-essőt, villámást földre löve.

¶ 4. El-szélleszté azokat nyílaival, És el-rettenté ő
villámásival: Meg-látzának a' vizek' mélységi, Fel-
nyílának a' földnek feneki ∴ A' te feddésednek súllyos-
ságától, És haragos orrodnak fúvásától, Onnan-fellyül
kezeit le-nyújtá, És engem' a' vizekből ki-vona:
Meg-szabadíta én ellenségimtől, Meg-mente hatal-
mas gyűlölőimtől, Kik rám rohannak én ínségem-
ben; De gyámolom lón nékem az ISTEN.

5. Tér-helyre hozza, 's ki-mente engemet, És én hozzám mütata nagy szerelmet: Meg-fizete igazságom szerént, Kezeimnek tisztaságok szerént: :/: Mert az URnak útáról nem tértem-el, AZ én ISTENemtől nem szakadtam-el, Itéletire szüntelen néztem, És szent törvényt meg-nem vetettem; De mindenkor híven előtte jártam, Gonosz-tételtől magamat meg-ójtam: Meg-fizete igazságom szerént, Kezeimnek tisztaságok szerént.

6. Szent vagy, és jó-tévő a' jó-tévőkkel, És igazat tévsz igazán élőkkel: Tiszta vagy azokhoz, a' kik tiszták; El-fordúlsz tőlök, a' kik gonoszak. :/: A' nyomorúlt szegényeket segíted; A' kevély-szemüket meg-szégyeníted: Nékem, URam, szövétneket gyűjtasz, És a' fetétben világot nyújtasz. Te általad ellenségim' serigin Altal-futok, el-szököm keretésin. Tökélletes az ISTENnek úta, Tiszta és próbáltt az ő mondása.

7. A' benne bízóknak erős paisa: Ez ISTENnek de ki' lehetne mássa? De holott volna olly erős kőszál Mint az ISTEN, a' ki minket táplál :/: AZ ISTEN erejébe fel-öltöztet, És útaimban jól vezérl engemet; Lábam' gyorsítja mint a' szarvasnak, Hogy magas hegyimre fel-hághassak. Ő tanítja kezemet hadakozni, És az atzél kéz-ívet el-rontani: Idvességednek paisát nékem Adod, és jobb-kezed meg-tart engem'.

8. A' te szelíd és engedelmes vóltod Öregbít engem', erősít jóvóltod: És a' hol járok, helyt adsz lábamnak, Hogy bokáim ne botránkozzanak; :/: Ellenségimet
azért

azért meg-kergetem, És meg-nem szünöm míg-nem mind el-verem, Minden erőmmel addig paskolom, Míg-nem őket lábam alá hajtom, A' hartzra nékem erős fegyvert adtál, A' földhöz vered, ki én ellenem áll, Meg-futamtatod ellenségimet, Széllyel-kergeted gyűlölőimet.

9. Kiáltanak, de senki meg-nem tartja, Az ISTEN-hez-is, de meg-nem hallgatja; Én őket mind széliporrá rontom, Az útszákön a' fárba morsolom. A' népeknek ő patvarkodásoktól, Meg-szabadítasz tusakodásoktól; A' Pogányokon fővé tézsz engem', Nem esmérte nép-is szolgál énnékem. Sok idegenek, kik híremet hallják, Hízeltkedvén magokat alá adják: Erős helyeken idegen népek Az én hatalmaságomtól félnek,

10. Él az ISTEN, kinek légyen ditséret, Áldom én Idvezítő ISTENemet, Ki énnékem e' hatalmat adta, Ellenségimet meg-hódoltatta. ∴ Meg-öriz engemet ellenségimtől, Kiken engem' emelt Fejedelemül; Az erőszak-tévőktől óltalmaz, Ki mindenkor halálomra vigyáz. Azért ditséretet mondok tenéked, A' Pogányok közt magasztallak téged', Szent Nevednek éneklek szüntelen, Hogy te Királyodat Felségesen.

11. Meg-segítéd, véle től kegyességet, És néki jelentél illy idvességet, E' meg-kenett Dávidnak főképen És maradékinak mind örökkén.

A' természetnek és kegyelemnek oskolája.

A Z Egek beszélik, És nyilván hirdetik
Az ég' menyezeti Szépen ki-jelenti

Az URnak erejit, :/:
Kezének munkáit.

A' napok egymásnak Tudományt mutatnak
Az ő böltseségéről. Egy éj a' más éjnek

Beszéll az ISTENnek Ő nagy ditsőségéről.

2. Nints szó, sem tartomány, Holott e' tudomány
Nem prédikáltatnék :/: Mindenfelé mégyen E' föld'
kerekségén Beszédek ezeknek. Irások ki-mégyen,
Mind e' Világ' végén, Holott a' fényes Napnak Haj-
lékot az ISTEN Helyheztetett szépen Ő lakó szállásának:

3. Kiben mint vőlegény, Reggel fel-kél szépen
Ő ágyas-házából, :/: És ugyan örvendez, Mint az
erős vitéz Ha futásra indul. Az égnek egy végén
Fel-kél, és el-mégyen Gyorsan a' más végére: Sohol
semmi nintsen, Ő hévsége ellen Ki magát el-rejthesse.

4. AZ ISTEN' törvénye Tiszta ő beszéde, Lel-
keket meg-térít: :/: Hűség bizonyága, Kisdedeket
abba Böltseségre tanít. Ő parantsolati Igazak

mondási, Kik szívet vígafztalnak: Minden ő törvényi Tiszták szent beszédi, Szemet világosítanak.

5. AZ ISTEN' félelme Tiszta, mind örökké Megmarad és meg-áll: ∴ Az ő ítélete Igaz mindenekbe, Tellyes nagy jóssággal, Aranynál ezűstnél, Kedvesb drága-kónél, És fokkal betsületesb: Ő szerelmessége, És gyönyörúsége Még a'méznél-is édesb.

6. A'ki szolgál néked, URam, tanul tőled Nagyjó tanúságot; ∴ És azt ha meg-tartja, Jól leszén ő dolga: Mert véfzen jutalmot. Ki tudná bűninek Számát esetinek, És ki' gondolhatná-meg? Én fok bűneimet Titkos vétkeimet URam, nékem botsásd-meg.

7. Szolgádat őrizd-meg, Kevélységtől tartsd-meg, Ne essék e' bűnben; ∴ És én tiszta léfzek, Semmi bűnt nem téfzek, Járok te kedvedben. Szájamnak szólása, Szívem' gondolatja, Kedves légyen tenéked. Adjad, óh én URam És erős köfzálam! Hogy ne vétsek ellened.

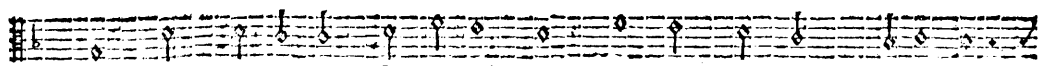
XX. 'S O L T Á R. T. B.

Az Izraélitáknak Könyörgések Dávid Királyért.

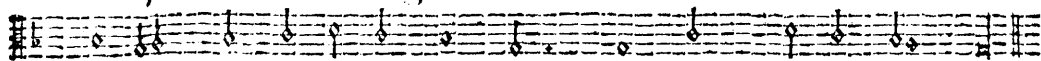
A Z UR tégedet meg-hallgasson

Te nagy ínségedben;

A' Jákób' ISTENE meg-tartson Te véfzedelmedben.

Küldjön tenéked fejedelmet Az UR őszent házából,

Tereád fordítsa kegyelmét, Tartson-meg a' Sionból.

2. Áldozati-lat meg-tekintse, Kikkel őt' tífzteled, Égő áldozatodat tűze Égesse-meg néked. A' mit a' te szíved kívánhat Adja-meg ő tenéked; Hogy mindennémű tanátsodat Te jó véghez vihessed.

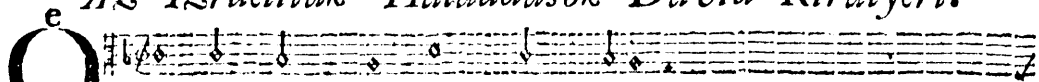
3. Adjad, URam, hogy te Nevedben A' mi záfz-lóinkat Fel-emeljük nagy örömünkben, És adjunk hálákat, Mondván: Az UR ISTEN meg-őrzi E' Királyt kegyelmével, A' mennyből őtet erősíti Jobbkeze' erejével.

4. Némellyek az ő szekerekben És bíznak lovokban; De mi a' nagy ISTEN' Nevében Bízunk, mint URunkban. Azért ők keményen megesnek; Mi pedig len meg-állunk: Ők mind a' földhöz verettetnek; De mi épen maradunk.

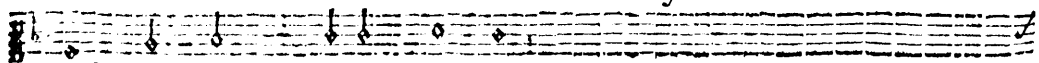
5. Tarts-meg URam, és engedd nekünk, Hogy e' Király a'íven, Mikoron hozzáesedezünk, Segítségállégyen.

XXI. 'S O L T Á R. C. M.

Az Izraéliták' Háláadások Dávid Királyért.

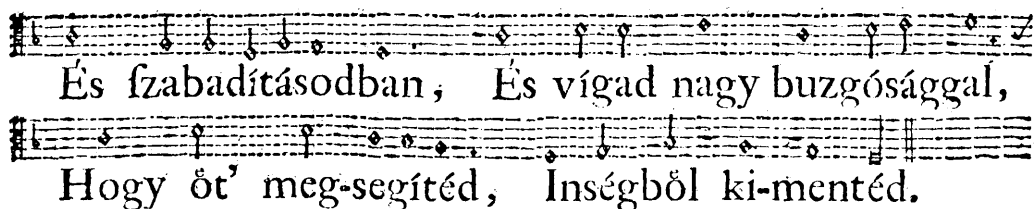

Örvendez, URam, a' Király

A' te nagy hatalmadban,

És

2. Ugy viseled néki gondját, Hogy a' mit tőled ké-
rénd, Mindeneket meg-nyerénd. Mihelyt fel-nyitja
ő száját, Alig szól egy ígét, Már hallod kérését.

3. Elébb, hogy-nem könyörgene, Meg-hallgatod,
meg-látod, Irgalmaddal meg-áldod: És fel-tépsz az
ő fejére Sár-arany koronát, Mint királyi pompát.

4. Azt kéri vala te tőled, Hogy tsak valamen-
nyire Hofzszabbúljon élete; De ő életét terjesztéd
Nagy-fok esztendőkre, Sőt örök időkre.

5. Őt' fel-vőd nagy ditsőségre A' te fegedelmed-
del, Örök idvességgeddel: És nagy Királyi felségre
Tőled emelteték, És ékesítették.

6. Szereted őt' minden jókkal, És a' te szent ál-
dásod' Örökké néki nyújtod: Örvendetes vígságok-
kal Őt' gyönyörködtetéd, Színedre nézetéd.

7. E' Király mindenkör bízik Tsak az ő.ISTENÉben,
És nem fél' vefzélyiben: A' Magosságosnak nyug-
szik Irgalmasságában, És meg-marad abban.

8. Kezeddel meg-leled őket, A' kik reád támadnak,
Bofzszúságodra járnak: És a' te gyalóloidet Keze-
idből fenki Soha ki-nem menti.

9. Mint a' hev tüzes kementze, Haragod kör-
nyúl-

nyúl-vészti, És őket mind el-lepi: Haragos ortzád-
nak színe Őket meg-emészti, Mint a' láng el-nyeli.

10. Mindennemű gyümölcsoket Hirtelen te el-
veszted, És a' földről el-törled: Magvokat, tseme-
téjket Nékik meg-átkozod, Nép közzül ki-irtod.

11. Mert gonosyra igyekeztek, Szándékoztak elle-
ned, Hogy bofszontsanak téged': Gonosf tanátsot
végeztek; De hogy véghez menjen, Erejekben nintsen.

12. Mert minden ellenségidet Erősen meg-kerge-
ted, És őket el-szélfeszted; Meg-vonzod íved' ide-
gét, Nyílad' mint a' tárgyra Lövöd ortzájokra.

13. Azért, URam, már támadj-fel, Mútasd-meg
hatalmatodat, Lássuk erős vóltodat; Hogy ditsőséges
erődről Vígan énekeljünk, És benned őrvendjünk.

XXII. 'S O L T Á R. C. M.

A Krisztus' szenvedésiről és fel-magasztaltatásáról.

É N ISTENem, én erős ISTENem!

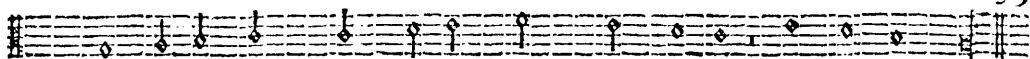
Miért hagyál-el ennyire engem'?

Kiáltásomtól a' fegedelem Nagy-távol vagyon:

En kiáltok te hozzád egész napon;

De még sem felelsz-meg, nints ki meg-tartson;

Még

7. Az ő szájokat én reám tátván, Mint ragadozó sívó orofzlán, Agyarkodnak, hogy engem' torkokban Bé-falhassanak. Kőnyhúllatásim mint a' vizetek folynak, Én tsontaim helyekből ki-mozdúlnak; Szívem mint viafz olvad, bélim fájnak Sebek miatt.

8. Minden erőm mint tserép el-száradt, Száraz nyelvem az ínyemhez ragadt: Porba vetél engem', érzem kínját Halál' mérgének. Mert engemet fok ebek környül-vettek, Gonosz népek ellenem öszvegyűltek, Kezeimet és lábaimat ezek Meg-liggatták.

9. Én tsontaimat meg-számlálhatnák: Szörnyű fczmeket reám fordítanak, Kínomban nem szánnak, de gúnyolnak, Úznek tsúfságot. El-ösztották egymás között én ruhámot, És öltözetemre vetettek sorsot, Hogy abból ne metélnének föltokot Ösztván részre.

10. Azért, URam, tőlem ne légy meszfe, Ne késsél életemnek ereje, Kérlek siess, tekints ínségemre, Légy fegedelmál! Mentsd-meg életem' az éles fegyvertől, Védelmezz-meg e' fok dühös ebektől, Egyedál-voltomat mentsd-meg ezektől Jóyóltodból.

11. Tarts-meg az éh orofzlán torkátúl, És az egyfzarvú fene-vadaktúl, Kik mostan környül-vettek nagymordúl: Oh tarts-meg engem'! Kiért szent Nevedet híven ditsérem, Az én atyámfijainak hirdetem, És a' szent Gyülekezetben tisztetem Felségedet.

¶ 12. Ditsérjétek Istenfélők ötet, Jákób' fiai áldjátok Nevét, Izrael' népe féld e' Felséget, Mint Is-

TEnedet: Mert nem útálja a' szegénynek ügyét, És tőle el-nem fordítja szent színet; De ha kiált, meghallgatja kérését Nagy-kegyesen.

12. Azért dicséretem rólád leszen Minden előtt a' Gyülekezetben, És én fogadásim semmiképen Meg-nem töretnek. A' szegények esznek, meg-elégefznek; Az Isten-keresők téged' dicsérnek: Él az ő lelkek, és benned örvendnek Mind örökké.

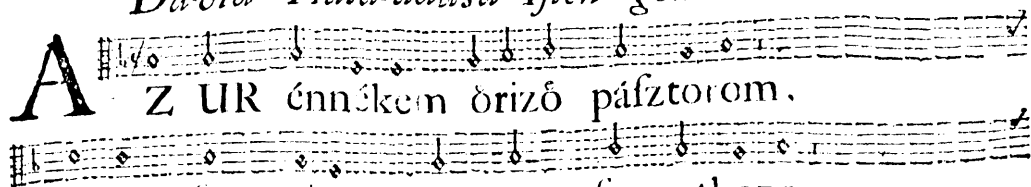
14. E' földi népnek minden ferege Az URhoz gyűl ez emlekezetre, És a' Pogányoknak nemzetsége Néki hajt fejet: Mert az UR egyedül bír mindene- ket, Övé az ország, ő a' Pogány népet Bírja, rajtok meg-mutatván erejét Kezeinek.

15. A' kővérek, kik meg-elégedtek, És kik már porrá lenni készültek, Dicsérnek téged' minden szegények, És nyomorúltak; És minden ő maradéki azoknak Néked szolgálván térdet fejet hajtnak, És firól fira ők téged' uralnak, Oh nagy ISTEN!

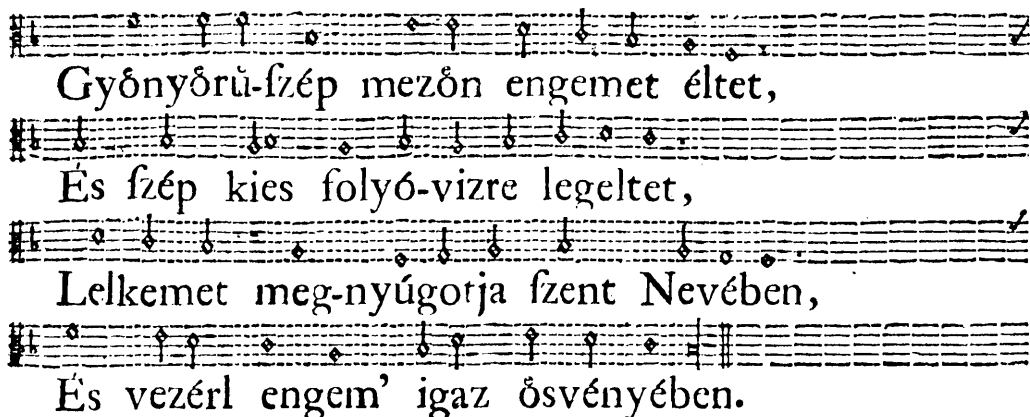
16. A'következendő népjövendőben, Te igazságodat dicséretben Magasztalják, tisztelik szívekben Az egész földön.

XXIII. 'S O L T Á R. C. M.

Dávid' Hálá-adása Isten' gondviseléséért.

Azért semmiben meg-nem fogatkozom;

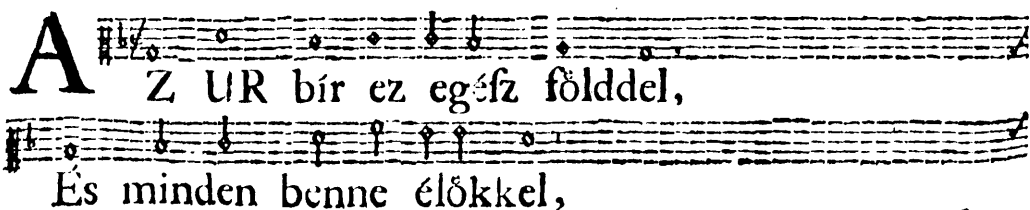
Gyönyörű-szép mezőn engemet éltet,
 És szép kies folyó-vizre legeltet,
 Lelkemet meg-nyúgotja szent Nevében,
 És vezérl engem' igaz ösvényében.

2. Ha a' halál' árnyékában járnék-is; De nem fél-
 nék még ő fetét völgyén-is: Mert mindenütt te jelen
 vagy én velem, Vetszöd és botod meg-vígaszta-
 lem', És nekem az én ellenségim ellen Asztalt ké-
 szítesz, eledelt adsz bőven.

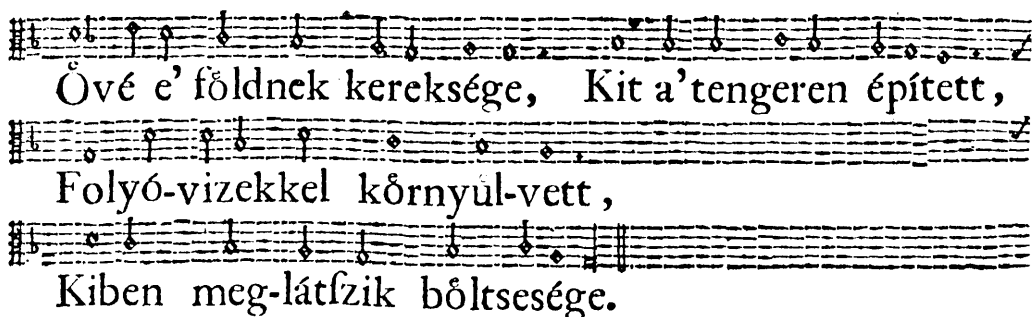
3. Az én fejemet meg-kened olajjal, És engemet
 itatsz tellyes pohárral; Jóvóltod, kegyességed kör-
 nyűl-vészén, És követ engem' egész életemben. Az
 UR énnékem meg-engedi nyilván, Hogy mind éltig-
 len lakjam ő házában.

XXIV. 'S O L T Á R. C. M. 62. 95. III.

Az UR begyének lakosa: mennyei Király.

AZ UR bír ez egész földdel,
 És minden benne élőkkel,

Övé e' földnek kereksége, Kit a'tengeren épített,
Folyó-vizekkel környül-vett,
Kiben meg-látszik bőltésége.

2. Ki mégyen-fel a' szent helyre, Az URnak ő szent hegyére? És vallyon kitől tiszteltetik? A' ki nek tisztá ő szíve, És ártatlan az ő keze, A' ki hamisan nem eskűszik:

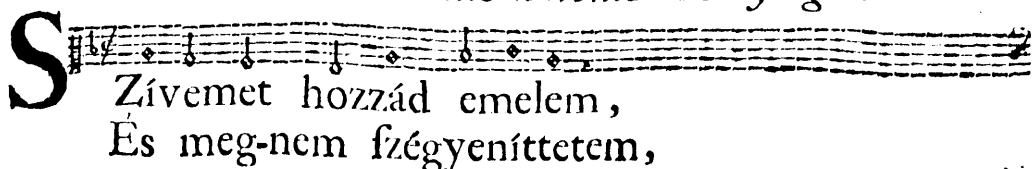
3. Ezt az UR meg-áldja szépen, És az Idvezítő ISTEN Igazságát adja őnéki: Ez pedig a' bóldog nemzet, Ki a' Jákóbnak ISTENÉT Keresi, és szent színét nézi.

4. Világi kapuk nyíljatok, Fejetekeket fel-tartsátok, Hogy e' ditső Király térjen-bé! Mitsoda ditső Király ez? Seregeknek ISTENE ez, Nagy ennek hadi erőssége.

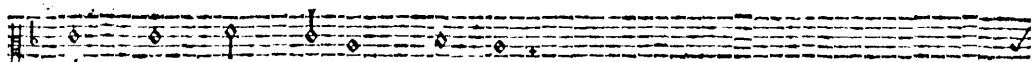
5. Ti kapuk emelkedjete, Fejetekeket fel-vevéte, Hogy e' Király beléte térjen! Kitsoda e' nagy Királyság? Ez a' Zébaóth URaság, Melly nagy az ő ditsőségeben.

XXV. 'S O L T Á R. C. M.

Dávidnak külömb-külob Kőnyörgése.

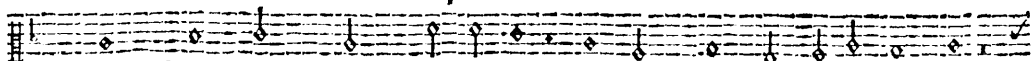

S Zívemet hozzád emelem,
És meg-nem szégyenítettetem,

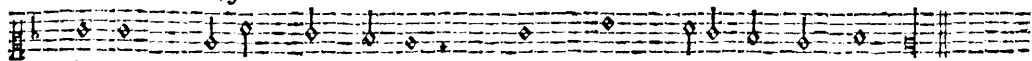

És benned bízom URam, :/:

Nem nevet fenki rajtam:

Mert szégyent nem vallanak A' kik hozzád esedeznek,

Azok pironkodjanak, A' kik hitetlenül élnek.

2. Utaid', URam, mútasd-meg, Hogy el-ne tévelyed-
jem; :/:

Te ősvényidre taníts-meg, Kiken intézd me-
nésem'; És vezérelj engemet A' te szent igaz ígédben,
Oltalmazd életemet, Mert benned bízom UR ISTEN.

3. Emlkezzél jóvóltodból Nagy kegyelmességed-
re; :/:

Emlkezzél irgalmadról, Melly meg-marad örök-
ké. Ifjúságomnak vétkét, Kérlek, hogy meg-ne emlí-
tsed; Sőt nagy kegyességedet ÉN ISTENEM meg-tekíntsed.

4. Jó és igaz az UR ISTEN Mind örökkön örökké, :/:

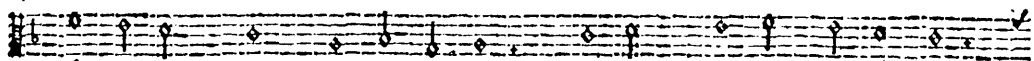
A' bűnösöket térítvén Ó igaz ősvényire: És a' nyo-
morúltakat Életekben igazgatja, Nagy kegyesen azo-
kat Az ő útában meg-tartja.

5. Az ISTENNEK minden úta Kegyeség és nagy
hűség :/:

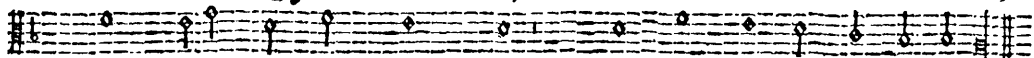
Azoknak, kik mondására Gondot tart-
nak mind végig. Énnékem kegyelmezz-meg, UR-
am, a' te szent Nevedért, És bűnömet botsásd-
meg, Ne ostorozz nagy-vóltáért.

6. A' ki az UR ISTENT féli, És tiszteli szívében, :/:

Azt ő nagy-híven vezérli Ó igaz ősvényiben: Nagy
béke-

És éltem nagy-ártatlanúl; Azért hiszem az ISTENT,

Hogy ő engemet meg-ment Mindennemű háborútúl.

2. Próbálj és kísérts-meg, Úgyemet nézd jól-meg,
Meg-látod tisztaságomat. Visgáld-meg veséimet,

És próbáld-meg szívemet, Hogy értsed indulatomat.

3. Látom szemem előtt Kegyelmisségedet :

És azonn vagyok szüntelen, Hogy minden dolgaimban

Járjak igazságodban, Ne vétsek Felséged ellen.

4. A' hazug emberek Nálam nem kedvesek ;

A' tettető tsalárdokat Szívem szerént gyűlölöm,

És nagy-távol kerülöm Az álnoksággal járókat.

5. A' gonosz-tévőknek, És hamis népeknek

Társaságokat gyűlölöm, Ő gyülekezetekben

Nem ülök semmiképen ; Sőt előttem sem fzenvedé.

¶ 6. Belső tisztaságban És ártatlanságban

Én kezeimet meg-mosom, Tisztán téged' ditsérlek,

Áldozván Felségednek Oltárod körül forgódom.

7. Éneki fel-fzóval, És víg hangossággal

Magasztalom Felségedet, Néked adván hálákat,

Hirdetvén tsudáidat Mindenütt áldlak tégedet.

8. URam, hajlékodat, Szeretem házadat,

Holott lakol ditsőséggel: Szent helyedet kedvellem,

És azt fellyebb betsülem Minden e' világi kíntsnél.

9. Ostorodat URam Fordítsd-el én rólam,

Ne büntess a' bűnösökkel, Vélek ne verd lelkemet:

Ne

Ne vedd-el életemet
 10. Kiknek az ő kezek
 És azonn hányják eszeket,
 Ajándékon kapdosnak,

11. De én tisztaságban
 És élek nagy-ártatlanúl,
 Szabadíts-még hát engem'

12. Az én lábam meg-áll,
 És meg-marad ősvényiben:
 És örömmel tisztellek,

A' vér-ontó emberekkel:
 Rút bűnnel tellyesek,
 Hogy szegényt elnyőjanak;
 Kivel töltik jobb-kezeket.

Járok igazságban,
 Bűntől magam' őrizem;
 Te nagy irgalmasságodbúl.
 Tágas helyet talál,

Azért, URam, ditsérlek,
 A' híveknek feregében.

XXVII. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

A Z UR ISTEN az én világosságom,
 Ó életemnek ereje, jól tudom:

Es idvességem, hát kitől félnék? ∴:
 Ki volna hát a' kitől rettegnék?

Midön a' kegyetlen gonosz-tévők,
 Mint ellenségim én reám törnek,

Hogy engemet ugyan meg-egyenek,
 Hiutelen mind hátra rohannak ök.

2. Hogyha táborral környül-vennének-is; De még-fem félne femmit én szívem: :/: Ha szintén az ellenség között vólnék-is, Még-is benned vetném reménységem'. Fgy dolgot kívántam én az URtól, Kit még mostan-is kérek nagy-bízzván: Hogy lakhassam az URnak házában, Míg e' földön élek jóvóltodból:

3. Mellyet azért kérek, hogy én láthassam Az URnak felséges ditsőségét, :/: És ő szent Templomát látogathassam, Melly tisztességére építettett: Mert engem' hajlékába takarít Én háborúságimnak idein, És el-rejt engem' rejtek helyein, Magas kősziklára fel-emelít.

¶ 4. És az én fejemet ő fel-emeli Ellenségimen, kik környül-vettek; :/: Azért az ő hajlékában őnéki Fel-fzóval áldozom és éneklek. URam! mikor hozzád fel-kiáltok, Figyelmetesen hallgass-meg engem', Kegyelmezz-meg, légy gyámolom nékem, Midőn te hozzád szívből óhajtok.

5. Te felőled mondja ezt az én szívem, Keressétek az én szent színeimet; :/: Azért nékem-is ez igyekezetem, Hogy nézhessem, URam, szent színedet: Ne fordítsd-el hát ortzádat tőlem, Szolgádat ne vesd-el haragodban; Te vagy vígafztalóm nyavalyámban: Segítség-meg, URam, ne hagyj-el engem'.

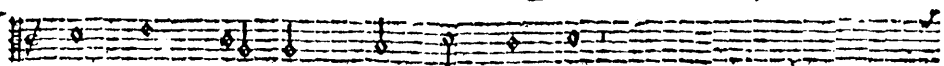
6. Mert mind atyám és anyám el-nágy engem', De az UR kegyesen hozzá vészén: :/: Mútasd-meg, URam, te útadat nékem, Ellenség ellen tarts ösvényeden. Kívánságokra ellenségimnek, Ne adj engemet,

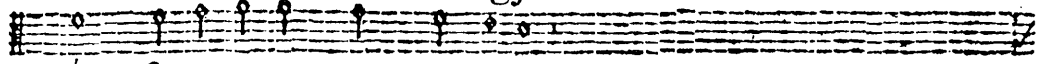
met, mert fokban vagynak Kik ellenem hamisságot szólnak, Hazudnak, és erőszakot téfznek.

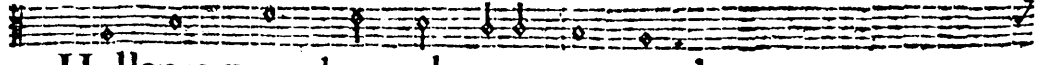
7. Ha nem hittem volna, hogy még éltemben Jóvóltát az URnak meg-látándom :/: Az élőknek földén; hát immár régen, Oda lett volna minden én dolgom. Várjad azért bizonnyal az URat, Légy víg és bátor-fágos szívedben: Mert téged' meg-tart a' nagy UR ISTEN, Tsak ő tőle várjad óltalmadat.

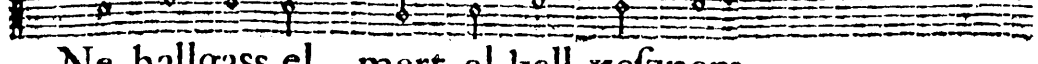
XXVIII. 'S O L T Á R. T. B. 109.

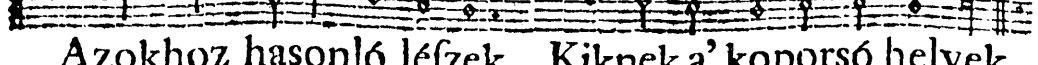
Dávid' Könyörgése a' meg-óltalmazásért.

H Ozzád kiáltok kegyes URam,

 Én segítségem és kőváram,

 Hallgass-meg kegyelmesen engem';

 Ne hallgass-el, mert el-kell vesznem,

 Azokhoz hasonló léfzek, Kiknek a' koporsó helyek.

2. Midőn te hozzád esedezem, És kezeimet fel-emelem A' te szentséges Templomodban, Hallgass-meg én imádságomban: Ne büntess a' hitlenekkel, Ne verj a' gonosz-tévőkkel:

3. A' kik szólnak nagy nyájassággal, De szívek rak-
G
va ál-

va álnoksággal, Fizess-meg azért önékiek, A' mint szinte meg-érdemlették: Add-meg ő kezek' munkáját, És álnokságok' jutalmát.

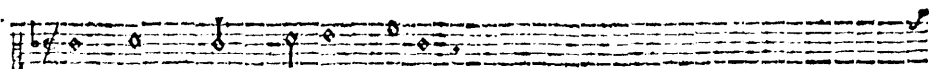
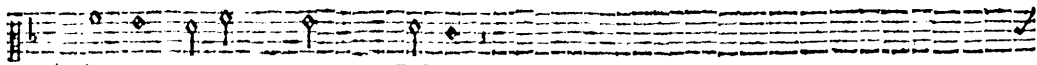
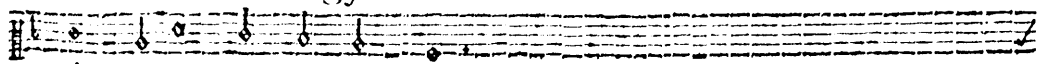
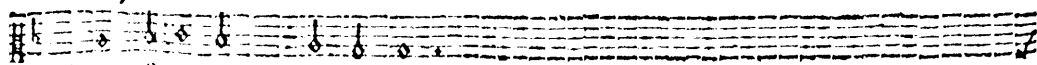
4. Mert az URral ők nem gondolnak, Dolgairól nem gondolkodnak, Keze' munkáit nem tekintik; Melly önékik meg-fizettetik: Mert ők meg-nem építetnek, Hanem szórnyen meg-töretnek.

5. Áldott légyen a' nagy UR ISTEN, Ki meg-hallgata kérésemben. Az UR énnékem erősségem, Én paisyom és segedelmem; Örül szívem, és énekben Ditsérem ötet szüntelen.

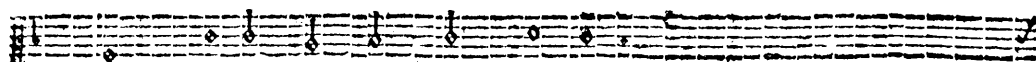
6. Az UR én népemnek ereje, A' Krisztusnak nagy erőssége: Tartsd-meg azért a' te népedet, És áldjad-meg örökségedet, Legeltessed és vígafztald, Es örök-ké fel-magafztald.

XXIX. 'S O L T Á R. T. B.

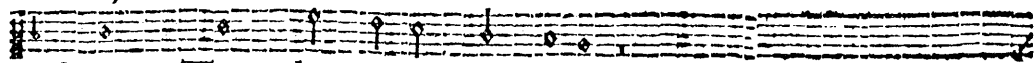
Intetnek a' Fő-Rendek az Isten' ditséretire.

M Ostan ti Hatalmasak,
 Tekintetes nagy Urak,
 Adjatok az Istennek
 Ditsőséget Nevének:

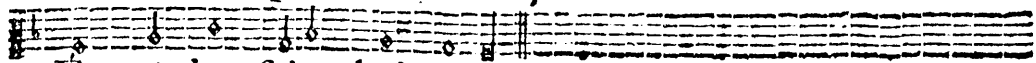
Mint

Mint hatalmas ISTENTeket
Féljétek, tisztelvén őtet,

Szent Templomában áldjátok,

És térdet fejet hajtsatok.

2. Az UR' szava meg-zendül, A' vizeken meg-dördül, Mennydörgő ditsősége El-hat a' nagy tengerre. Az URnak illy erős szava Nagy hatalmát meg-mutatja, Az URnak dördülő szaván Nagy-vólta meg-látzik nyilván.

3. Az UR ISTENnek szava A' Tzédrusokat rontja, Töri a' Tzédrus-fákat Libánuson állókat. A' Libánus és Sirion Ugrándoznak borjú módon, És mint az egy-szarvú vemhe Tombol a' sűrű erdőbe.

4. Az URnak szava széllyel Sebes tűz-lángot lövell, A' pufztát meg-rettenti, A' Kádest meg-rendíti: Az UR' szava úgy meg-zendül, Hogy a' szarvas idétlent szül, Nagy harsogásától annak Az erdők fel-szakadoznak.

5. De az ő Templomában Ő hívei mindnyájan Hirdetik nagy erejét, Beszélik ditsőségét. Az UR űt az özön-vizen, Mint Biró ítélő-széken; Az URnak ő királysága Örökké meg-áll országa.

6. Az UR az ő népének Erőt ad feregének, Őket híven meg-tartja, Békeséggel meg-áldja.

*Hálá-adása Dávidnak az Absolontól való meg-
szabadulásért.*

D Itsérlek, URam, tégedet,
Mert te meg-tartál engemet,
És kegyesen fel-emelél, Ellenségimtől meg-mentél:
És meg-nem engedéd azoknak,
Hogy nyavalyámon vígadjanak.

2. Hogy fel-kiálték te hozzád, Nyavalyámat meg-
gyógyítád: És hogy én tsák-nem a' sírbe Esném a'
halál' töribe, Ismét fel-támáasztál engemet, Pokoltól
meg-mentéd lelkemet.

3. Istenes hívek és szentek, Az URnak énekelje-
tek, Áldjátok őtet mind végig: Mert nem harag-
szik fokáig: Az ember alig gondolhatja, Melly ha-
mar el-múlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége Rajtunk meg-marad
örökké: Néha olly dolgom érkezik, Kin estve
szívem bánkodik; De reggel mihelyen fel-kelek,
Azonnal víg örömet lelek.

5. Mikoron jól volna dolgom, Akkor vala ví-
gaságom: Mert magamban azt ítéltém, Hogy
ne le-

ne lehessen esetem: Mert érzettem kegyességedet,
Mellyel erősítéd hegyemet;

6. De hogy tőlem szent ortzádat El-fordítád ól-
talmadat, Legottan én el-ijedék, Könyörgék, és
ígyen szólék: Mi hasznod, URam, én véremben,
A' halál ha temet veremben?

7. URam! ha én porrá lézlek, Tégedet hogy
ditsérhetlek? Igazságod' hogy hirdessem? Hallgasd-
meg, URam, kérésem', Könyörülj rajtam, szaba-
díts-meg, Légy kegyelmes, URam, és tarts-meg.

8. Az én firalmimat végre Fordítád bődlog ó-
rómre, És szomorú 'sák ruhámat El-vöd rólam
bánatimat; Kiért, URam, örökké áldlak, Min-
denek előtt magasztallak.

XXXI. 'S O L T Á R. T. B. 71.

Dávid könyörög szabadításért Saul ellen.

U Ram! én tsak te benned bíztam,

Órizz-meg kegyesen, Ne essem szégyenben:

Igazságodban fordúlj hozzám,

És tarts-meg jóvóltodbó', Ments-ki nyavalyáimból.

2. Hajtsd én hozzám, URam, füledet: Oh én idves-
ségem, Siess, tarts-meg engem'! Mútasd-meg nagy erős-

fégedet, Légy én erős kővaram, Kiben bátran lakhassam.

3. Te vagy kősziklám erősségem, Szent nevedért kérek, Vezérelj, hogy éljek, Szabadíts-ki a' tőrből engem', Mellyet énnékem vetnek: Mert meg-tartórnak hiflek.

4. Kezedbe ajánlom lelkemet: Mert nagy ínségemben Meg-tartál, UR ISTEN. Azoktól meg-vonzom szívemet, A' kik élnek hivságban; És tsak bízom URamban.

5. Örvendezek nagy vígaságban, Vígadok szívemben Irgalmadra nézvén: Ha meg-tekíntesz nyavalyámban, Szívemet meg-esméred, Sérelmit meg-enyhíted.

6. Nem ejtesz engemet kezekben Én ellenségimnek, Kik engem' gyűlölnék; Sőt minden ellenségim ellen Utat adsz lábaimnak, Hogy meg-ne akadjanak.

7. Nagy szűkség nyomorgat engemet, Kiben el-bádjadtam: Kegyelmezz-meg, URam! Az én ortzám el-repedezett, Lelkem el-vajutt, elhólt, Az én hasam meghijólt.

8. El-fogyok keserűségemben, Életem rövidöl, Sérelmem majd meg-ól: E' nagy méltatlan büntetésen Én szívem el-fzakadott, Mindentsonom meg-bomlott.

¶ 9. Minden én ellenségim között Gyaláznak szomszédim, Félnék esmérőim: Kik midőn látnak a' ház előtt, Félre térnek előlem, Nem jönnek szembe velem.

10. Én rólam el-felejtkeztenek, Mint egy hóltt emberül, Tsúfolnak veszettül. Mint egy törött edényt el-vetnek, Hallom, hogy szidalmaznak, Nékem félelmet hoznak.

11. Mert tanátsot tartnak én rólam, Végzést végeznek, Hogy el-veszessenek; De te vagy az én bizodalمام,
És

És meg-vígafztalízz engem' Én kegyelmes ISTENEM.

12. Kezedben vagyon én életem, Ellenségim ellen Tarts-meg kegyelmesen: Ne adj azok' kezekbe engem', A' kik szörnyen gyűlölnék, És szüntelen kergetnek.

13. Világosítsd ortzádat rajtam, És szolgáladdal tégy jól Te nagy irgalmadból, Hogy soha meg-ne tsúfoltas-fam: Mert te hozzád kiáltok, Tőled óltalmat várok.

¶ 14. Szégyenítsd-meg a' gonoszokat, Rontsd-meg szándékjokban, Hányd a' koporsóban, Kik az Istenes jámborokat Nevétik és tsúfolják, És szörnyen rágalmazzák.

15. Felette nagy a' te jóvóltod, Kit tartasz híveknek, A' kik téged' félnek: És nagy a' te irgalmasságod, Mellyet azok jól látnak, A' kik te benned bíznak.

16. Te nálad azokat el-rejted, Meg-örzöd kegyesen A' kevélyek ellen: Hajlékodba őket bé-véfred, Hogy a' kegyetlen nyelvek Őket meg-ne sérthessék.

17. Ditsőség adassék az URnak, Ki tart óltalmában, Mint egy szép városban, Kinek erős bátyái vannak, Hogy a' ki abban lakik, Senkitől nem bántatik.

18. Félelmes futásomban mondék: Tőled el-vetettél, Rám nem nézsz szemeddel; De te nálad kegyelmet lelék, Meg-hallád könyörgésem', És meg-adád kérésem'.

19. Szeressétek az URat szentek, Ki meg-tart híveket, Büntet kevélyeket; Hát jó reménységben légyetek, Hiddjétek szívetekben, Meg-vígafztal az ISTEN.

Tanúság az idvességes bődogságról.

O H melly bődög az olly ember éltében!

A' kit az ISTEEN bé-vett kegyelmében,

És meg-botsáta az ő vétkei,

És bé-fedezte minden bűneit;

Bődög, a' kinek ő nagy hamissága

ISTENTől nints néki tulajdonítva,

És kinek tsalárdság nints szívében,

Tettetés nélkül jár életében.

2. Hogy bűnömöt el-akarám hallgatni, És néked meg-nem akarám vallani, Ottan tsontaim el-száradának Soksága miatt én siralmimnak: Mert éjjel nappal kezed' nehéz-volta Nagy bűneimért rajtam fekszik vala, Bennem el-fogya minden erősség, Mint nyári hévségben a' nedvesség.

3. De hogy bűnömöt előtted meg-vallám, És nagy vétkeimet el-nem hallgatám; De híven elő-beszéllém néked, Ottan botsánatot nyerek tőled. Azért az UR
ISTEN-

ISTENnek minden hívek Könyörögjenek, míg vagy idejek: Mert ha nagy árvizek jönének-is; De nem árthatna ezeknek még-is.

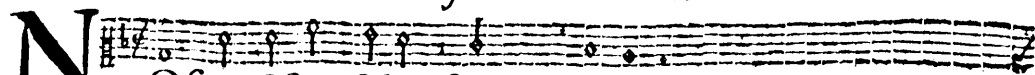
4. Te vagy óltalmam, őrizz-meg engemet, Minden gonosz ellen tartsd-meg lelkemet, Vigasztalj-meg, hogy örvendezhessek, És vígan néked énekelhessek. Tanítlak téged', úgymond az UR ISTEN, És vezérellek az igaz ósvényen, Szememmel mindenkor rád vígyázok, Igazgatlak, reád gondot tartok.

5. Ne légyetek olyyak, mint az őszvérek, És a' lovak, kiknek nintsen értelmek, Kiknek zabolát vetnek szájokra, Hogy ne nyargalhassanak szájokra. A' gonosznak szintén ez nyavalyája, A' melly őtet szájára nem botsátja; De környűl-véfszi az UR' kegyelme, A' kinek ő minden hiedelme.

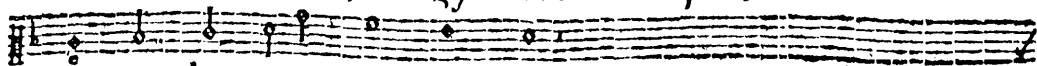
6. Örüljete azért az UR ISTENben Igaz hívek, légyetek nagy örömben, Vigadjatok és énekeljete, A' kiknek vagyon tiszta szívetek.

XXXIII. 'S O L T Á R. C. M. 67.

Intés az Istennek ditséretire.

Osza Istenfélő szent hívek
Mert illik, hogy őtet ditsérjék,

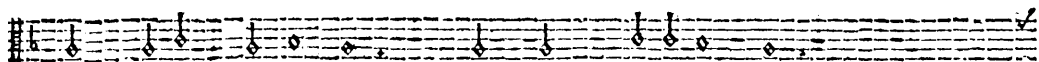

Örvendezzete az URnak: ;/:

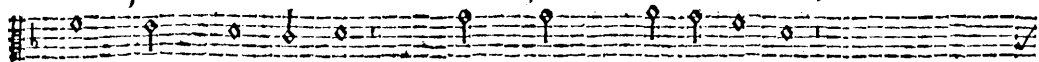
Kik örülnek igazságnak;

H

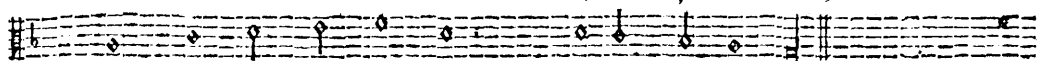
Ald.

Aldjátok azértan Hangos tziterákban,

Az UR áldassék Lantban, hegedűben,

Tzimbalmi zengésben Magasztaltassék.

2. ÉnekeljeteK néki vígan Gyönyörű szép új éneket, :/: Szép hangisáló szerfzámokban MondjateK ékes verseket : Mert igaz mondása, Állhatatos dolga, A' mit az UR szól; Meg-áll igazságban, Minden dolgaiban Tselekefzik jól.

3. Szereti ő az igazságot, Az ítélet nála kedves; :/: Dolgában tart irgalmasságot, Kivel mind e' Világ tellyes. Az URnak Igéje Egeket teremte, Mellyeket ott-fenn Szájának LElkével, Nagy-szép seregekkel Szerze ékesen.

4. Az UR ISTEN mintegy tömlőben Szorítja a' tenger' vizét, :/: El-rejti mintegy kintses helyben Ő mondhatatlan mélységét. Minden földi népek Az URat féljeteK: Mind e' Világon Valakik hol laktok, Ő tőle tartsatok Szorgalmatosan.

5. Mert mihelyt ő tsak egy ígét szól, Azonnal meg-léfszen minden; :/: És valamit ő meg-parantsol, Nagy-hamarsággal meg-léfszen. Pogányok' tanátsát, És minden szándékát Az UR meg-tőri; És a' mit a' lépek Magokban végeznek, Semmivé téfzi.

6. De az UR ISTENnek tanátsa Meg-maradánd
m.n.d

mind örökké, :/: És meg-áll minden gondolatja, Ki-terjed minden időkre. Bóldog az a' nemzet, Ki illy URat szeret, Mint ő ISTENét; Bóldog a' nemzet-fég, Kit kedvell e' Felség, Mint örökségét.

¶ 7. AZ UR ISTEN magas mennyégből Alá-tekint szemeivel, :/: E' Világra néz onnan-fellyül Minden nemzetekre széllyel: Széppalotájából Szeme alá-for-dúl E' széles földre, Nagy ditsőségesen Vígysz nagy fényesen Az emberekre.

8. Mert önnön-maga erejével Formálta az ő szíveket, :/: És minden ő dolgokra nézell, Látja tselekedeteket. Az országló Király Nagy-sűrű táborral Meg-nem tartatik, És az erős vitéz Az ő erejéhez Itt nem bízhatik.

9. A' ki ő gyors lovában bízik, Meg-tsalatkozik dolgában; :/: A' ki karjával ditsekedik, Meg-nem tartatik a' hadban; De a' nagy UR ISTEN Népére szüntelen Nézi szemeivel: A' kik benne bíznak, És hozzá folyamnak, Nem felejtí-el:

10. Gondot tart rájok, 's a' haláltól Meg-tartja őket éltekben, :/: Szükségtől és éhhel-halástól Örzi a' drága időben, Lelkünk azért várja, Szüntelen óhajtja Az UR' óltalmát: Ki paisúl végre El-jő segítségre, Ad diadalmat.

11. Azért ő benne a' mi szívünk Igen örvendez szüntelen: :/: Mert ő minékünk reménységünk, És bízunk ő szent Nevében. Nagy kegyelmességed' Mi rajtunk

bövítsed ; Légy mi gyámolunk , Ne hagyj szűksé-
günkben , Segíts-meg éltünkben : Mert téged' várunk.

XXXIV. 'S O L T Á R. C. M.

*Hála-adása Dávidnak a' Filistéusok Királyától való
meg-szabadulásért.*

M Indenkoron áldom Az URat, míg engem' éltet,
 És az ő szent ditséretét Szájamban hordozom:
 Ditsekedvén áldja Lelkem jóvóltát az URnak,
 Kit a' szegények hallanak, És örülnek rajta.

2. Magasztaljuk vígan Az URnak áldott szent Ne-
vét, És végzetetlen kegyelmét Ditsérjük mindnyájan,
Mert midőn keresném És kérném az én URamat,
Meg-hallá kiáltásomat, És meg-tarta engem'.

3. Kik az URra néznek, Tőle meg-vígasztaltatnak,
Soha ortzajok azoknak Meg-nem szégyenülnek. A'
szegény kiálta, És meg-hallgatá az ISTEN, El-nem
hagyá ínségében; De meg-szabadítá.

4. Az ISTEN' Angyali Hívek környül tábort jár-
nak, Istenfélőket meg-tartnak, Mint ISTEN' követi.
Lássátok az URnak Jövóltát, és kóftoljátok: Mert
bizony boldogok azok, Kik ő benne bíznak.

5. Fél-

5. Féljétek az URat Mindnyájan hívek és szentek;
Mert nem léfz' foha fzükségek, Kik félik hatalmát.
Az orofzlánoknak Gyakorta fzükségek esik; De
kik az ISTENT tisztelik Meg-nem fogyatkoznak.

6. Én fíjaim jertek, Hallgassatok beszédemre, Meg-
tanítlak szent életre, Hogy ISTENT féljétek. Kitsoda
az ember Ki hofzszú életet kíván, És minden ő dol-
gaiban Jó állapotot kér?

7. Őrizd-meg nyelvedet A' gonofz rágalmazástól,
Ojd ajakid' álnokságtól, Meg-ne fértsd más hírét.
Tégy jól, gonofzt gyűlölj, Békeséget kérj, és kövess:
És hogy ISTENNél légy kedves, Tisztességnek örülj.

8. Az ISTEN' szemei Látják a' gonofz-tévőket, És
ő emlekezeteket A' földről el-törli. A' jókat nem
hagyja, Kik ő hozzá tiszta szívből Kiáltnak nagy
ínségekből, Mind meg-szabadítja.

9. Közél az UR ISTEN A' töredelmes szívekhez,
És a' férelmes lelkekhez Segítséggel léfzen. Az
igaznak itten Ő nyavalyája fokasúl; De minden
nyomorúságból Ki-menti az ISTEN.

10. Mert meg-öriztetik Az ő tsontja az ISTENTől,
És tsak egy-is azok között Néki meg-nem szegik.
De a' gonofz-tévőt Az önnön vétke meg-öli; Ki
az igazat gyűlöl, El-véfz idő előtt.

11. Meg-tartja az ISTEN Élteket ő szolgáinak;
A' kik tsak ő benne bíznak, Nem esnek szégyenben.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

P Erej URam, perlőimmal,
 Hartzolj én ellenségimmal,
 Te paisodat ragadd-elő,
 Én fegedelmemre állj-elő,
 Dárdádat nyújtsd-ki kezeddal,
 Ellenségimet kergesd-el,
 Mondjad ezt az én lelkennek:
 Tégedet én meg-segítlek.

2. Szégyenítsd-meg, URam, őket, Kik kergetik életemet: És a' kik reám fenekednek, Nagy szégyennel hátra-térjenek: Mint a' szél a' könnyű polyvát, Széllyel-fzolja a' föld' porát: Így a' nagy ISTEN' Angyala, Őket széllyel futamtassa.

3. Ő útok légyen fetétség, És olly síkamló, mint a' jég: És az ISTEN' Angyala őket Kergesse, ron-tsa-meg fejeket: Mert nékem hálót vetettek, És mély

mély árkot készítettek, Hogy életemben ok nélkül Meg-ejtsenek kegyetlenül.

4. Engedjed, hogy a' hitetlen Essék veszélybe véletlen', És azon hálóba akadjon, Kit nékem vetett, hogy meg-fogjon: Essék-bé azon árokban, Kit nékem ásott útamban; És örvendez az én lelkem Az URban, ki meg-tart engem'.

¶ 5. Minden én tetemem mondja: Hozzád hasonló ki vólna, URam? ki a' szegényt meg-tartod, Az erősből meg-fzabadítod: A' nyomorúlt fűkölködőt A' kóborlótól meg-mentöd: Hamis tanúk fel-támadnak, És fok gonofzt reám fognak.

6. A' jóért ök gonofzt adnak, Hogy lelkektől meg-fofzszanak; Noha, midőn meg-betegültek 'Sákba öltöztem ő érettek: Ő ínségekben bőjtöltem, És érettek könyörgöttem: Mint atyámfiát, úgy fzántam, Gyakorta hozzájuk jártam.

7. Gáfzban jártam le-horgadva, Mint ki az anyát fíratja; De ök fzmorú esetemen Őrülnek, és gyűlnek feregben. Hát-megül a' gonofz népek Engemet fzőrnyen nevetnek, Ártatlan lévén nem fzánnak; Sőt tsúfolnak és fzaggnak.

8. A' képmúató galibák Fogokat rám tsikorgatják: És rajtam nagy tsúfságot üznek, Kik tsak zabálódást keresnek. URam, míg nézed ezeket? Jövel, tartsd-meg én lelkemet, Egyedül-vóltom' te-kíntsd-meg, Ez orofzlánoktól, ments-meg!

9. Ditsérlek téged' UR ISTEN, Nagy-sűrű Gyülekezetben, És nagy-roppant sereg nép előtt Téged' ditsérlek minden felött. Ne engedd, hogy örüljenek, A' kik ok nélkül gyűlölnék; Ellenségimet fordítsd-el, Ne húnyorgassanak szemmel.

10. Mert nem szólnak békeségre; De álnok szívek néz erre, Hogy ők azokat háborgassák, Kik békével e' földet lakják. A' hitlen népek' foksága Száját szörnyen reám tátja, Kiáltnak rajtam ha-ha-hát, Mondván; Szemünk jó dolgot lát.

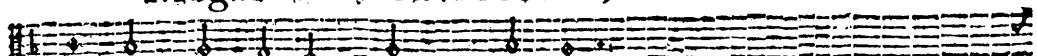
11. UR ISTEN! látod ezeket, Fedd-meg vakmerőségeket, Kezed szájokra ne ereszsze, És tőlem, URam, ne légy megszűzve. Serkenj-fel, URam, és kelj-fel, És ments-meg ítéleteddel; Úgyemnek jóvóltát lássák Ellenségim, noha bánják.

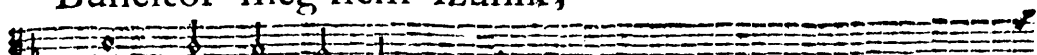
12. Itélj-meg igazságodban, Ne nevéssenek-meg vígan, És ne mondják nagy hahotával Bé-nyeltúk őtet éh torkunkkal. Mind meg-szégyenítettessenek, Kik örülnek inségemnek, Öltözzenek gyalázatban Ellenem kevély vóltokban.

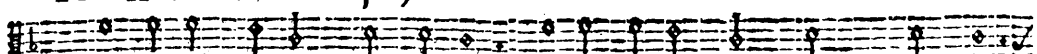
13. És azok énekeljenek, Kik igazságnak örülnek, Mondván: Hálá legyen az URnak, Ki nyugalmat ad szolgájának. Én nyelvem igazságodat Hirdeti nagy jóvóltodat, És ditséretedet híven Éneklek minden időben.

Dávid' panasza, Isteni dicséreti, Könyörgése.

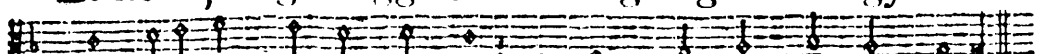
A Gonofztévőnek dolgán
Magában fel-fúvalkodik,

 Eszembe-vésem azt nyilván,
Bűneitől meg-nem szűnik,

 Hogy Istenre nints gondja; :/:
A' híveket útálja;

 Hamis és hazug beszéde, Jó tanúsághoz nints kedve,

 És nem jár igazsággal, Hivságot gondol ágyában,

 Foglalatoss gonosz útban, Semmi bűnt ő nem útál.

2. URam, a' te nagy jóvóltod Az égig ér; igazságod Mind a' felhőkig fel-hat::/: Mint a' hegy te igazságod; Törvényed mélység, meg-tartod Az embert és a' barmat, Te kegyességed melly drága! Azért a' te szárnyadalá Az emberek folyamnak: Kik jól meg-elégítettnek, Mint bő vízzel, legeltetnek Javaival háznak.

3. Nálad az élet' kútfeje; Világodnak nagy ő fénye, Melly nekünk szépen fénylik.:/: Bővítsd rajtok kegyességed', A' kik jól esmérnek téged', Neved' szívvel tisztelik. Ne hagyj, hogy a' kevély' lába Reám rohanjon hatal-

ma, Ne tapodjon a' földre: Adjad, hogy a' hitetlenek
Meg-essenek, fillyedjenek, Fel-fe keljenek többé.

XXXVII. 'S O L T Á R. C. M.

*Vigasztalása Dávidnak az istenteleneknek szere-
rentsés állapotjok ellen.*

NE bofszankodjál a' gonosztévőkre,
Midőn önékik jól vagyon dolgok;
Ne nézz búslakodván szerentséjekre,
Ha látod, hogy jobbúl állapotjok:
Mert mint a' széna-fű le-vágattatnak,
És mint a' zöld fű hamar el-húllnak.

2. Tégy jól, és bízzál erősen Istenben, És békével élhetfz ez országban, Jó szerentséd léfz' minden életedben: Örvendj az URnak nagy jóvóltában, És valamit kérfz tőle, mind meg-nyered, Mindent meg-ád, a' mit kíván szíved.

3. Támaszd csak az Istenre minden dolgod', És bízzál kétség nélkül ő hozzá: Mert ő meg-tselekedéndi, meg-látod; Ártatlanságod világra hozza, Hogy igazságod' ugyan lássa minden, Mint a' fényes Nap fénylik dél-színben.

4. Bízd

4. Bízdz ISTEENre, és légy tsendes szívedben, És reménységedet vedd ő benne; Ne haragudjál jó szzerentséjeken Azoknak, a' kik élnek kedvedre: Ne gondolj semmit az ő életekkel, Hogy vélek együtt bűnbe ne essél.

5. Mert a' gonoszok mind el-töröltetnek; De a' kik a' nagy ISTEENben bíznak, E' földnek azok örökösi lésznek: A' gonosz-tévők szörnyen el-húllnak; Majdan ha ő helyeket meg-tekinted A' hol laktanak, üressen leled.

¶ 6. De a' földet örökségül a' hívek Bírják, és nagy békeséggel lakják, És ők szép tsendességben gyönyörködnek. De azonnólálnak a' hamissak, Hogy az igazat ejthessék veszélyben, Tsikorgatják fogokat az ellen.

7. De az ISTEEN ezeket meg-neveti: Mert látja, hogy napja el-közelget, Melly nap' ezeknek egyfzer végét veti. A' hitetlenki-vonfza fegyverét, Kézívjét meg-vonfza, hogy ő meg-lőjje A' szegényt, és azt szörnyen meg-ölje.

8. De az önnön fejére vízfza-fordúl, És tulajdon szívét által-járja, És az ő erős kézívje meg-romol. Jobb az igaznak kisdéd jófzága, A' mellyel ő ékes tsendességben él, A' hamisaknak gazdag kintseknél.

9. A' gonoszoknak karjok meg-rontatnak, Erejekkel meg-nem menekednek; De az UR óltalmok az igazaknak: Mert idejeket tudja ezeknek, Minden napjait nekik fel-jegyzette, Örökségek meg-marad örökké.

10. Gonolz időben-is károk nem lészzen, És fo

meg-nem szégyenítettnek: Meg-elégítettnek a' szűk időben; De az istentelenek el-vefznek, A' fűftbe mennek, és úgy el-olvadnak, Mint a' kővére a' kis báránynak.

11. Az istentelen fok költsönt fel-vefzen, De igazán soha meg-nem fizet. Az igaz örömeft ad, és jól téfzen: Annakokáért ez áldott nemzet Örököse léfzen a' 'síros földnek; De a' hitetlenek mind el-vefznek.

12. Mert ő járását az UR igazgatja, És az ő útait jól vezérli, Tántorodástól őt' meg-óltalmazza: Mert ő ennek életét kedvelli; Noha esik néha botránkozása, El-nem vész: mert az UR kézen tartja.

13. Gyermekek voltam, és immár meg-vénhedtem; De én nem láttam soha szűkségét Az igaznak, és én soha nem leltem, Hogy ő magva kóldúlna kenyeret; Költsön ad, és mindennapon jól téfzen, És ő magvát meg-áldja az ISTEN.

14. Hagyd-el hát a' gonofzt, és tégy minden jót, Hogy mind örökké te meg-maradhass: Mert az UR ISTEN fzeret igazságot, És az igazhoz igen irgalmas; De a' hamis és istentelen ember Mind tselédestől vefzedelmet nyer.

¶ 15. Az igazak e' földet mind meg-nyerik, És lakják, mint ő örökségeket. Az igaznak szája nem hívalkodik, Hanem mindenkor szól böltseséget; Ő nyelve nem szól semmi múltságot, De szüntelen befzéli igazságot:

16. Az UR' befzédét ő szívébe vefzi, Azért soha el-nem tévelyedik; A' gonofz, mint tolvaj, az útát lesi,

lesi, Az igaz emberre ólálkodik, Azonn gondolkodik,
hogy meg-foghassa, És, mintegy farkas, meg-szaggathassa;

17. De az ISTEEN nem botsátja kezébe; Az ítéletben-
is nem engedi, Hogy ő ügyének gonosz vége legyen;
Bízzál hát hozzá és engedj néki: Fel-emel téged', hogy
bírjad a' földet; Meg-ládd a' gonoszoknak veszteket.

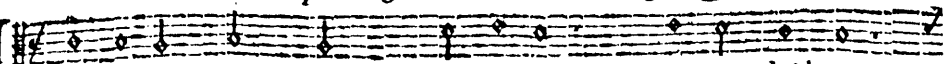
18. Én jól meg-szemlélem a' gonosztévőt, Ki el-fel-
kele és el-terjede, És hogy mint zöld borostyán-fa, úgy
fel-nőtt: Oda lőn, a' helyét szélllyel nézéllem; De
őt' semmiképen ott nem lelém.

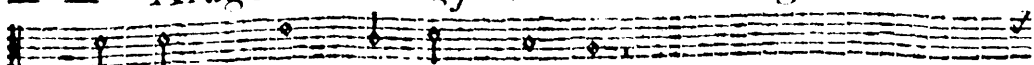
19. Élj igazán, légy hű és tökéletes, És nagy-jól
léfzen tenéked dolgod, Békeséged léfzen nagy örven-
detes. A' gonoszak vallnak tsalattságot: Mert ők szerte-
len nagy ínségbe esnek, És végre tellyességgel el-vesznek.

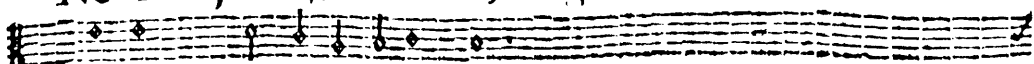
20. Mert az UR óltalmok az igazaknak, És őket
meg-menti ínségekből, Vélek vagyon, és tőle meg-tar-
tatnak: És hogy ő hozzá folyamnak szívből, A' gonosz-
tévőktől meg-szabadítja, És jelen-vóltával vígasztalja.

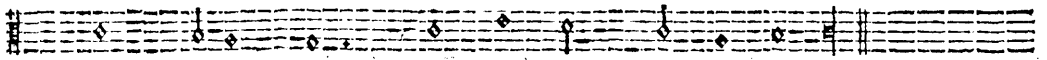
XXXVIII. 'S O L T Á R. C. M.

Dávidnak panaszzi, és Könyörgési.

H Aragodnak nagy vóltában Meg-indulván

 Ne feddj-meg, URam, engem':

 Búsúltt gerjedezésedben

Rám tekintvén Ne büntess-meg ISTENEM.

2. Nyílaid belém lövettek, Kik szereznek
Énnékem nagy sérelmet: Kezeid' nagy súllyossága
Hátam' nyomja, És fanyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében Épség nintsen
Te nagy haragod miatt, Tsontaim el-háborodtak,
Nem nyúghatnak Én nagy bűneim miatt.

4. Mert ez én nagy gyarloságim És bűneim
Fejem' fellyűl haladtak, Kiknek nehéz terhes vóltát,
Súllyosságát Tagaim rem bírhatják.

5. Én sebeim el-fenyvedtek, Meg-bűszhődtek,
Ki miatt nagy siralmom; De ezeknek indítója,
Szerző oka Az én nagy bolondságom.

¶ 6. Én nyavalyáim gyötrenek, Le-görbítnek:
Ki miatt nagy kint látok; Minden napon gyász-ruhában
Járok sirván, Sérelmimben óhajtok:

7. Mert el-vajudtak ágyékim, Fájnak bélim,
Kik szintén el-száradtak; Ugy-hogy én egész testemben
Épség nintsen, Tagaim el-bádjadtak.

8. Igen el-erőtlenedtem És törődtem
E' mondhatatlan kínban, Sirok, ordítok szüntelen
Én szívemben E' szertelen nyavalyán.

9. Minden mostani kérésem, ÉN ISTENEM
Vagyon szemeid előtt: És minden foházkodásom,
'S óhajtásom Tőled el-nem rejtetött.

10. Szívem nyúgalmat nem lelhet, Igen refzket,

Min-

- Minden erőm el-fogyott; Szemeim' világossága,
Vidámsága En tőlem el-távozott.
11. Minden én felebarátim És rokonim
Tőlem el-ifzonyodnak; Atyámfijai, szomszédim,
Esmérőim Mellőlem távol állnak.
- ¶ 12. A' kik életemre törnek, És kergetnek,
Hálót vetettek titkon; Es a' kik engem' gyűlölnék,
Bűt szereznek Ennékem minden napon:
13. Kiben fíketnek kell lennem, És fülelnem,
Noha nagy szitkot hallok; Szájammal szólni sem merek,
Tsak vesztegtek, Mint a' néma, hallgatok.
14. Mint a' fíket, olyan vagyok, A' mit hallok,
Hallatlanná kell tennem, Mint a' kinek mentségére
Nintsen nyelve, Ollyá kell nékem lennem.
15. De én az Istenben bízom, És el-várom,
Hogy kérésem' meg-hallja: Mert szívem' hozzá emelem,
És el-hízzem, Hogy szűkségem' meg-látja.
16. Ezt mondom, URam, és kérlek, Hogy ímezek
Ne nevensenek rajtam: Mert ha lábam meg-botlanék,
Vagy meg-esnék, Gajdolnának én rólam.
- ¶ 17. Hogyha így kell sántikálnom, És bajlódnom,
Félek azonn, hogy nékem En szívem el-keseredik,
És meg-sérszik, Siralmas léfz' életem.
18. Hamisságomat meg-vallom, Nem tagadom
Gonosz téteményimet: Bűneim miá lett sebek
Kesergetnek, És gyötrenek engemet.
19. Az én ellenségim élnek És örülnek,

Erősödnek óránként: A' kik ok nélkül gyűlölnék
 És rám tórnek, Sokasúlnak naponként.
 20. Ezek reám dühödtenek, És kergetnek,
 Kikkel én sok jót tettem; De ezt tsak azért mívelik:
 Mert irígylik, Hogy én a' jót követem.
 21. URam! ne hagyj-el engemet, Nézd ügyemet:
 Mert egyedül hagyattam: Kérlek, légy irgalmas nékem
 ÉN ISTENEM: Mert tsak te benned bíztam.
 22. Azért tőlem ne állj megfze, Szánj-meg végre,
 Én kegyelmes ISTENEM: Segedelmeddel ne késsél,
 Siess, jöjj-el, Én édes idvességem.

XXXIX. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' vallástétele az ő türetetlenségéről, és szenvedésében való zúgolódásáról.

M Agamban el-végezém és mondám:
 Hogy dolgom' meg-tartóztatnám,
 Hogy nyelvem olly ígét ne ejtene,
 Ki énnékem bút szerzene:
 Én szájamra zabolát vetettem, Míg a' hitlen áll előttem.
 2. Én, mint a' néma, veszteg hallgaték, Még a'
 jóról

jóról sem beszélek; Sőt fájdalom'-is titkolnom kel-
le, Kin sérelmem öregbül: Ég vala szívem, hogy
meg-gondolám, El-tűzesülvén ezt mondám:

3. Mútasd-meg, URam, életemnek végét, És meddig
éltetfz engemet, A' napok' számát jelentsd-meg nékem,
Míg kell e' Világon élnem: Mert időm nálad csak egy
arasznyi, Előtted életem semmi.

4. Bizonyára múlandó az ember, Ki magának fo-
kat ígér; Mint az árnyék az ember el-múlik, Még-is
szorgalmatoskodik: Sokat gyűjt, és fok marhát rak ősz-
ve, Nem tudja kijé léfz' végre.

¶ 5. URam! hát nékem kiben kell bíznom? Nints
kivûled vígaságom; Ments-ki engem' minden vétke-
imből; És a' bolondok' nyelvétől Órizz-meg, hogy
ők ne tsúfoljanak, Midőn ez ínségben látnak.

6. Mint a' néma, hallgatok erősen, Szájam' fel-
fem nyitom: mert én Tudom, hogy ezt mind te tse-
lekedted; Tsapásod' rólam el-végyed: Mert kezed-
nek kemény vólta miatt Minden életem el-lankadt.

7. Mert midőn te meg-fedded az embert Az ő
nagy gyarlóságáért, Azonnal el-vész szép ábrázatja,
Mint a' molytól a' szép ruha. Lám az ember melly-
igen múlandó, Semmi dolga nem állandó!

8. Hallgasd-meg, URam, könyörgésemet, Kéré-
semre ne légy fiket: Mert előtted vendég és szarán-
dok, Mint Atyáim, olyan vagyok. Szűnjél-meg tő-
lem, hadd végyek erőt Az én ki-múlásom előtt.

Jövendöls a' Kristusnak szenvedésiről, és Papi tisztiról.

V Arván vártam a' Felséges URat,
 És ímé hozzám fordúla, Kegyelmesen meg-hallgata,
 És meg-mutatá rajtam jóvóltát,
 Ki-vón a' mély veremből,
 És a' fáros fertőből;
 És én lábaimat
 Szép egyenes kőre
 Elfel-helyezettette,
 Vezérlvén útam.

2. Én szájamba ada új éneket, ISTENŰNK' ditséreti-
 re; Hogy a' kik hallgatnak erre, Hiddjék és féljék ő
 ISTENEKET. Bóldog, a' ki az URban Bízik; szemét
 el-hajtván A' kevély népektől, Kiknek minden dol-
 gok Hazúgságra hajlók, Tőlők távol kerül.

3. Tsuda-tételidnek fok ő száma, És nagy bölts gon-
 dolatidnak; Hozzánk-való jóvóltodnak Sokságát sen-
 ki meg-nem mondhatja: Ha el-kezdem számlálni, Nem
 tudom

tudom ki-mondani. Mert te nem kívántad A' fok áldozatot; De hogy fogadjak szót, Fülemet meg-fürtad.

¶ 4. Az égő áldozat nints kedvedben, A' bűnért valók sem kellők; Akkor mondom: Im el-jövök, Rólam irás van a' Törvény-könyvben: Hogy akaratod' tégyem Én kegyelmes ISTENEM: A' te törvényedben Gyönyörködik lelkem, És örvendez szívem A' te szent Igédben.

5. Nagy-fok népek' Gyülekezetiben Igazságod' kihirdettem: Meg-nem tartóztattam nyelvem'; Jól tudod, hogy én minden időben Jóvóltod' magasztaltam: Soha el-nem hallgattam Te idvességedet; Hűséggel hirdettem, Mindennek beszéltem Nagy kegyességedet.

6. URam, tőlem irgalmasságodat Ne vond-meg, tarts-meg kegyesen; Igazságod meg-örizzen: Számítalan gonosz reám áradott, Sok nyavalya környül-vött, Reám nagy-fok ínség jött, Kiknek nintsen száma, Mint hajam szálinak, Kik fejemen vagynak; Szívem-is el-hagya.

7. Könyörülj rajtam kegyes ISTENEM; Siess, jöjj segédmemre, És juttasd nagy szégyenségre, A' kik halálra keresik lelkem', Szörnyen hátra-térjenek, Kik káromon örülnek: És kik ínségemen, Úznak nevetséget, Kiálnak veh-veh-véht, Jutalmok dög legyen.

8. Hogy te benned mind örvendezzenek, A' kik tisztelnek tégedet, Szeretik idvességedet, Mondván: Ditsőség legyen ISTENnek! Noha én szegény vagyok, És én

szükségim nagyok; De rám gondot visel Az UR, én
Meg-tartóm: Jövel, Szabadítóm, UR ISTEN, ne késsél.

XLI. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid elő-számlálja nyavalyáit.

B Oldog, a'ki a'nyavalyást híven Szánja ínségében:

Mert szükségében őtet ismétlen Meg-menti az ISTEN:

Meg-tartja éltét, és ez országba Léf' jó állapotja,

Ellenséginek kívánságába Nem adja markába.

2. Fájdalmában az ISTEN meg-tartja, Szépen felgyógyítja, Beteg ágyát fordítja örömmre És jó egészségre. Azért így szólok néked ISTENEM: Kegyelemez-meg nékem, Gyógyítsd-meg, URam, én betegségem', Mert igen vétkeztem.

3. Én ellenségim szidnak engemet, Órúlnék vesztemet, Mondják: Halála ennek ha jö-el: Neve mikor vész-el? Meg-látogattak engem' nyájasan, Hazugságot szólvan; Minden dolgaimat meg-szemlélték, Ofztán ki-fetsegték:

4. Mindnyájan én ellenem futtognak, Reám ólalkodnak, Szereznek, kérnek nékem bánatot, És háborúságot, Mondván: Az ő buninek soksága Fájdalmának oka; Ihol fekszik az ő kór-ágyába. Már fel-nem kél foht.

5. Egy pedig a' ki barátom vala, Kiben bízom vala, Kit tápláltam, és ette kenyerem', Lábat vét énnékem. Légy kegyelmes azértan, UR ISTEEN, Illy nagy szűkségemben, Gyógyíts-meg, hogy valaha nékiek Én meg-fizethessek:

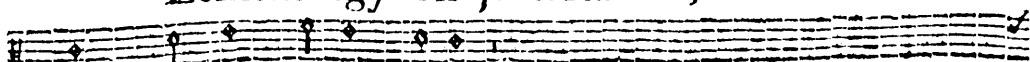
6. De hozzám jó-kedvedet esmérem, Ezenn-is jól értem: Mert ellenségemnek oka nintsen, Hogy rajtam örvendjen; Tisztaságomban engem' megtartasz, És meg-szabadítasz, És szemeid eleibe állatsz, Örökké el-nem hagyasz.

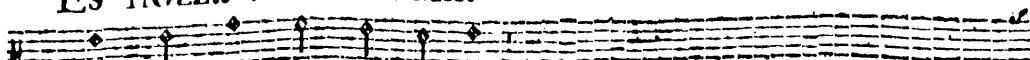
7. Áldott légy Izraelnek ISTEENE Most és mind örökké: Szent Neved ditsértessék mindenben: Amen, és úgy légyen.

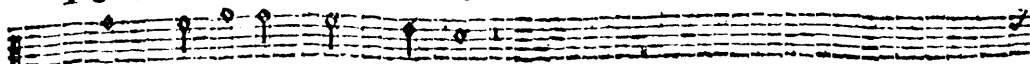
XLII. 'S O L T Á R. C. M.

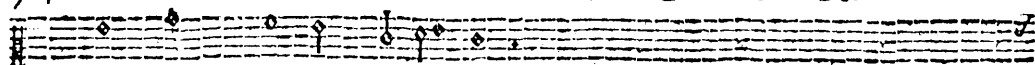
Külömb-külömb panaszzi Dávidnak.

M Int a' szép híves patakra
Lelkem úgy óhajt URamra,

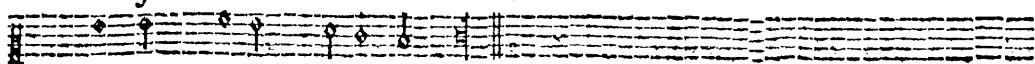
 A' szarvas kívánczik: :/:
És hozzá foházkodik.

 Te hozzád én ISTEENEM

 Szomjúhozik én lelkem:

Vallyon fzíned' eleiben,

Mikor jutok elő ISTEN?

2. Könyhúllatásim énnékem Kenyerem éjjel nappal, :/: Midőn azt kérdik én tőlem: Hol ISTENed, kit vártál? Ezenn lelkem' ki-ontom, És Házadat óhajtom, Hol' a' hívek' feregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem mire tsüggedsz-el, Mit kesergesz ennyire? :/: Bízál ISTENben, 's nem hágy-el, Kiben örvendek végre; Midőn hozzám ortzáját, Nyújtja szabadítását. Oh én kegyelmes ISTENEM, Melly' igen keferereg lelkem!

4. Mert te rólad emlekezem Ez Jordánnak földéről, :/: Szent helyedre igyekezem Ez Hermon kis hegy mellől. Mélység kiált mélységet, Midőn én fejem felett A' fok febes víz meg-indúl, Mintegy erős hab meg-zúdúl.

¶ 5. Sebessége árvizednek És a' nagy zúgó habok :/: Én rajtam ószve-űtköznek; Még-is hozzád óhajtok: Mert úgy meg-tartasz nappal, Hogy éjjel vígasággal Ditséreteket éneklek Néked erős őrizőmnek.

6. Mondván: ISTEN, én kö-fzálam, Mire felejtessz így-el :/: Ellenségim vagynak rajtam, Gyásfban járok veszélyel: Mert az ő hamis nyelvek Tsontaimban meg-sértnek; Mert így bofszantnak ellened: Lássuk, hol vagyon ISTENed.

7. En lelkem mire tsüggedfz-el, Mit kesergefz en-nyire? :/: BÍZZÁL ISTENBEN, 's nem hágy-el, Kiben ör-vendek végre: Ki nékem fzeplátomást Nyújt kedves szabadúlást, Nyilván meg-mútatja nékem, Hogy tsak ő az én ISTENEM.

XLIII. 'S O L T Á R. C. M.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

I Télj-meg engemet UR ISTEN,

Es fogadd-fel én ügyemet,

E' kegyetlen nemzetség ellen,

A' hamis embernek kezében

Ne botsáss, URam, engemet, Tartsd-meg én fejemet.

2. URam, engem', miért hagyál-el? Lám te vagy én erősségem: Miért járok keserűséggel? Minden örömem távozik-el: Mert nyomorgat ellenségem, És fanyargat engem'.

3. Igazságodat add értenem, Világosságod' küld' alá; Ki meg-világosítson engem', Szent hegyedre légyen vezérem, Bé-menésem' igazgassa A' te hajlékomba.

4. ISTEN' óltárához bé-mégyek, Az én URam elei-ben, A' ki öröme én szívemnek, Hegedűvel néked éneklek,

éneklek, És hálát adok szüntelen Tenéked, UR ISTEN.

5. Miért vagy szomorú én lelkem? Mit keser-
gefz illy szertelen? Bízzál az ISTENben: mert hi-
szem, Hogy még őtet vígan ditsérem, Midőn en-
gem' meg-ment híven ÉN ISTENEM lévén.

XLIV. 'S O L T Á R. T. B.

Könyörög az Isten' népe a' szabadulásért.

H Allottuk, ISTEN, füleinkkel,

A' mit régenten tselekedtél;

Nékünk Atyáink mondták,

Kik nagy dolgaidat látták:

Kezdeddel a' Pogány népet

El-vesztéd, földét el-pusztítád;

Ofztán más helyre vúd őket,

Holott ismét neg-szaporítád.

2. Mert nem ő fegyverek által lett, Hogy ők meg-
ülték a' jó földet, Nem az ő kezek sem karjok Vólt
nékik

nékik szabadítójok; De te ortzád' tekintése, És a' te karod és jobb-kezed Őket így meg-segítette: Mert ő hozzájok vólt jó-kedved.

3. UR ISTEN, te vagy én Királyom, És az én tel-lyes vígaságom: Jákóbnak küld' fegedelmed' A' mint régenten mívelted. Általad ellenségűnket Meg-ökled-dezzük és meg-rontjuk, És a' mi gyűlölőinket A' te Nevedben le-tapodjuk.

4. Mert én nem bízom kézívemben, Sem az én éles fegyveremben, Az engem' meg-nem szabadít, Ha az ellenség meg-szorít: De te tartasz-meg bennünket Minden mi ellenségink ellen, És a' mi kergetőinket El-vezted, és ejted szégyenben.

5. Azért az ISTENT magafsztaljuk, És szent Nevét örökké áldjuk, Mindennap' dicsérvén őtet, Hirdessük nagy kegyességét. De minket te meg-vetettél, És jut-tattál nagy szégyenségben, A' hadba velünk nem jö-vél, Hogy meg-tartottál vólna épen.

6. Az ellenségtől el-futtattál, És velünk nagy szé-gyent vallattál; Minden marháinkat el-dúlják, Kik éltűnket háborgatják: Hogy minket ők meg-egyenek, Mint a' juhokat, úgy adál-el: Kik minket mefzfze ker-getnek A' Pogányok' kőzibe széllyel.

7. Népedet te femminek tartád, És őket tsak óltsón el-adád, Igen kevésre betsuléd, Tsak-nem ingyen oda vetéd: Azt tód', hogy mi ellenségink, És a' kik mi környűlünk laknak, Mindenfelől mi

szomfédink Minket nevetnek és tsúfolnak.

8. A' Pogányok példa-beszédet Szólnak mi rólunk nevetséget, És mindenféle nemzetek Tsúfolván fejekkel íntnek: Gyalázat, szitok szüntelen És szégyen forog én előttem; Ugy-hogy nagy szégyenletemben Az én ortzámat bé-kell fednem.

9. Nagy-fok szidalmat kell hallanom, Ki miatt csak el-szomorodom; Midőn szemem előtt nézem Boszszú-álló ellenségem'. Mind ezek esnek mi rajtunk, Még-is nem felejtünk-el téged', Kötésed ellen nem járunk, Mindenben engedünk tenéked.

¶ 10. A' mi szívünk nem fordul visszafra, De gondolatit rajtad tartja: A' mi lábunk ki-nem mozdól Ösvényedről el-nem hajol. Még-is így büntetsz bennünket, Bé-vetél a' farkányok közzé, És már mindenfelől minket Halál' árnyéka környékeze.

11. Ha el-feledtünk volna téged', Meg-sem gondoltuk volna Neved'; Ha más Isten' szolgálatra Kezünket emeltük volna: Nyilván nem tárted volna-el; Sőt igen meg-büntettél volna: Mert mindent látsz szemeiddel, Minden szívnek előtted titka.

12. De mi te éretted naponként Űldöztetünk e' Világ szerént, Miként az ártatlan juhok, Kik a' mézfárszékre valók. Kelj-fel azért, mit aluszol? És álmodból már serkenjél-fel: Támadj-fel, és hatalmadból Ments-ki minket e' nagy ínségből.

13. Miért fordítod-el szemedet? Mire rejted-el szent színe-

színedet? Minket miért felejtész-el? Nem gondoljz-é
 ínségünkkel? Lelkünk és minden életünk Már szin-
 tén a' földre le-hajlott; A' mi hasunk, és mi bélünk
 Már szintén a' földhöz ragadott.

14. Kelj-fel azért és óltalmaz-meg, Irgalmasságod
 fzerént tarts-meg, És a' te kegyességedből Ments-
 ki minden ínségünkből.

XLV. 'S O L T Á R. C. M.

*Jövendölés a' Krisztusról, úgymint az ő Gyülekezeté-
 nek Völegényéről.*

E Gy szép dolgot hoz elő az én szívem;
 A' ditső Királyról lész' éneklésem,
 Kit nyelvem meg-ditsér szép tzifrával,
 Mintegy deák az iró-pennával:
 Sokkal szebb vagy te minden embereknél,
 Mindent fellyül-múlsz te szép termeteddel,
 Ajakidnak nagy ő kedvessége,
 Mert meg-áldott az ISTEN örökké.

2. Te kegyes és erős vitéz készülj-fel, Vedd fegyvered' és oldaladra kösd-fel, Ugymint Királyi ékességedet, Ez ékességben végy győzedelmet: A' jó igazság vezérlje útadat, Kegyesség, jóság bírja járásodat, És a' te karodnak erejével Nagy tsudákat téfsz, meg-ládd szemeddel.

3. Mert hegyesek a' te febes nyílaid, Kit megéreznek minden ellenséged, Midőn ő szíveket által-lóvód, És őket hatalmad alá vetőd. Oh UR ISTEN! a' te Királyi-széked Meg-marad mind örökké ditsőség; Páltzája a' te Királtságodnak Bizony páltzája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szereted; A' hamisságot vizontag gyűlöled: Azért az ISTEN mindenek felett Víg olajjal meg-kenett tégedet. Mirha és áloes szag jó ruhádról, Kásia illat üt-ki kamarádból: Élőfánttetemes palotádban Néked mindenek szolgálnak vígan.

¶ 5. A' Királyok' leányi ékességben Drága öltözetel jönnek elődben; Jobb-felől áll a' kegyes menyafszony, A' kin szép aranyas ruha vagyon. Oh te szép leány! hallgass befszédemre, Nézz ide, füleiddel hajolj erre; Felejtkezzél-el te nemzetedről, Atyád' házat-is vesd-ki eszedből.

6. És a' Király a' te nagy szépségedben Gyönyörködik, és vígad ő szívében: Ő léfzen immár tenéked URad; Azért térdet hajtván őt' uraljad. A' Tirusbélick és egyéb népek Néked ajándékot hoznak

és küldnek; Király' leányi belső szépséged' Tiszte-
lik aranyas öltözeted'.

7. Ó szép hímmel varrott öltözetiben Bé-vitetik a'
Király' eleiben: Leány-társainak szép ferege Ó utánna
vitetnek elődbe: Ekképen gyönyörű ékességekkel A'
Királyhoz vitetnek nagy örömmel, Bé-mennek Kirá-
lyi palotádban, És nagy örömben léfznek mindnyájan.

8. A' te el-hagyott szüléid helyekben Magzatokat ad
tenéked az ISTEN: Kiket helyheztetfz nagy méltóság-
ban, Fejedelmekké téfzfz fok országban. A' te Ne-
vedet mindenkor hirdetem, Nemzetségről nemze-
tségre befzéllem: És minden maradéki ezeknek Té-
gedet mind örökké ditsérnek.

XLVI. 'S O L T Á R. C. M.

Hála-adása az Isten' népének a' meg-óltalmazásért.

A Z ISTEN a' mi reménységünk,
Midőn reánk tőr ellenségünk;
Minden háborúságinkban Meg-tart erős hatalmában:
Azért a' mi szívünk nem félne,
Ha ez egész föld meg-rendülne;
És a' hegyek a' tengernek Közepibe bé-dülnének.

2. Ha a' tenger szörnyen zúgna-is, Minden víz fel-zavarodnék-is; És ha a' sebes szélvézfzfel A' hegyek hányatnak szélllyel: A' szép folyó-viz mindazáltal Az ő szép tiszta folyásával Az ISTENnek szent városát Meg-vígasztalná hajlékát.

3. Mertközepinlakik az ISTEN, Azértan romlása nem léfzen, Semmi ínségbe nem ejti; Az ISTEN jókor meg-menti. A' Pogány népek dúlnak-fúlnak, Nagy-fok országok feltámadnak; De az ő haragos szava Minde' földet el-olvasztja.

4. De az ISTEN minden időben Mi-velünk vagon ínségünkben, Jákób' ISTENE óltalmunk, A' Zébaóth mi Hadnagyunk. Jertek, lássátok e' nagy URnak Tsuda dolgait hatalmának, Ki mind e' föld' kerektségét El-pufztítja ékességét.

5. E' földön szélllyel nagy hadakat Ő meg-tsendesít háborúkat: Ivet, kopjákat meg-rontat, Tár-szekereket fel-gyújtat, Így szólván: Mindnyájan halljátok, Hogy én erős ISTENTEK vagyok, És hogy birodalmam vagon Minden népen e' Világon.

6. Summa fzerént, ez erős ISTEN Velünk vagon minden helyeken, A' Jákóbnak nagy ISTENE Dolgainknak fejedelme.

XLVII. 'S O L T Á R. T. B.

örvend az Izrael a' Jehova' Királyságán.

N O minden népek Örvendezzetek,

És

És tapsoljatok, ISTENT áldjátok

Szép hangossággal, És nagy fel-fzóval:

Mert az UR ISTEN Nagy Felségében,

Ö Királysága És nagy országa

Ki-terjed mezfze, Ez egész földre.

2. Hatalmunkba vét Nagy-fok népeket,

És meg-hódoltat Sok Pogányokat

Minékünk végre Ö nagy ereje.

Minket ő fel-vett Örökévé tett,

Nékünk engedte Ö kegyessége

Jákóbnak tisztét, Kit igen szerez.

3. Imé az ISTEN Szépen fel-mégyen

Nagy vígaságban Trombita fzőkban,

URunk fel-mégyen Nagy ditsőségben.

Énekeljetek Az UR ISTENnek

Zengő verseket, Szép énekeket,

E' nagy Királynak, Mint mi URunknak.

4. Önéki minden Jól énekeljen,

Mert minden népek Néki engednek;

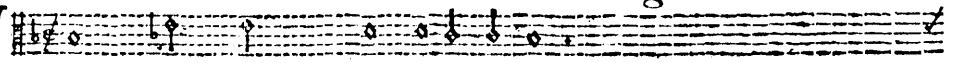
Királyi-fzékben Ül nagy kegyesen,

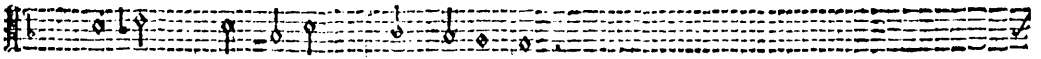
A' Fejedelmek Ö hozzá gyűlnek,

Mint Ábrahámnak	ISTENÉT áldják,
Alázatosan	Néki szolgálván.
5. EZ ERŐS ISTEN	UR mindeneken,
Népét meg-őrzi	És jól vezérli:
Nagy ditsősége,	Kinek nints vége.

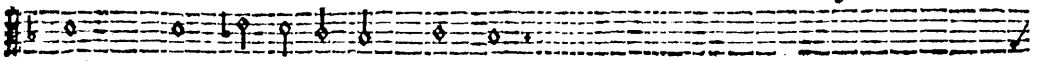
XLVIII. 'S O L T Á R. T. B.

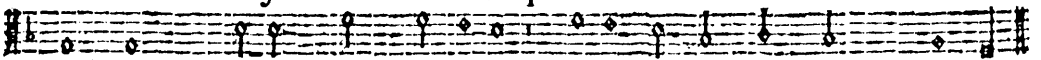
A' Jérusálembélicknek Hálá-adások a' meg-óltalmazásért.

N Agy az UR méltóságában,
AZ ISTEN' szent városában,

 Holott lakozik ditsősége,
És ditsértetik ő szent Neve.

 Tudnillik a' Sionban, Északi tartományban,

 E' gyönyörűséges helyen,
Holott helyheztetett szépen

 A'nagy Királynak városa, Kinek e' földön nints mássa.

2. Itt jól esmérik házanként Erős óltalmúl az ISTENT: Holott Királyok egybe-gyültek, És ők sereg-gel elő-jöttek, Erősen meg-szállották, Hogy meg-ve-gyék, el-szánták; De ottan meg-rettenének, Meg-futamodni kezdenek, Város mellől el-állának, Nagy rettegve szaladának.

3. Nagy

3. Nagy félelme lőn szíveknek, Mint gyermek-szülő személynék: És mint a' hajó a' szélvészben, Ha Napkeleti szél fú szörnynen. Ezt mi szemünkkel látjuk, Mint azelőtt hallottuk, Az ISTEEN' városa mellett, Melly önéki szenteltetett: Kit magának foglalt ISTEEN, Hogy néki szolgáljon minden:

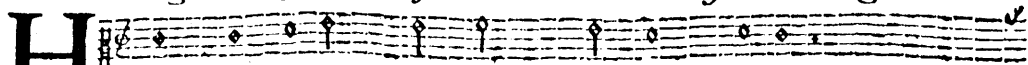
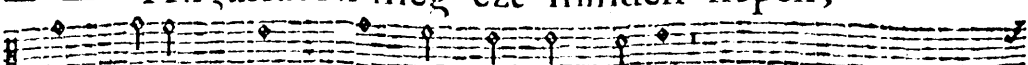
4. Kit úgy erősített ISTEEN, Hogy romlása ne lehessen: Nézünk itt te kegyességedre Szent Templomodnak közepette. Mint Neved' ditsősége El-hat a' széles földre: Akképen te ditséreted Nagy-meszfze te kiterjeszted: Jobb-kezed merő igazság, Minden dolgod irgalmasság.

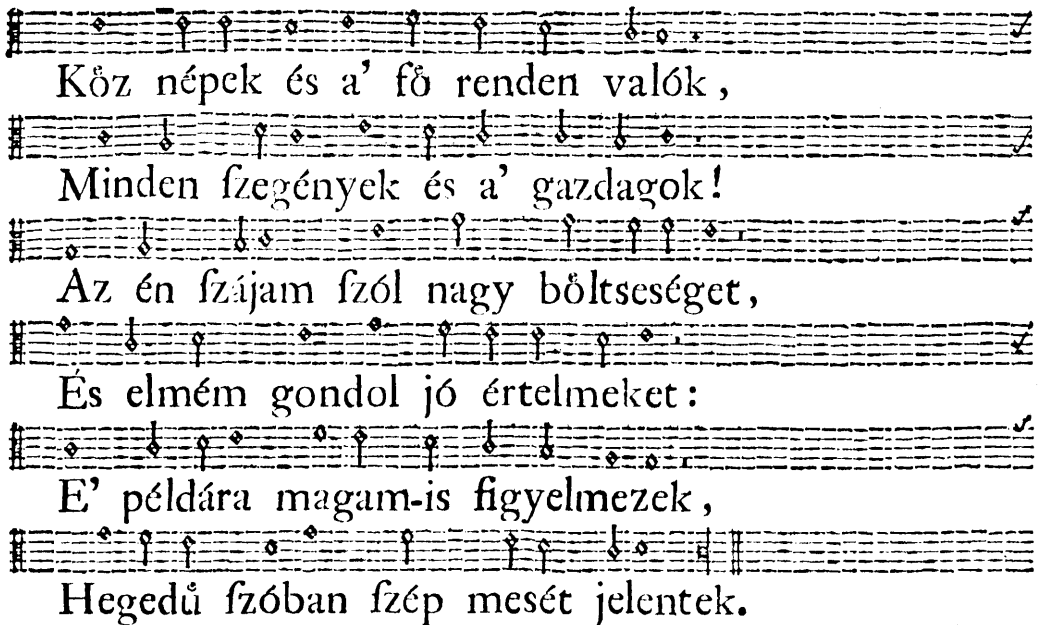
5. Örül a' Sionnak hegyi És a' Júdának leányi, A' te igaz ítéleteden, Szíve szerezént örvendez minden. A' Siont járjátok-meg, Tornyait lássátok-meg, Nézzétek meg ő bátyáit, És szépen épültt házait, Hogy ezt meg-befzélhessétek Következendő népeknek.

6. Mert tsak ez az igaz ISTEEN, Ki minket minden időben Meg-tart, és vezérli éltünket, Mind halálig őriz bennünket.

XLIX. 'S O L T Á R. C. M.

A' gazdag' 's testi emberek' veszendőségek.

H Allgassátok-meg ezt minden népek,
 Értsétek-meg, kik e' földön éltek,

Köz népek és a' fő renden valók,
 Minden szegények és a' gazdagok!
 Az én szájam szól nagy böltseséget,
 És elmém gondol jó értelmeket:
 E' példára magam-is figyelmezek,
 Hegedű szóban szép mesét jelentek.

2. Mit félnék én a' gonosz időben, Hogy gyarlóságom engem' el-ejtsen, Midőn ellenségem azonn van, Hogy engemet láb alá tapodjon? Némelyek igen bíznak pénzekben, És ditsekednek az ő kintsekben; De fenki nem váltja-meg atyafiját, Nem adhatja-meg ISTEENÉL váltságát:

3. Mert drága a' léleknek váltsága, Életét fenki meg-nem válthatja, Hogy a' halált ő el-kerülhetné, És a' sírbe menni ne kellene. Mert látja, hogy sem bolond, sem efzes A' halál ellen nintsen mentséges: Es holtok után minden gazdagságok Más emberre marad ő fok jószágok.

4. Ez önékiek fő gondolatjok: Hogy mind örökké tartson szép házok; Hogy az ő nemzetek el-ne fogy-

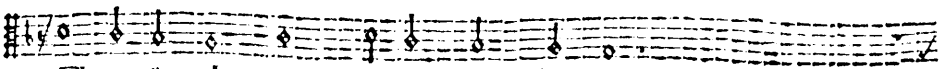
fogyjon; És nevek örökké meg-maradjon. Mert noha vagyon pénzek és tisztek, De nem fokáig tartnak mind ezek: Mert végre minden jóktól el-fzakadnak, És mint az oktalan állat, meg-halnak.

¶ 5. Merő bolondság minden ő dolgok, Azon bolondságban maradéjkok, El-mennek, és olyan szokásokban Gyönyörködnek attyoknak útokban: Mint a' barom a' sírben fekefznek, Az örök halálban le-geltetnek: Majd az igazak rajtok uralkodnak, Jó-idején ezek alá adatnak.

6. Mert oda léfzen minden ő dolgok, A' koporsó léfzen ő hajlékjok. De a' haláltól engem' az Isten Meg-ment, és kegyesen hozzá vészén. Annakokáért azzal ne gondolj, Hogyha némelly igen meg-gazdagól, Mert minden ő kintsét másnak kell hagyni, És nagy ditsőségitől meg-kell válni.

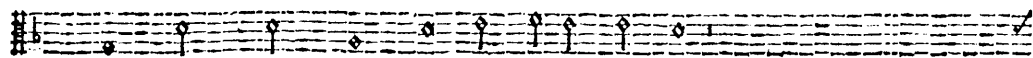
7. Lelkét élteben boldognak vélte, És ditsér téged' ha jól tézfz véle: Végre el-mégyen attyai után, Soha többé világot nem látván. A' kinek itt nagy ő fzerentséje, És tisztessége, de nintsen efze, Hasonló ez az oktalan állathoz, És a' vefzendő goromba baromhoz.

L. 'S O L T Á R. C. M.
Tanúság az Isteni szolgálatról.

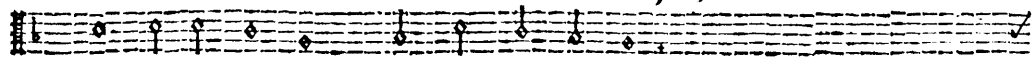
A Z erős Isten Uraknak URa

M 2

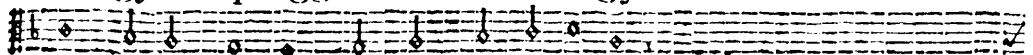
Szó!

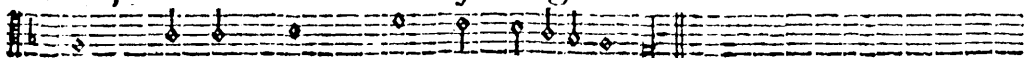
Szól, és mind e' földet elő-hívja ;

Támadatról és Nap-enyézfetről,
Nagy szépséggel a' Sion' hegyéről

El-jó az ISTEN ő fényességében,

Semmit el-nem hallgat ítéletiben.

2. Eméztő tűz mégyen ő előtte, Nagy forgó szél-
vész léfzen környüle : Szólítja az eget és a' földet,
Hogy meg-ítélje minden ő népet, Mondván: Gyűj-
tsétek ide a' híveket, Kik áldozattal vették kötésemet.

3. Az egek hirdetik igazságát AZ ISTENNEK: mert
ítél igazat. Én népem hallgasd-meg, szólok néked ;
Izrael ezt jól eszedbe-végyed: Én tenéked erős ISTENED
vagyok ; Áldozatiddal keveset gondolok:

4. Égő áldozatid ím' előttem, Őkridet házadból én
nem kértem, Aklobból bakokat nem kívánok ; Mert
minden állatokkal én bírok: Hegyen, völgyön, erdő-
kőn a' vadakat. Esmérem, és bírom a' madarakat.

5. Ha éhezném, sem mondanám néked : Mert nékem
e' föld és minden enged. Azt véled-é, hogy ökör-húst
érezem, Avagy a' bak-vér italom nékem, AZ ISTENNEK
áldozzál hálá-adást, Ő Felségének tégy szívből fogadást.

6. Szükségben tőlem segítséget kérj, És meg-segítlek,
hogy

hogy engem' ditsérj. A' gonofznak mond ISTEN: De mire Véfzed törvényem' a' te nyelvedre? Kötésem' száddal vallod, de gyűlöled Intésemet, és ígémet meg-veted.

7. És mikoron te a' lopót látod, Véle együtt futsz, dolgát javallod; A' paráznákkal örömeft múlatsz, Buja társaságnak gyakran helyt adsz; Szájaddal búsítasz fok jámborokat, Nyelveddel szerzed fok háborúságot.

8. Le-ülsz, és atyádfiját meg-szólod, Az anyád' fíjatis rágalmazod: Ezt míveled, de én tsak hallgatok; Azt véled, hogy én-is olyan vagyok, Mint szintén te; de téged' elő-vészlek, És szemlátomást bűnödről meg-feddlek.

9. Ezt mostan ezetekbe vegyétek, Kik az ISTENről el-felejtkeztek, Hogy el-ne rántsálak mentség nélkül. A' ki hálát ád, engem' a' betsül, Mond ISTEN: Az illy ember jár jó úton, És néki segedelmem jelen vagyon.

LI. 'S O L T Á R. C. M. 69.

Külömb-külömb Könyörgése Dávidnak.

U R ISTEN kegyelmezz-meg énnékem,
 Kegyessed szerént könyörülj rajtam!
 Bűneimből tőled meg-tisztíttassam:
 Nagy irgalmaddal végy kőrnnyul engem',

Töröld-el az én nagy bűneimet,
 Mosogass jól-meg fertelmességimből,
 Kikkel ferteztettem életemet,
 Tisztítsad-el nagy kegyelmességedből.

2. Mert jól esmérem gyarló voltomat, És bűnöm mindenkor forog előttem, Mellyet tsak te ellened tselekedtem, Ki miatt tészek én nagy siralmat. Vétkeztem a' te szemeid előtt, Kiért engemet méltán megbüntethetsz, Rám vethedd kemény ítéletedet, Mindazáltal igaz ítélő lehetsz.

3. Mert ím látom és nyilván jól értem, Hogy én a' gyarlóságban fogantattam, És bűnben az én anyám-tól származtam, Szüléim' bűnös vérekből lettem. De te az igazságot szereted, És igen kedvelled a' tiszta szívet, És a' te titkos böltseségedet Nagy kegyelmesen nékem meg-jelentéd.

4. URam! hínts-meg engemet Isóppal, És én azon-túl tisztán meg-újúlok, Moss-meg engem', és szépen meg-tisztúlok, És fejb' lészek a' tiszta hónál: Hogy örvendezhessen az én szívem, Add ismét értenem nagy irgalmadot; És meg-vídül minden én tetemem, Kiket a' te haragod öszve-rontott.

5. Rejtsd-

5. Rejtsd-el színedet vétkeim elől, Fertelmes bűnemet ne tekintsed, Haragos ortzádat rólam el-végyed, Szabadíts-ki minden bűneimből. URam! teremts bennem tiszta szívet, Minden dolgaimat jóra vezérljed, Ujítsd-meg bennem az igaz lelket, Hogy életem kedves legyen előtted.

6. Ne vess-el engemet színed elől; És ne vedd-el Szent LElkedet én tőlem; Sőt tellyes örömet szerezzen én bennem: Tégy bizonyossá engedelmedről: Indíts szívemben nagy vígaságot, És vidám lélekkel engem erősíts; Hogy örömmel értsem irgalmadot, Kegyelemességeddel engem' bátoríts.

7. És példa léfzek erről mindennek, A' bűnösöket útdra tanítom, Bűnökből hozzád térésre indítom, Hogy ők tsak te benned reményljenek. Oh én ISTE-nem, én idvességem, Szabadíts-meg e' vérrel buzgó büntől! Kiért örökké téged' én nyelvem Ditsér, és énekel kegyességedről.

8. Nyisd-meg azért az én ajakimat, Hogy az én szájam ditsérhessen téged'. Ha az áldozat kedves volna néked, Nem kímélleném áldozatomat; De nem kell néked égő-áldozat: Az alázatos lelket te szerezted, Az te nálad a' kedves áldozat, A' töredelmes szívet meg-nem vetted.

9. Jóvóltodból tégy jól a' Sionnal, Hogy kő-falai a' Jérusálemnek Nagy ditsőségesen meg-épüljenek, Éke-süljenek magas tornyokkal. Akkoron áldoznak igazságot,

fágot, A' melly kedves léfzen te Felségednek, És ké-
szítnek égő-áldozatot, A' te óltárodra tulkokat téfznek.

LII. 'S O L T Á R. T. B.

Panaszolkodása Dávidnak Doeg ellen.

M It ditsekedel gonofzságban Te hatalmaskodó?

Mit fúvalkodol-fel magadban Nagyra vágyakodó!

Mert az ISTENnek jóvólta A' jókat meg-tartja.

2. Mint szintén az éles beretva, Ollyan a' te nyelv:
Mert a' szíveket által-járja Rágalmazó mérged:
Inkább szeretsz hamisságot Hogy-nem igazságot.

3. Te tsalárd nyelv szólsz tsak nyavalyát: Azértan
az ISTEN Téged' ki-gyomlál és el-szaggat, Házadból
ki-véfszen, És az élők' feregéből Tégedet ki-töröl.

4. Midőn a' hívek és a' szentek Látándják e' ve-
szélyt, Ó-magokban meg-félemlenek; Mindenek e' ke-
vélyt Meg-nevetik és tsúfolják, És végre ezt mondják:

5. Im' ez az ISTENT meg-vetette, És benne nem bí-
zott; Gazdagsággal magát el-hitte, Ahoz ragafzkodott,
És az ő álnokságához Bízott hatalmához.

6. De én, a' ki jó hittel bízom, A' nagy UR ISTEN-
ben, Az ő házába plántáltatom, És zöldellem szépen,
Mint az ékes zöld olaj-fa, Melly meg-nem afz soha.

7. En téged' örökké ditsérlek, Mert meg-tartál en-
gem':

gem': Es a' te Nevedben reménylek, Míg léfzen életem: Mert te a' te híveidnek Vagy jó segedelmek.

LIII. 'S O L T Á R. T. B.

A' XIV-dik 'Sóltár' Nótájára és értelmére.

A' Bolond így szól az ő szívében: Nintsen ISTEEN; azért gonofzságban él: Utálatos bünt téfzen, femmit nem fél: Ez egész földön a' ki jót tégyen, Senki nintsen.

2. Az UR az égből alá tekinté E' földön az emberek' fijaira, Hogy meg-lássá, ha kinek efze vólna, Ha az ISTEENT valaki keresné, És tífztelné.

3. De azt jól látja ditsőségekben, Hogy a' jó útról eltértek mindenek, Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek, A' ki az ISTEENT tífztelné híven, Tsak egy fintsen.

4. De a' hamisak meg-nem gondolják, Hogy népet, mint a' kenyért, meg-ézfik, Meg-nem térnek; főt magokat el-hifzik, Az ISTEENT segítségül nem hívják, Sem uralják.

5. A' hol nints félelem, ott rettegnek: Mert meg-töri ő tsontjokat az ISTEEN, És bofzfűt-áll a' te ellenségiden: Töled Sion, meg-fzégyenítettnek, Kik rád törnek.

6. A' Sionról vallyon 's ki jövénd-el, Ki a' szent Izraelt meg-fzabadítja? Ha ISTEEN fogságból népét kihozza, Örvend a' Jákób és az Izrael Tellyes szívvel.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

T Arts-meg URam ISTEN engem',
 És szent Nevedért védelmezz-meg,
 Artatlan ügyemet tekintsd-meg,
 Hatalmaddal támadj mellém:
 Kérem te szent Felségedet,
 Hallgass-meg én könyörgésemben,
 És kegyesen vedd füleidben
 Az én szájamnak beszédét.

2. Mert ellenségim kevélyen Reám támadnak és kergetnek, És engem' halálra keresnek, Eszekbe sem jut az ISTEN. De az ISTEN meg-tart engem', Kegyelemességét meg-mutatja, És fejedelmét hozzám nyújtja. Jóra vezérli életem'.

3. Ez nékem szántt nagy nyavalyát Én ellenségimre téríti, És ezt nékiek meg-fizeti, Meg-mutatván igazságát. Akkoron néked víg szívvel Hálá-adásokat

kat áldozom, És szent Nevedet magasztalom: Mert ő tellyes kegyességgel.

4. Mert minden én ínségemből Te meg-szabadítál engemet: Meg-bünteted ellenségimet, Kit én megláték szememmel.

LV. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

H Allgasd-meg az én könyörgésem',
 UR ISTEN, ne fordúlj-el tőlem:
 Imádságom' vedd füleidben;
 Mert nagy kínokat szenvedek,
 Szívemben igen kesergek,
 Előtted panaszlok refzketvén.

2. Mert fenyeget én ellenségem, A' hitetlen rettegtet engem', Mert én rólam tanátsot tartnak, Én ellenem kőtest téfznek, Nagy haraggal rám gerjednek, Hogy engem' meg-nyomorítsanak.

3. Nagy ínségben kesereg szívem, Rettegtet halálos félelem, Tellyességgel el-szomorodtam, Félek,

rettegek, gyötrődöm, Refzketvén szörnyen vesződöm, Ugy-hogy immár fokszor kívántam:

4. Oh ha szárnyaim lehetnének, Mint a' galamb ha repülhetnék! Én el-repulnék mezfsze-földre, Elmennék e' népek közzül, Pufztát keresnék ezentül, A' hol nyúgodalmam lehetne.

5. El-szaladnék nagy fietséggel E' sebes forgó szélvész elől, E' zürzavarból én el-futnék. Ő nyelveket hasogasd-el, Kik hamis perlődésekkel Ez egész várost bé-töltötték.

6. A' nagy hamisság éjjel nappal E' város kőfalain nyargal; Közepette vagyon álnokság, És kőröskörnyúl az útfák Minden gyalázattal rakvák, El-áradt köztők a' tsalárdság.

7. Hogyha ellenségem vólt volna, És szemlátomást gyalólt volna, Őrizkedtem volna ő tőle: Ha rám törött volna nyilván, És ha nem illy alattomban, El-térhettem volna előle:

8. De te a' ki én-velem laktál, Nálam nagy tisztességben vóltál: Kivel tanátsomat közlöttem, Titkaim' meg-mondtam bátran: Együtt jártunk a' Templomban, Nagy nyájasságban veled éltem:

9. Bé-esnek a' halál' kezében, És a' föld alá elevenen, A' nagy mélységbe bé-vettetnek: Mert nagy az ő gonofságok, De én Istenhez kiáltok: Mert ő meg-tartója éltemnek.

10. Mind estve, reggel őt' óhajtom, Délkorban is őtet kiáltom: És meg-hallgatja könyörgésem',
Meg-

Meg-tart engem' békeségben Minden ellenségim ellen, Kik seregbe gyűltek ellenem.

11. De az örök hatalmú ISTEN Meg-hallgat engem' kérésemben, És őket meg-bánteti végre: Mert nem jobbálnak életben, Semmi gondjok nékik nintsen Az ISTENNEK tisztségére.

12. A' hitetlen kezét emelte A' békeséges hű emberre; A' barátság' frigyét meg-szegte: Beszéde síkos, mint a' vaj; Belől kegyetlen, mint tolvaj, Nagy ellenséges az ő szíve.

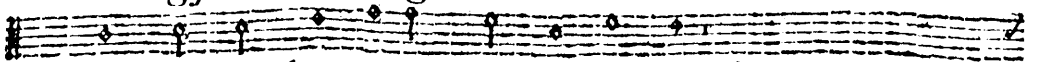
13. Mindenben ő tettetes szava, Mint az olaj, lágy, és olly síma; De mérgeőbb az éles-tőrnél. Vessd ISTENben reménységed', És nyilván meg-segít téged': Az igazat ő nem hagyja-el.

14. De a' gonoszokat, UR ISTEN, Te bé-taszítod a' mély sírben, Holott nagy veszély rájuk terjed: A' gyilkosok és hamisak Életeket félben hagyják; Én pedig bízom tsak te benned.

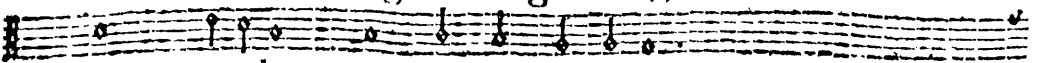
LVI. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

K Egyelmezz-meg nékem éni ISTENEM:

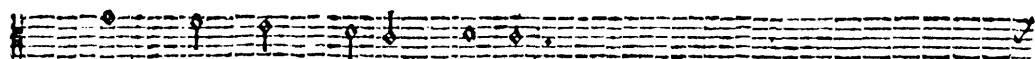
Mert az ember igen kerget engem',

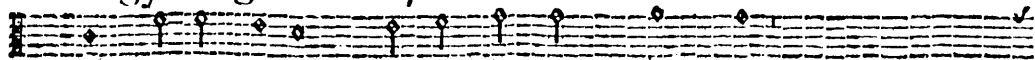
Nagy hatalommal támad ellenem,

N 3

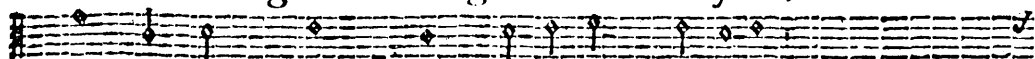
Hogy

Hogy engem' el-ejthessen.

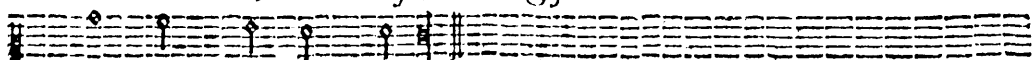
Sok ellenségim háborgatnak szörnyen,

El-szánták, hogy bé-nyeljenek hirtelen:

UR ISTEN, én ilyen nagy félelmemben

Benned reménységem.

2. Én az UR ISTENben dítsekedem, Szent Igéjében nem kételkedem: Mit tehetne az ember énnékem A' melly kerget engemet? Víz-sza-fordítják az én beszéde-met, És naponként abban hányják ezeket, Hogy né-kem szerezzenek veszedelmet, Tsak gonofzt gondolnak.

3. Én ellenem ők őszve-járúlnak; Hogy meg-kapja-nak, azonn forgódnak, És életemtől meg-foszthassa-nak, Ez minden ő szándékjok: A' gonofzságban nagy ő bizodalnok: Azt vélik, hogy jól léfzen min-den dolgok; De ha, URam, haragod esik rajtok, Őket mind le-vered.

¶ 4. Minden futásimat meg-emplited, Kőnyhúllatásim' tömlődbe szeded, A' te laistromodban fel-jegyzed Minden én ínségemet. Midőn hozzád nyújtom kőnyör-gésemet, Ottan futni látom ellenségimet; Velem vagy, és te meg-tartasz engemet Kegyelmes ISTENEM.

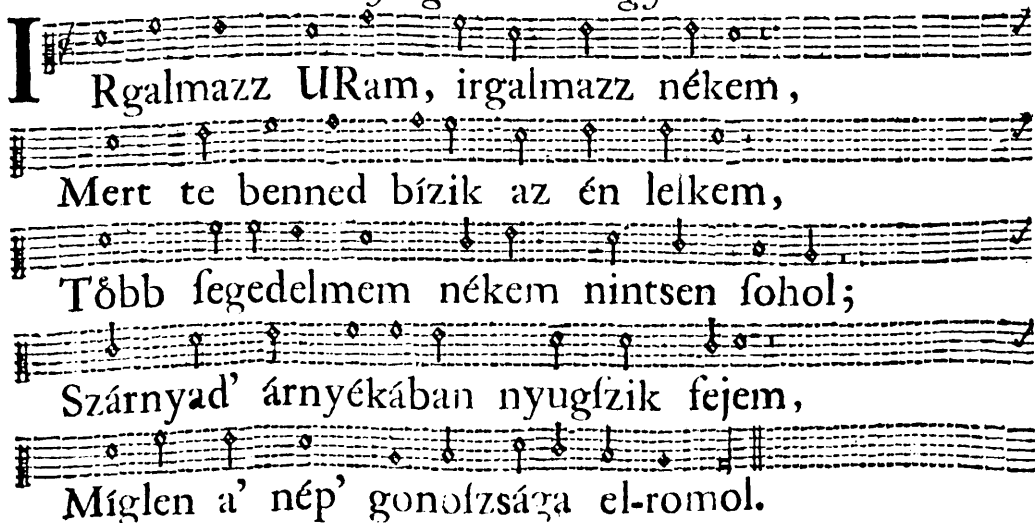
5. UR

5. UR ISTEN! Felségedet ditsérem, És szent Igédet nagyak betsülem: Áldom az URat, míg léfz' életem: Bízván ő beszédében. Reménységemet vetem az ISTENben, Irgalmasságára nézek szüntelen; Azért félelmem fenkitől nem léfzen: Ki árthatna nékem?

6. Fogadásom tartja azt énnékem, Hogy jóvöltodért Neved' ditsérjem: Mert kegyelmesen meg-mentéd lelkem' A' halál' köteléből: És lábaimat meg-tartád eséstül; Hogy én élhessek tenéked kedvesül Az elők' világoŝságán, és szentül. Járjak te előtted.

LVII. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

Irgalmazz URam, irgalmazz nékem,
Mert te benned bízik az én lelkem,
Több fegedelmem nékem nintsen sohol;
Szárnyad' árnyékában nyugfzik fejem,
Míglen a' nép' gonofzsága el-romol.

2. Én a' Felséges ISTENben bízom, Ki jóra vezérli minden do'gom': Segedelmet kald alá ínségemben, Az ellen léfzen nékem ó-talmom, A' ki engem' kerget, hogy bé-nyelhessen.

3. Az

3. Az én lelkem orofzlánok közt ül, Kik sebes lánggal vettenek környül; Fogok olly hegyesek mint nyíl és dárda, Naponként nyelvek úgy meg-élesül, Mint a' jól meg-köszörültt éles szablya.

¶ 4. Magasztaltassál, URam, az égre, Nagy ditsőséggel ez egész földre: Mert én járásomra hálókat hánytak, Szegény lelkemet el-nyomták szinte, És én előmbe ök mély vermet ástak;

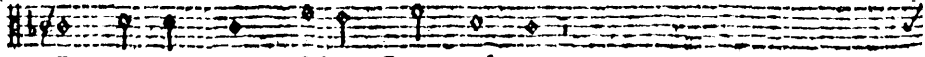
5. De önnön-magok belé-estenek: Kin tellyes szívemből örvendezek, Az én szívem kész mindennek előtte, Hogy ditséretit szent Felségednek Szüntelen énekelje életébe.

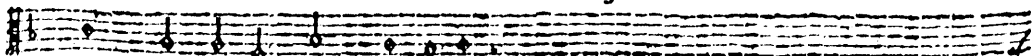
6. Én nyelvem és lantom már ferkenj-fel, ISTEN' ditséretire zendülj-fel: Jó-hajnalban én ágyamból fel-kelek, És éneklek nagy ditsőségedről: URam! téged' minden népnek hirdetek:

7. Mert mind az édig fel-hat jóvóltod, A' felhőket éri igazságod. Ditsőségedet láttasd-meg az égen, És jelentsd-meg nagy hatalmasságod' Minden embereknek ez egész földön.

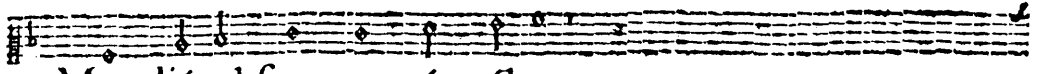
LVIII. 'S O L T Á R. T. B.

Panasza Dávidnak a' Saul Tanátsosi ellen.

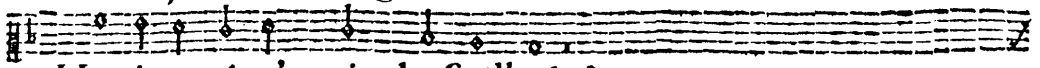
T
I tanátsban ülő személyek,

Kik zúgolódtok ellenem,

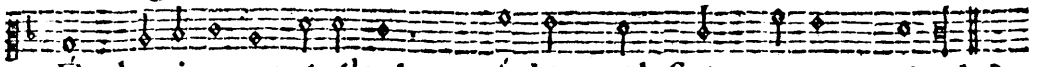
Mond.

Mondjátokfza-meg énnékem,

Ha igaz-é a' mit beszélltek?

És ha igazat ítélték, Ádámtól származott népek?

2. Sőt ha ember jól meg-tekénti, Szívetek jár álnoksággal, Kezetek mér hamis fonttal, Nints dolgotoknak tőkélleti. A' gonoszok el-tévedtek, Mihelyt annyoktól szálettek.

3. Az ő annyok' méhétől-fogva Tsak hazugságot beszéllnek: Az ő rágalmazó nyelvek Merő kígyó méreggel rakva; Élnék fiket áspis módra, A' melly füleit bé-dugja,

4. Hogy bűvölését ne hallhassa A' bólts bűvölő mesternek. Törd-meg fogokat ezeknek, Hara-god, UR ISTEN, meg-rontsa Ő záp-fogokat ezeknek Az éh orofzlán kölykőknek.

5. Adjad, hogy széllyel lottsanjanak, Mint a' viz, mellyet ki-öntnek; Mint nyílak, kiket fel-lőnek, Pozdorjánként törve le-húllnak; Mint az olvadt nyálas tsiga, El-folyjon ezeknek dolga;

6. Mint az idétlen gyermek meg-hal, Ki nem látta a' Nap' fényét; Mint az éretlen gyümöltset, El-vefzti ISTEN nagy haraggal; Mint a' tővisek el-vefznek Minekelötte fel-nőnek.

O

7. Ezenn

7. Ezenn az igaz és hű ember Igen örül ő szívében, Midőn látja, hogy az ISTEN Afféle népet igen meg-vér: Lábat mossza az ilyen A' gonoszoknak vérekben.

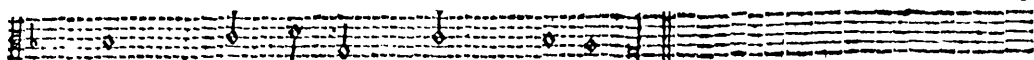
8. Végre innét mondhatja minden: Hogy jó az igaznak dolga, Sok és nagy az ő jutalma: Azt minden itt vészti eszében, Hogy ISTEN mindent meg-ítél, A' ki jól, vagy gonoszúl él.

LIX. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

S Zabadíts-meg engem', UR ISTEN,
 És tarts-meg ellenségim ellen;
 Mentsd-meg azoktól életem',
 Kik fel-támadtak ellenem:
 Oltalmaz-meg a' hamis néptül,
 Ki én veszedelmemnek örül,
 Melly szomjúzik ártatlan vért,

Ments-

Ments-meg attól szent Nevedért.

2. Mert szörnyen életemre törnek, És én ellemem kötést téznek; Hatalmasok vagynak rajtam, Kiknek soha nem ártottam, Azok készülnek én ellenem, Kik ellen semmit nem vétettem: Kelj-fel azért, URam, láss-meg, És kegyelmesen őrizz-meg.

3. Zébaóth ISTEN, téged' kérélek: Oh ISTEN az Izraelnek! Látogasd-meg a' népeket, Visgálj-meg minden nemzetet: Ne vedd azokat kegyelmedben, A' kik élnek hitetlenségben; Estve, mint az eb. ugatnak, A' város környül futosnak.

4. Mint az éles kard az ő nyelvek, Mordályság minden ő beszédek; Sőt még szólnak illy bolondól: Ki hallja, a' mit nyelvünk szól? De őket, URam, meg-neveted, És őket mind meg-szégyeníted; A' Pogányoknak jutalmot Adsz szégyent és gyalázatot.

5. Én ellenségimnek ereje Kezedben minden tehetése: Benned bízom én ISTENEM, Mert te vagy én segedelmem. Az ISTEN jóvóltát jelenti, Nyavalyámnak eleit vészti: És meg-láttatja én velem, Hogy el-vész én ellenségem.

6. De őket, URam, ne vedd el, Hogy népem ezt ne felejtse-el, De meg-emléltse ezeket; Hanem csak kergesd-el őket. URam, mi paisunk, kergesd-el, Széllészd-el őket nagy erőddel; Azt érdemli hamisságok, Kevélységek, szitkos szájak.

7. Önnön hálójokba essenek; Vefzesse álnok kevélységek; Fogja-meg átkozódások, És ő gyalázatos szájak. Haragod azért gerjedjen-fel, És őket bűnökért vefzesd-el, Töröltessenek-el szőrnyen, Hogy még tsak hírek se légyen:

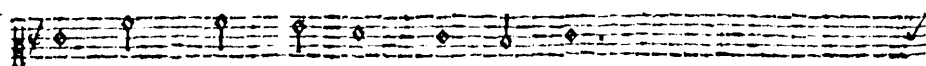
8. Ugy-hogy tégedet esmérjenek, Kit hívnak Já-kób' ISTENÉnek; Hogy néked hatalmad légyen Ez egész föld' kerektségén. Estve midőn ők vízfzátérnek, Nagy haraggal fenekedjenek, Mint az eb, úgy ugassanak, A' városon futossanak.

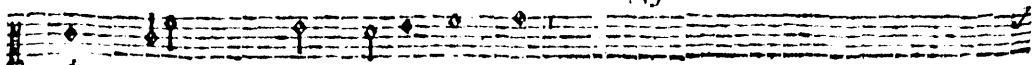
9. És végre meg-lássák mindenek, Hogy ők futva kenyért keresnek; És fekünni mennek későn, Morgolódnak nagy éhségben. De én ditsérem hatalmadat, Énekbem áldom jóvóltodat, És én fel-kelek jóreggel, Magasztallak nagy örömmel:

10. Mert te vagy, URam, én óltalmam, Reményfégem és bizodalمام; Azért, óh én erősségem! Mindenütt Neved' ditsérem; Hogy nekem az én szükfégemben Segedelmem vagy ínségemben: Te vagy én erős kövárom, Kegyességed nagy én hozzám.

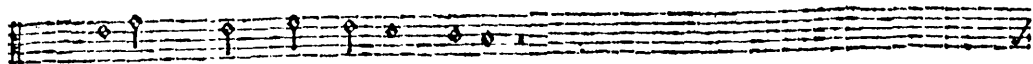
LX. 'S O L T Á R. T. B.

Könyörög az Izraelnek jó állapotjáért.

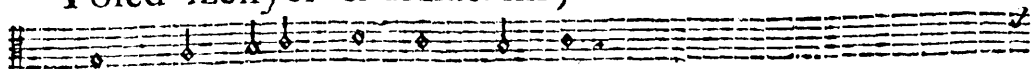
M Inket, UR ISTEN, el-hagyál,

 És reánk meg-haragudtál,

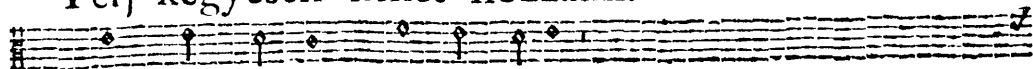
Töled

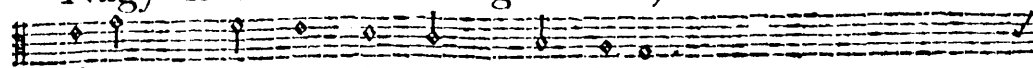
Töled fzélyel el-ofzlatánk;

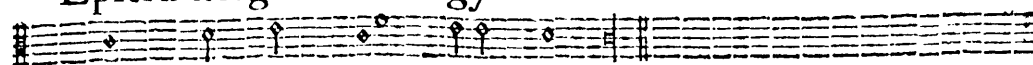
Térj kegyesen ismét hozzánk.

Mind e' földet meg-indítád,
Nagy hatalmaddal meg-rontád;

Építsd-meg az ő nagy romlását:

Mert romlás miatt alig állhat.

2. Népedet keményen tartád, És igen meg-fanyargatád: Minket, mintegy tsípös borral, Itatál keserű búval. De a' kik tégedet félnek, A' záfzlót adád nékik, Mellyet ők fel-emelnek, bízván A' te igaz fogadásodban.

3. Hogy a' nálad kedves hívek Végre meg-menekedjenek: Jobb-kezeddal tarts-meg engem', Hallgass-meg, és tégy jól velem. Szóla ISTEN szentségében, Örvendek ígéletiben: A' Sikemet részül el-vézfem: A' Sukóth völgyét meg-mérséklem.

4. Galaádot-is ezennel Meg-vézfem erősségemmel: A' Manasses-is ekképen: Éfraim-is enyim léfzen; Ezek a' nagy fereg népek Fejemnek creje léfznek: A' Júda-is én örökségem És törvény-szerzőm léfzen nékem.

5. A' Moáb-is az én népem, Mintegy láb-mosó edényem, kibem lábaimat mosom, Ebben én nem

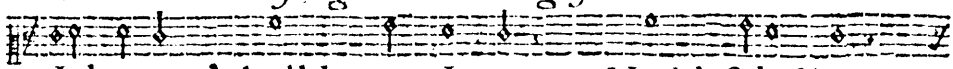
gyanakodom: És azt én nyilván el-híszem, Édomra farumat vetem: És kik Filisteában laktok Győzedelmemen vígadoztok.

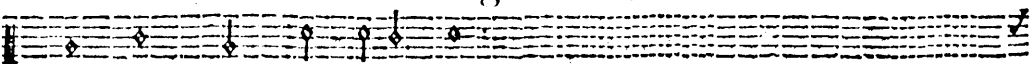
6. Ki vihetne engem' bátran A' nagy kerített városban? Utamat ki igazgatná Az erős Édom országára? Nem te téfzed-é UR ISTEN, Ki minket úszf helyből helyben: Hogy el-nem jövéél sereginkkel, Meg-úzetél ellenséginkkel?

7. Légy minékünk segítségül, Órizz-meg ellenséginktől; Mert az emberi segítség Hijába-való epefég. Az ISTEN által minékünk Lészen erős győzedelmünk: És ő meg-szabadít bennünket, Meg-tapodja ellenséginket.

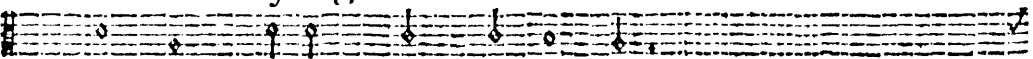
LXI. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

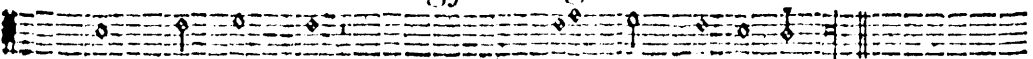
K
Iáltásom' halld-meg ISTEN, Vedd fuledben

Az én könyörgésemet:

Mert én szívem nagy ínségből

Mefszte földről Kiáltja Felségedet.

2. Vigy-fel engemet kőszálra Magasságra, Hol' bátorságom légyen: Mert te vagy én erős tornyom, Vigaságom, Én ellenségem ellen.

3. Te

3. Te hajlékodban lakásom' Én kívánom És óhajtom szüntelen: Szárnyaidnak árnyékában Kívánkozván Vagyok jó reménységben.

4. Mert meg-hallgatfz kérésemben, Oh UR ISTEN! Nyújtván kegyességedet: Örökségeket meg-adod, És meg-áldod, A' kik félik Nevedet.

5. Naphoz napok adassanak A' Királynak Nagyfok nemzetségekre: Sokasítsad czfztendeit, Nyújtsd életét Véghetetlen időkre.

6. Országá érjen fok időt ISTEN előtt Szép tsendes békségben: Igazságnak hívsége Elől-végye És őrizze kegyesen.

7. És ofztán vígan éneklek Szent Nevednek Mostan és mind örökké: És a' melly fogadást tettem, Meg-fizetem Naponként őnékie.

LXII. 'S O L T Á R. T. B. 24. 95. III.

Panasza Dávidnak a' Saul szolgái ellen.

AZ én lelkem szép tsendesen Nyügszik tsak az UR ISTENben; Mert tsak ő az én idvességem: Ő nékem erős kőváram, Meg-tartóm és én óltalmam, Minden gonofzto! meg-ment engem'.

2. Míg intselkedtek ennyire Az ártatlan hű emberre? Im' meg-jövendölöm tinéktek, Hogy mint a' régi romlott fal, A' melly már dülőfélben áll, Mind le-rohantok, és el-vefztek.

3. Azonn vagynak mindenképen, Hogy a' kit fel-emel ISTEN Azt ők vízföntag le-nyomhassák:

Hazug-

Hazugság minden elméjek, Átokkal rakva ő szívek, Noha jó szavokat mutatják.

4. Azért szívem reménységed' Tsak az UR ISTENBE vessed, Élj tsak az ő fejedelmével; Ő nékem magas kőszálam, Oltalmam és erős bástyám, Hogy soha ne tántorodjam-el.

5. AZ ISTEN én idvességem, Erősségem, ditsőségem; Bízgatok azért tsak ő benne, Előtte ti szíveteket Töltsétek-ki lelketeket, Ő légyen lelkünk' hiedelme.

6. De lám a' földi emberek Tsak hazugok minden rendek: Hogyha valóban meg-láttatnak, És a' mértékbe vettetnek, Nintsen semmi nehézségek, A' fontban egy tseppet sem nyomnak.

7. Ne bízgatok hiúságtokban, Hamís ragadozásokban, Múlandó dolgon ne kapjatok: Hogyha fokasúl kintsetek, Ahoz ne bízzék szívetek, Mert nem állandó gazdagságtok.

8. AZ ISTEN egy szót szólott egyszer, Mellyet én hallottam kétszer, Hogy nagy ereje vagyon néki. URam! a' kegyesség tiéd, És te nyilván meg-fizetted, A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. 'S O L T Á R. T. B. 17. 70.

Dávid Könyörög az Isteni szolgálatban való jelen
l-h-tésért.

ISTEN, te vagy én ISTENEM, Jó-reggel kereslek tégedet; Hozzád óhajtván el-epedett Szomjúság miatt én lelkem: Én testem hozzád áhétozik, Szomjúságban

fágban el-hólt szintén E' pufzta és száraz földön, Hol semmi viz nem találtak:

2. Mert látni igen kívánja A' te erős ditsőségedet, És Isteni tiszteletedet A' te ditsó Templo-
modba: Mert nékem kedvesb életemnél A' te nagy kegyelmességed; Kiért én ajakim téged' Ditsérje-
nek szép énekléssel.

3. Magasztallak én tégedet Életemnek minden rendiben, Én kezeimet fel-emelvén Áldom te ditsó Nevedet: Órúl, mintha drága étkekkel Jól lakott volna én szívem, Szent Felségedet ditsérem, Éneklek rólad nagy örömmel.

4. Rólad el-nem felejtkezem, Még ágyamban-is emlegetlek, És midőn reggel én fel-kelek, Tsak te rólad emlekezem: Mert te én velem sokszor jól túl, És meg-szabadítál engem'; Azért most-is én életem Szárnyaid' árnyékában órúl.

5. Hozzád ragaszkodik lelkem, Soha el-nem szakad te tőled: Mert meg-tart engem' te jobb-kezed, Midőn kerget ellenségem; És a' kik engem' háborgatnak, Hogy engem' el-töröljenek, Azok hirtelen el-vefznek, Mélyen a' föld alá borúlnak.

6. Ellenség miatt el-húllnak, Éles fegyver által el-vefznek, Ó testek el-sem temettetnek, Kikkal a' rókák ofztoznak. De a' Király az UR Istenben Örvendez e' győzedelmen, És ditsekedhetik minden, A' ki eskűszik szent Nevére;

7. Mikoron minden tsalárdok, A' kik hazugságot befzélnek, Valóban meg-fzégyenítettnek, Bédu-gatik az ő fájok.

LXIV. 'S O L T Á R. T. B. az 5. nót.

Dávid' Könyörgése a' meg-óltalmazásért.

HAllgasd-meg, URam, könyörgésem', Tarts-meg ellenségim ellen, A' melly reám dühödtt fzőrnyen, Őrizz-meg félelmétől engem' Mentsd-meg életem'.

2. Rejts-el engem' a' gonofzoktól, A' kik reám fe-nekednek, Tsak gonofzra igyekeznek, Tarts-meg ő hamis tanátsoktól, Háborgásoktól.

3. A' kik nyelveket élesítik, Mint öldöklő fegy-verekeket: Mint a' nyílat, beszédeket Az ártatlan emberre lövik, És azt meg-sértik.

4. Lövöldözik rejtek helyekből Az ártatlant és igazat; Hirtelen az ő nyílokat El-reá -lövik ke-gyetlenül, Vakmerőségből.

5. Hamisságban hányják eszeket, És tsak azonn igyekeznek, Hogy ők töört titkon vessenek; Ditse-kedvén fzőlnak illyeket: Ki látna minket?

6. Ez dologban fzorgalmatosok, Járnak okos ra-vaszsággal, Elméjek fok fortélyt talál; Sok az ő álnok találmányok, Kikre nagy gyorsok.

7. De a' boszszú-álló UR ISTEN Hirtelen őket meg-lövi, Nyílaival meg-rettenti, Nagy sebeket ejt ő testeken, Kit meg-lát minden.

8. Őket

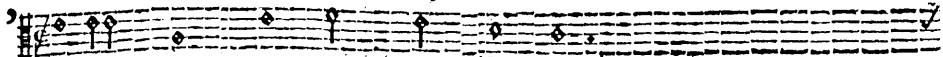
8. Őket az önnön gonosz nyelvek Ejtí a' veszedelemben: És kik ezt véstik észekbe, E' dolgon igen meg-ijednek És el-rémülnek.

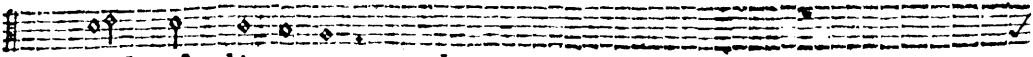
9. És nagy félelemmel mindenek Hirdetik az ISTEN' dolgát, Beszéli annak nagy-vóltát, Mellyet innen észekbe-vésznek És meg-értének.

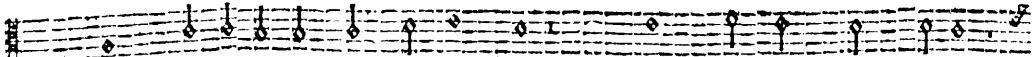
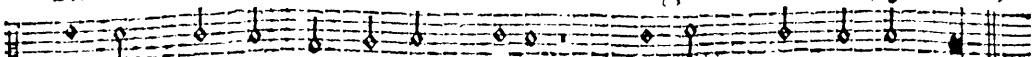
10. De szíve az igaz embernek Örvend az erős ISTENben, Ki őt' vette kegyelmében, Örülnek a' jó szívű hívek, És ditsekednek,

LXV. 'S O L T Á R. T. B. 72.

Hála-adása az Izrael népének az Istennek sokféle jó-téteményiről.

A Sionnak hegyén, UR ISTEN,
Fogadást téstnek néked itten,

 Tiéd a' ditséret; :/:
Tisztelvén tégedet:

 Mert kéréseket a' híveknek Meg-hallod kegyesen;
 Azért te hozzád az emberek Jönek mindenűnnen.

2. Rajtam a' bűn el-hatalmazék Terhelvén engemet; :/:
De nagy-vóltá kegyességednek El-törli vétünköt. Böl-
dog, a' kit te el-választál, Fogadván Házadban, Hogy
elötted nagy buzgósággal Járjon tornáztóban.

3. Javaival a' te Házadnak Meg-elégítettünk, :/: Szép dolgain te Templomodnak Gyönyörködik szívünk. A' te tsuda igazságodból Meg-felelész minékünk: Hallgass-meg ISTEN, velünk tégy jól, Oh mi fejedelmünk!

4. Mindenek tsak te benned bíznak E' föld' kerekésigin, :/: A' kik széllyel mezfize lakoznak A' tengernek szélin. Te mondhatatlan hatalmaddal A' magas hegyeket Környul-fogod, mintegy abrontstsal Erősítvén őket.

5. A' tengeri habok' zúgását Te meg-tsendesíted :/: A' Pogány nép' zúgolódását Ottan el-enyéfszed. Nagy félelmekben el-bádjadnak Mindenek e' földön Nagy-vóltán a' te tsudáidnak, Kiknek számok nintsen.

6. Te meg-vígafsztalész mindeneket Reggel a' Nap fényvel; :/: Bízatlész minden élő rendeket Tsillagokkal éjjel. Áldásiddal meg-látogatod Az el-száradt földet, Hafznos essőkkel meg-lágyítod Gazdagítván őtet.

7. A' te kútaidból a' vizek Soha el-nem fogynak, :/: Hogy a' szép földi vetemények Szaporodhassanak. A' barázdákat meg-itatod A' szántó-földeken; A' vetést szép essővel áldod, Hogy bőven teremjen.

8. Meg-koronázod az esztendőt Nagy-fok javaiddal; :/: Lábaid' nyoma kövérséget Tsepeget nagy sírral. Lakó-helyei a' pufztáknak Folyanak kövérséggel; Hegyek és halmok vígadoznak Nagy-bőv termésekkel.

9. A' szép fik-mezők ékesednek Sok baromtsordákkal; :/: Villognak a' szép szántó-földek, Surú gabonákkal: A' hegy-ódalak; mező-földek,
Szép

Szép Lúza növésel Örvendeznek, és énekelnek
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. 'S O L T Á R. T. B. 98. 118.

Izraéliták' Hálá-adása a' meg-fz. abadulásért.

O Rvendj egész föld az ISTEENnek,

Es énekelj szép zengéssel;

Nagy ditsőséget szent Nevének

Mindenek ditsérjék széllyel;

Mondjátok ezt az UR ISTEENnek:

Tsudálatosok dolgaid!

Erösséged nagy, hozzád esnek

Hízelkedvén ellenséged.

2. A' te Isteni Felsőgedet E' földön mindenek
áldják, Es ditsőséges szent Nevedet Énekléssel
magafztalják. Jertek, és ezt jól meg-lássátok, Min-
den jól ide figyelmezz: ISTEENnek melly tsudá-
latosok Dolgai az emberekhez.

3. A' tengert és a' folyó-vizet Meg-száraztja, hogy a' népnek Lábok szárazon által-mehet; Kin síveink örvendeznek. Országá meg-marad örökké; Szeme lát minden népeket: A' kik fel-támadnak ellene, Elő-menetek nem lehet.

4. Áldjátok a' mi ISTENŰNKET, E' földön minden emberek, Ditsérjétek az ő szent Nevét Nagy zengéssel minden népek: Mert életünket ő meg-adá Az ő nagy kegyességéből, Lábainkat meg-gyámolítá Oltalmazván el-eséstől.

5. De minket igen meg-próbálál, És meg-kesergetél ISTEN, Meg-olvasztál és meg-tisztítál, Mint az ezüfőt a' tűzben: Te minket szegény szolgádat Adál ellenség' töriben, Kik hevederrel ágyékinkat Meg-kötözék nagy erősen.

6. Mi fejünkre népet űtetél, Mint a' tevék terhelteténk: Nagy árvizeket ránk elesztél, Sebes tűzön által-menénk; De te ki-vezérlél bennünket, Meg-enyhítél, meg-nyúgotál; Templomodban azért tégedet Ditsérlek szép áldozattal.

7. A' melly fogadást néked tettem Én fíralmas ajakimmal, Inségemben mire feleltem Esedezvén én szájjammal: Sok hízlaltt szép kövér barmokat Áldozatra adok néked; Kosokat, ökröket, bakokat Meg-égetek te előtted.

8. Jertek, halljátok, hadd befzélijem Tinéktek Istenfélőknek, A' miket ISTEN tett én-velem, Melly kegye-

kegyesen tett lelkemnek: Hogy szájjammal hozzá kiálték, Ottan meg-hallgata engem'; Azért beszédével nyelvemnek Mindenkor őtet ditsérem.

9. Hogyha hamisságot szívemben Valaha gondoltam volna, Soha engem' könyörgésemben Ő meg-nem hallgatott volna; De bizonyára a' jó ISTEN Kérésében meg-hallgata, És panaszimat jól meg-értvén Könyörgésemnek helyt ada.

10. Légyen áldott a' nagy UR ISTEN, Az ő nagy kegyességéért, Ki meg-hallgatott kérésében, És kegyelmesen hozzám tért.

LXVII. 'S O L T Á R. T. B. a' 33. nót.

Könyörgések az Izraélitáknak, az Istennek kegyelmes vélek lakozásáért.

UR ISTEN áldj-meg jóvóltodból, És kegyesen fordúlj hozzánk; :/: Oltalmaz-meg minden gonofztól, Szent színedet fordítsd reánk; Hogy e' földön minden Meg-esmérje szépen A' te útadat: És a' Pogány népek Téged' tiszteljenek Meg-tartójokat.

2. És akkoron ditsérnek téged', Ditsérnek téged' a' népek, :/: Nagy tisztességet téfznek néked; A' Pogányok-is örülnek: Midőn mindeneket És a' Pogány népet Szent igazsággal Bírod és ítéled, És jóra vezérled Nagy hatalmaddal.

3. Ditsérjen téged' minden nemzet, UR ISTEN, téged' ditsérjen: :/: A' föld teremjen bő gyümöletset; Áldjon-meg minket az ISTEN, Adja szent áldását,

dását, Nyújtsa áldomását: És ő Felségét Félje és rettegje E' föld' kereksege, Mint ő ISTENÉT.

LXVIII. 'S O L T Á R. T. B. a' 36. nót.

*Könyörgése Dávidnak az Izrael' népéért, Isteni ditsé-
retre való ítéssel egybe.*

HOgyha fel-indúl az ISTEN, El-kergettetnek szer-
telen Minden ő ellenségi; *∴* És el-futamod-
nak széllyel Ő haragos színe elől Minden ő gyűlölői:
Ugy el-üzetnek hirtelen, Mint a' füst semmivé lészzen,
El-vész minden ő dolgok: Mint viaz olvad a' tűztől,
Ugy az ő kemény színétől El-vesznek a' gonoszok.

2. De az igazak mindnyájan Örvendeznek nagy víg-
ságban A' kegyes ISTEN előtt; *∴* És víg szívvel éne-
kelnek, Hogy ő kevély ellenségek Meg-szégyenült, el-
veszött: Nagy örömmel az ISTENnek ÉnekeljeteK Ne-
vének, DitsérjéteK, áldjátok: Ki a' szép felhőkön
mégyen, Kinek Neve erős ISTEN, Őtet magasztaljátok.

3. Ő előtte vígadjatok: Mert ő az árváknak At-
tyok, Kiket táplál kegyesen; *∴* Az özvegyeknek ól-
talma Az ő Isteni hatalma Lakván ő szentségében.
Meg-áld egyes embereket, Ad nekik szép tselédeket
Ház-nép tenyészésére: A' foglyokat ő ki-menti; A'
pártútókat rekeszti Pufzta és parlag földre.

¶ 4. Hogy a' te néped' ki-vivéd, A' pufztán által-
vezérléd, És ő előttök menél; *∴* A' föld rendüle,
tsepege Az egeknek veréjtéke, Hogy haraggal te-
kíntél, A' Sina hegy meg-rendüle, Hogy az Izrael'

ISTE-

ISTENE Rá-fzálla ditsőséggel. UR ISTEN, a' te földedet Meg-látod örökségedet Harmattal és essőkkel:

5. Ez örök földet meg-áldod, Mihelyt pufztúlását látod, Kinn te feregid laknak; :/: A' szegényeknek jószágát Meg-öregbítéd marháját, Hogy ők megtartassanak. UR ISTEN, a' Szűz szíveket Fel-indítád elméjeket, Hogy erről beszélljenek; Kik, hogy az ellenség futna És ő feregek szaladna, Ekképen éneklének:

6. A' Királyok nagy sereggel Gyalázattal, szégyenséggel Meg-futamának szörnnyen; :/: A' kik otthon maradának, A' prédával ofztozának, Martalék részt vön minden. Hogyha meg-nyomorodtok-is, És ha minden gyalázna-is, És fanyargatna szörnnyen; Hogyha a' kőfal romlásban Fekünnétek-is bádjadván A' kormos szennyességben:

7. De mindazáltal ti léfztek Mint a' galamb szárny, olly szépek, Melly mint ezűft fejrlik, :/: És tollainak szépsége, Mint aranyak fényessége Olly ékesen tündöklik. Hogy a' Királyokat ISTEN Meg-győzé nagy erejében, Nagy diadalmat fzerze; A' föld fejrlik olly szépen, Mint a' Sálmon hegy' környékén A' hónak fejrésége.

8. Az ISTENNEK ditsó hegye, A' gyümölsős Básán' hegye, Ki fel-hat a' felhőkre: :/: Ti egyéb, és kisebb hegyek Ez hegyre mit fenekedtek, Mit törtök e' nagy hegyre? Mert e' szent hegyet az ISTEN El-választá jó-kedvében Önnön lakó-helyének, És ez helyen

lyen mind örökké Lakozásra vagyon kedve Isteni Felségének.

9. A' mennyei szent Angyalok (:Sok tőmény ezer ő számok:) Seregi az Istennek: :/: Vélek vagyon az UR Isten, Mint néha a' Sina hegyen, Lakója a' szent helynek. URam! fel-menél magasan, És fogva vúd hatalmasan A' te ellenségedet: Kegyes-fégednek nagy-vólta Az embereknek ki-ofzta Szép préda nyereséget.

10. Ellenségedet meg-bírod, Közttők helyhetvén hajlékod' Lakozol ditsőséggel; :/: Áldott légyen az UR Isten, Ki velünk illy nagy-jól téfzen, Látogat kegyességgel. Isten a' mi fegedelmünk, Kegyesen lakozik velünk, Őriz minket népeit: Halál és élet kezében: Ő az erős örök Isten, Meg-tartja ő híveit.

11. Az Isten ő ellenségét Meg-veri, meg-töri fejét A' gonofz ellenségnek: :/: És mind agyon veri őket, Kik nem jobbítják élteket, Hanem tsak bűnben élnek. Mond Isten: Az én népemet Meg-hozom én feregemet A' Básánnak földéből: Meg-látom nagy irgalmammal, Ki-hozom nagy hatalmammal A' tenger' mélységiből.

12. Hogy ofztán az ő vérekben, A' kik le-vágnak szörnyen, Moshassad lábaidat; :/: Ugy-hogy a' fok ellenségnek Véres febeket az ebek Nyalják febes tagjokat. Oh én URam, erős Isten! Ki lakozol a' szent helyen, Látták el-menésedet, Elöl-mentek az éneklők,

lők, Azután a' hegedűsök, Ékesítvén szép rendet.

13. Középbén mennek a' szűzek, Dobot vernek, zengedeznek, Énekelnek mindnyájan: :/: Ti, a' kik mintegy kútfőből Származtok az Izraeltől, ISTEN áldjátok vígan. E' szép feregnek közepin Vayon a' kised Bénéjámín A' Felsőgesb táborral: A' Júda és a' Zabulon, A' Naftalim-is itt vayon Egyéb fő Hadnagyokkal.

¶ 14. Az ISTEN téged' Izrael Szeretett ez erősséggel: Nagyobb erőt adj ISTEN; ;/: Hogy a' miként el-kezdett, És dolgunkat elő-vitted, Vidd véghez kegyelmesen, A' Jérusálem városért, És a' te szent Templo-modért Néked szép ajándékot A' Királyok vígan hoznak. Seregit a' kopjásoknak Vefszed-el hatalmokat.

15. Töröld-el a' fereg tulkot, Űzd-el az erős borjúkot: URam, kik rád támadnak; :/: Verd-meg mind a' pártütőket, És hódoltasd alád őket, Hogy adópénzt adjanak. Az Égyiptomi nagy Urak És a' Szerecsenyek nyútják Az ISTENhez kezeket. Országok és Fejedelmek ISTENnek énekeljétek, És ditsérjétek őket.

16. Énekeljétek ISTENnek, Ki lakója az Egeknek, Kiket teremtett régen: :/: Holott nagy hatalmával ül, Honnan szava úgy meg-dördül, Hogy zeng és harsog minden. Ditsérjétek nagy hatalmát, Ki felséges méltóságát Izraelen láttatja: Kinek nagy erejét ottfenn Az egeken és felhőkén Senki nem tagadhatja.

17. Oh tsudálatos az ISTEN Az ő ditső szentségében! Az Izrael népének :/: Erőt ad nagy kegyelmesen;

mesen; Azértan minden időben Mitőlünk ditsértessék.

LXIX. 'S O L T Á R. T. B. az 51. nót.

Jövendölés a' Kristus' szenvedésiről.

UR ISTEN! segíts és tarts-meg engem'; Mert a' vizek szintén lelkemig érnek: Közepin vagyok a' fáros mélységnek, Kiben tsak-nem el-fillyed én fejem: Az árvizek őfzve-ütnek rajtam; A' kiáltás miatt torkom el-rekedt; Én szemeimben meg-fogyatkoztam, Midőn várom a' te fegedelmedet.

2. Én hajam' szálinál többen vagynak, A' kik engemet ok nélkül gyűlölnék; Én ellenségim szertelen erősek, És engem' el-törteni akarnak: Noha semmit nem vettem senkitől; De még-is énnékem kell meg-fizetnem. Nints, URam, el-rejtve színed elől Az én bolondságom, és minden vétkem.

3. Seregeknek URa, erős ISTEN, A' ki vezérled a' te seregedet, Kik benned vetették reménységeket, Ne hagyd miattam esni szégyenben: Izrael' ISTENE, kik te benned Szívből bíznak, ne szégyenítsd-meg őket: Mert nagy szidalmat szenvedek értted, A' gyalázat el-borítja színiemet.

¶ 4. Én rokonim idegennek tartnak, Anyám' gyermeki nem esmérnek engem': Mert szent Templomodon gerjedez szívem, Meg-emésztt nagy szerelme Háznak. Téged' gyalázóknak fok szidalmak Én réám esének: én pedig lirtam, És bőjtöltem; de ők tsak tsúfoltak Engemet, noha minden jót kívántam.

5. Bánat miatt én 'fákba öltöztem; De ök én rólam mesét költöttek: A' kapun-ülők; és a' részegesek Tsúf-énekléssel nevetnek engem'. De én te hozzád nagy buzgó szívből, Oh kegyes Isten! könyörgök óránként: Hallgass-meg, URam, kegyesfégedből, És kegyelmezz-meg fogadásod fzeréért.

6. Végy-ki engemet e' fertős fárból, Hogy el-ne fillyedjek; gyűlölőimtől Ments-meg e' nagy vizeknek örvényiből, Tarts-meg ellenségim' haragjoktól. Hogy a' mély viz engem' el-ne nyeljen; Se pedig fellyül reám ne borúljon, Ne merüljek tengeri mélységben, A' kútnak szája engem' bé-ne zárjon.

7. UR Isten, nagy a' te kegyességed; Hallgass-meg azért a' mit tőled kérek: Irgalmas szemeid reám nézzenek, Hadd láthassam nagy kegyelmességed'. Ne rejtsd-el, URam, kegyes ortzádat Szegény szolgádtól, mert meg-nyomorodtam; Ne késsél, halld-meg kiáltásomat, Add-meg kérésem', vígasztalj-meg URam.

8. URam, hajolj szomorú lelkemhez, E' nagy ínségből mentsd-meg életemet, Ellenségim ellen tarts-meg engemet: Mert csak bízom kegyelmességedhez. Miként gyaláznak engem', jól érted, Látod melly szörnyen engemet rútolnak: Ellenségem nints rejtve előtted, Minden ellenségim előtted vagynak.

9. E' gyalázatban el-szakadt szívem, Kesereg lelkem e' nagy óhajtásban, Várván, ha taláztatnék, e' nagy kínban A' ki szíve fzeréért szánna engem', De

ímé fohol egy ember fintsen, A' ki engemet szánna nyavalyámban: Epével étetnek éhségemben; Etzettel itatnak szomjúságomban.

10. Adja ISTEN, hogy ő asztalokon Az önnön étkektől meg-fúladjanak, Ó-magok hálójokba akadjanak, Békeségek veszélyre forduljon; Setétüljenek-meg az ő fizek, Hogy azokkal egy tseppet se lássanak; Törd-meg derekokat önékik, Hogy egyenesen fel-fe állhassanak.

¶ 11. Búsúltt haragodat ontsd-ki rájok, És nagy haragodban ragadd-meg őket; Töröld-el minden ő lakó-helyeket, Hogy épen ne maradjon ő házok: Mert igen kergetnek mindeneket, A' kiket, URam, te immár meg-vertél; Ha kire botsáttál vereséget, Annak férelmit beszéllik örömmel.

12. Szedd-őszve minden gonosz bűnöket, Hogy kegyelmedbe bé-ne vétessenek, Az élő-könyvből kitöröltessenek, Ne ird az igazak közzé őket. Mivel-hogy én most nyomorúlt vagyok; Emelj bátorságos helyre engemet, És néked tellyes szívből vígadok, Hálá-adással mondok ditséretet.

13. És az inkább tetfzik az ISTENnek, A' szarva indúlt és kőrmős tuloknál: Kit a' szegények meg-látanak vígsággal, És az ő szívekben örvendeznek. Örvendez azoknak-is ő szívek, Kik az UR ISTENT óhajtván keresik: Mert meg-hallgattatnak a' szegények; A' foglyokról ő el-nem felejtkezik.

14. Menny, föld, tenger az ISTENT ditsérje. És minden

minden benne-való: mert meg-menti A' Sion' hegyét, Júdat meg-építi Szép városokkal lakó-helyekre: Ez helyet meg-űlik ő szolgái, Békével lakják, mint örökségeket: És azoknak minden maradéki Bírják, a' kik fzeretik te Nevedet.

LXX. 'S O L T Á R. T. B. 17. 63.

Jövendölés a' Kristus' szenvedésiről.

Sless, ments-meg, URam ISTEN, Mert benned bí-zom tellyes szívvel, Azért hamar légy segítség-gel Minden ellenségim ellen: A' kik tórnek én életemre Mind meg-szégyeníttessenek, Kik nyavalyámon örülnek, Térjenek-meg nagy szégyenekre.

2. Szégyennel légyen futások A' kik szidalmaznak engemet, És reám kiálnak he-he-hét, Gyalázat légyen jutalmok; Hogy azok benned örvendjenek, Kik fegedelmedet várják, És magokat reád bízzák, Mondván: Ditsőség az ISTENNEK.

3. Én nyomorúlt szegény vagyok; Tarts-meg azért, óh én ISTENEM! Mert tsak te vagy én fegedelmem: Ne késsél; mert majd el-fogyok.

LXXI. 'S O L T Á R. T. B. a' 31. nót.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadulásért.

TE benned bí-zom én ISTENEM, Kérlek, óltal-mazz-meg, Gyalázattól ments-meg; Hogy örök szégyenben ne essem: A' te nagy jóvóltodból Tarts-meg minden gonofztól.

2. Hajtsd

2. Hajtsd hozzám füled', tarts-meg engem', Mútasd fegedelmed', A' mint meg-ígérted, Hogy fe-gítségül léfzsz énnékem; Légy azért én kősziklám És én erős kőváram.

3. Ments-ki a' hamisnak kezéből, És annak marká-búl, A' ki él tsalárdúl. Oltalmaz-meg e' kegyetlentől, Benned bíztam URamban Gyermekségentől-fogván.

4. Hogy származám anyám' méhéből, Leg-ottan énnékem Valálreménységem, Anyám' méhéből engem' ki-völ; Azért néked écnlek, És szüntelen ditsérlek.

5. Engem' tsudának tartnak fokban; De te vagy énné-kem Erős reménységem: Adj éneklést az én szájam-ban, Hogy hirdessem Nevedet, Áldjam ditsőségedet.

6. Ez én nyavalyás vén-koromban, Erőtlenségemben Ne vess-el, UR ISTEN! Ne hagyj-el én nyavalyáimban, Midőn szegény testemben Semmi erősség nintsen.

7. Mert én ellenségim beszéllnek, Rólam tanátskoz-nak, Alattomban járnak; És a' kik lelkemben kerget-nek, Noha nints semmi vétkem, Kötést téfznek ellenem.

8. Mondván: Jertek fogjuk-meg őtet, Mert ISTEN el-hagyta, Nints semmi óltalma: Várom a' te fegedelme-det, UR ISTEN, ne légy mefzfe, Siess fegedelmemre.

9. Szégyenítsd-meg, kik életemet Kergetik szertelen; Borítsd nagy szegyenben A' kik várják veszedelmemet: Mert én tsak téged' várlak, És ditsérettel áldlak.

10. Szüntelen hirdeti én nyelvem Szent igazságodat, És nagy jóvóltodat; Jótéid' mindennap' beszéllem,
Soksá-

Sokságát nem titkolom, Noha számát nem tudom.

11. Az URnak erejére térek, És ő nagy hatalmát Szemlélem jóvóltát: Nagy igazságát az ISTENnek Mindenkor emlegetem, Soha el-nem felejttem.

12. Gyermekségemtől-fogva engem' Híven tanítottál Tsuda dolgaiddal; És hogy immáron megvénhedtem, És a' hajam meg-őszül, Légy most-is segítségül:

13. Míglen a' te karod' erejét Hirdetem mindennek, Jövendő nemzetnek; És igazságodnak hűségét, Melyet nyilván lát minden, Magasztalom szüntelen.

14. Hozzád hasonló ki lehetne? Engemet, UR ISTEN, Ejtél nagy ínségben; De a' föld' mélységéből végre Ismét ki-vonál engem', És meg-adád életem'.

15. Erősségemet öregbítéd, És fel-magasztalál, Ditsőségre hozál; Hozzám tére, URam, Felséged, Meg-vígasztala engem', Midőn vala ínségem.

16. A' te hűségedet UR ISTEN, Hirdetem, énekelem, Mindennek befzéllem: Ditsérlek tzitera zengésben, Oh szentek' ditsősége, Izraelnek fzensége!

17. Ajakimmal vígan ditsérem A' te hatalmadat, És nagy irgalmadat: Lelkemet te hozzád emelem, Kinek meg-tartád éltét, Hogy ditsérjen tégedet.

18. Szüntelen néked az én nyelvem Vígan énekeljen Nagy kegyességeden: Mert te, a' kik gyűlölnék engem', 'S várják veszedelmemet, Meg-fzégyenítéd őket.

*Jövendölés a' Kristus' országaról a' Salamon személyé-
nek példázatjában.*

URam, a' te ítéletedet Adjad a' Királynak; :/:
Igazságodnak add értelmét A' Király Fijának:
Hogy ő a' te nagy feregedet Igazán ítélje, És a'
te fok szegény népedet Törvénnel vezérlje.

2. A' nép meg-látja a' hegyeken A' békeség 'fírját: :/:
A' halmokon meg-látja minden Az igazság hafznát.
Erőszaktól meg-óltalmazza A' szegény községet; És
nagy hatalnával meg-rontja A' kegyetleneket.

3. Ditsér és retteg téged' minden Tenéked enged-
vén, :/: Míg a' Nap és Hóld tart az égen Szép fé-
nyességében. Alá-botsát szép kedves essőt A' kaszáltt me-
zőre, Tsepegtet nagy-szép nedvességet Az el-szárdt földre.

4. Az igazaknak jól lesz' dolgok, Mert meg-virá-
goznak, :/: Szép békeségben lesz' lakások Jártáig a'
Hóldnak. URalkodik a' tenger' szélén Mind a' más
tengerig, Az Eufrátes vize' környékén A' föld' határáig.

5. Elötte térdet fejet hajtnak Az idegen népek, :/:
A' földet előtte tsókolják Minden ellenségek. A'
tenger-melleyeki Királyok, És szigetbéliek, És az
Arabiai Dúсок Ajándékkal jönnek.

6. Nagy-alázatosan imádják Őt' minden Királyok; :/:
Mindem népek őtet szolgálják, És ő leszen URok:
Mert ő a' szegényt meg-segíti, A' ki őtet hívja, És
a' nyomorúttat meg-menti, Kinek nints gyám-la.

7. A' szükölködőket meg-szánja Nagy kegyességé-
ben; :/:

ben; :/: És a' szegényt hozzá fogadja Meg-örizvén híven: Erőszaktól meg-tartja őket És a' tsalárdságtól: Nagyra betsúli ő véreket, Meg-menti gonosztól.

8. Éltében ajándékoztatik Sébai arannyal; Ditsőségesen kőszöntetik Nagy-fzép áldásokkal. Teremnek szép-sűrű gabonák A' hegy oldalakon, A' szép vetések ingadoznak Mint fák a' Libánon.

9. A' városbéliék nagy-fzépen Nőnek, virágoznak, :/: Mint a' szép zöld pásit-mezőben A' fűvek villognak. E' Királynak nagy ditsősége Mind örökké meg-áll, Ki-terjed Felségének Neve Míg a' Nap-fény szolgál.

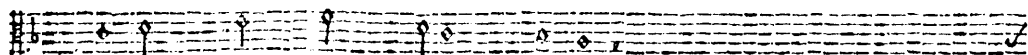
10. E' földön minden nemzetségek Őtet áldják vígan, :/: És szívek fzerént ditsekednek E' kegyes Királyban. A' Pogányok-is így ditsérik: Ditsőség ISTENnek, A' ki nagy tsudát tselekefzik, URa Izraelnek.

11. Az ő Neve nagy ditsőséggel Mindenütt áldatik; :/: Szentségének ditséretivel Mind e' föld el-telik.

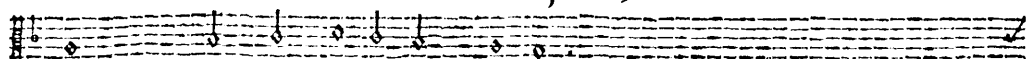
LXXIII. 'S O L T Á R. T. B.

Vigasztalás az istenteleneknek jó szerentsés állapot-jok ellen.

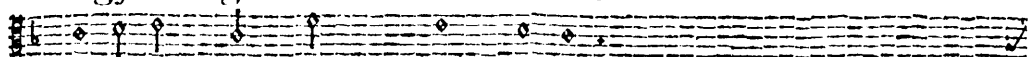
B Izonyára jó az ISTEN AZ Izraelnek, jelesben
A' kik szíveket tisztán tartják,
Az ő jóvoltát azok látják;

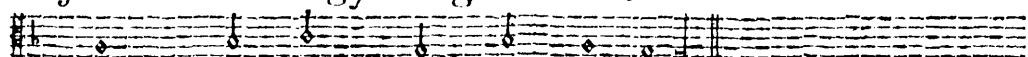
De én tsak-nem félen hajlék,

Ugy meg-tántorodék lábam,

Járásomban úgy meg-botlám,

Hogy tsak-nem fzőrnyen le-dűlék.

2. Mert boszszankodom a' népre, Kinek nagy efszelensége: Midőn látom, hogy a' hitlenek Illy nagy-jó szerentsében élnek, A' halállal nem bajlódnak, Semmi fájdalmat nem látnak; Erős kővérek testekben, Élnek nagy-jó egészségben:

3. Nints nekik, mint egyebeknek Semminémű gyöt-rődések; Midőn más embert vér az ISTEN, Ők élnek nagy-jó békeségben. Azért kevélység nyakokon, Mint arany-lántz környűl vagyon; Öltöznek, mint szép ruhában Negédségben, erőszakban.

4. Fénylik szemek kővérségtől, Ki-dűllyedtek a' fejből: Nagyobb az ő jó szerentséjek; Hogy-nem mint kívánhatná szívek; Azért gonosz az ő dolgok, Kevélység minden szándékjok, Gonofságokkal kérkednek, Nagy göggel fenyeen beszéllnek.

¶ 5. Szájokat nagy káromlással Az égre tátják szítkokkal, Gyalázatokkal rakva nyelvek, Kik az egész földre ki-űtnék. Azért a' hívek gyakorta:

Esnek

Esnek nagy-mély gondolatba: Mert pohárjok önékiek Keserű vizzel tölttetnek.

6. Mondnak végre: az UR ISTEN Látja-é ezt a' mennyekben? Mi nyavalyáinkat tudja-é? Keserű-fégünket szánja-é? Imé az Istentelenek, Látjátok, élnek örömben, A' mint kívánják szívekben, Gazdagok jó szzerentsések.

7. Mit hafznál tehát énnékem, Hogy tisztán tartom én szívem'? És mitsoda hafznom van abban, Hogy kezem' mosom tisztaságban? Imé mind hijába marad, Hogy én így kesergettetem; Ottan rajtam büntetésem, Reggel, mihelyen meg-virrad.

8. Tsak-nem én-is ígyen szólék, De látám, hogy nem jól esnék; És ártalmas lenne azoknak, Kik te fijaiddnak mondatnak: Azért jobban meg-gondolám, Magamban meg-hányám-vetém; De fokkal nehézbnek lelém, Hogy-nem végét találhatnám.

9. Míglen el-bémenék végre Az ISTENNEK szent helyére, És vegezetre vöm efzemben A' gonozok' vége mi légyen: Azt-is jól meg-értém ofztán, Hogy őket te meg-bünteted, Síkamló helyre helyheted, És veted a' pufztaságban.

10. Ugy hogy tsudálják mindenek, Hogy illy hamar oda léfznek, Vefznek, és esnek nagy ínségbe, Szégyenségbe és rettegésbe; Minden ő gazdagságokat Múlandó álommá téfzed, Kiből ha ember felébred, A' leltt jókban femmit nem lát.

11. Ezenn vala nagy bánatom, És szívemben nagy fájdalom, Kínozáim szörnyen veséimet, Elhagyám hitetni elmémet: Olly túnya és bolond valék, Mert e' dologhoz nem érték: Előtted lők olly tudatlan Mint a' barom, melly oktalan.

12. De én te nálad maradok, Noha fok nyavalyát látok: Mert te meg-tartál jobb-kezeddél, Nagy ínségemben nem hagyál-el. Tanátsoddal vezérli engem', Igazgass te ösvényedre; Ofztán végy-fel ditsőségre, Tégy illy kegyesen én-velem.

13. A' mennyekben te vagy nékem Tsak egyedül én ISTENEM: Ez egész földön senki nintsen, Kit kivüled lelkem kedvelljen; Ha el-fogy testem és lelkem, Még-is vígafztalsz szívemben: Egyéb részem nékem nintsen Te náladnál én ISTENEM.

14. Mert kik tőled el-távoznak, Azok el-vefznek, romlanak; El-vefzted azokat hirtelen, Kik bíznak bálvány Istenekben; Azért én hozzád folyamom, Fő bódogságom az nékem: Hogy benned én reménységem, És jó-téted' magafztalom.

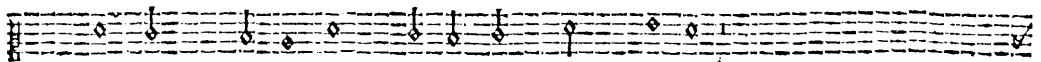
LXXIV. 'S O L T Á R. T. B. 116.

Izraéliták' Könyörgések a' szabadításért.

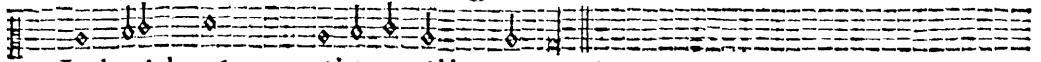
Mért vetfz minket így-el, UR ISTEN,

Mire haragzol mi reánk ennyire?

Míglen

Míglén gerjedez haragodnak tüze

Juhaidnak nyájára illy igen?

2. Emlekezzél-meg te feregedről, Mellyet régen-ten magadnak szerzettél; Fel-vett örökségedről emlekezzél A' Sion' hegyén lakó-helyedről.

3. Kelj-fel, és végre, jövel UR ISTEN, A' gonofzokat töröld és pufztítsd-el, Kik vakmérőképen ő feregekkel Pufztaságot téfznek szent helyeden.

4. Holott ditséreted hirdettetett, Most ellenségid ott ordítanak szörnyen, És a' tenéked szenteltetett helyen Az ő zászlójok fel-emeltetett.

5. A' te Templomodra nagy erővel Fel-hágtanak, hogy ők azt el-letörjék; Török, vágják, fénylenek ő fejszéjek, Mintha erdőt vágnának fereggel.

6. A' Templom, melly elébb ékes vala Szép táblákkal, és tzifra deszkázattal, Vagdaltatik fejszéekkel és bárdokkal, És dorongokkal hányják tétova.

7. E' te Templomodat fel-gyújtották, Te szent helyedet tűzzel meg-égették, Drága lakó-helyét te szent Nevednek Tővestől-fogva mind el-rontották.

8. Nofza-hozzá, mondják ő-magokban: Pufztítsuk-el őket nagy szörnyűséggel! Az ISTENnek Szentegyházait széllyel Mind meg-égették e' tartományban.

¶ 9. Nem látjuk már jeleit erődnek; Közöttünk im-
máron

máron nintsen Próféta ; Nints jövendő-mondó, a' ki tudhatná, Ha lészén vége e' nagy veszélynék.

10. Oh UR ISTEN! ezt meddig engeded, Hogy el-lenségink minket nevéssenek? Örökké hagyod-é gyű-löldidnek, Hogy ekképen ingerljék szent Neved'?

11. Miért fordítod-el kezeidet? Jobb-kezedet mit dugod kebeledben? Vajha egyszer ki-nyújtanád ismét-len, Mútatván nekünk segedelmedet.

12. De az ISTEN én Királyom, régen A' ki en-gemet bírt és jól vezérlött, Hatalmát jelentvén e' Világ előtt, Hogy ő a' segedelem mindenben.

13. Te választád kétfelé a' tengert; A' Sárkánynak te rontottad-meg fejét; A' Tzethalaknak meg-törted fe-jeket, Nagy tagjok széllyel a' parton hevert:

14. Kiket ofztán eledelül küldél A' népeknek a' nagy puszta helyekben; Patak-vizet és forrást tsuda-képen Az erős kősziklából eresztél.

15. Meg-fzarasztád a' folyó-vizeket. Tiéd a' nap', és tiéd az éjtfzaka: Hogy a' fetétséget világosítsa, Arra teremtéd a' Napnak fényét.

16. Te nagy Isteni bőltseségeddel Bizonyos határt vetettél a' földnek; És külömbiséget a' nyártól a' tél-nek, El-ofztád hévséggel és hideggel.

¶ 17. Emlkezzél-meg, lásd-meg e' dolgot, Ellen-fégid mint rútólnak, nevetnek, Melly szörnyen e' tú-nya és bolond népek Szent Neveden téfznek gyalázatot.

18. A' te gerlitze galambotskádat Ne hagyd a' go-nofz

nosz vadaknak meg-enni: A' szegényeket eszedből ne vesd-ki, Hanem kegyesen viseld gondjokat.

19. Emlkezzél, URam kötésedrül: Mert ez egész föld merő fetétséggel El-tölt, és rakva tsalárd gonosz néppel, Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

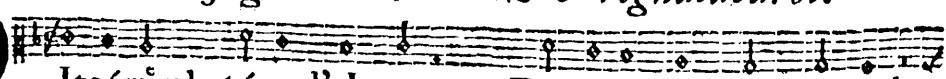
20. Ne hagyd hátra-térni szégyenséggel A' te szégyény nyomorúlt szolgálodat; Fordítsd hozzájuk te nagy jóvóltodat, Hogy Nevedet ditsérjék víg szívvel.

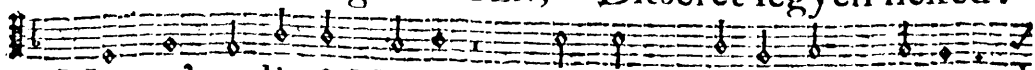
21. Kelj-fel, URam, és forgasd ügyedet, Te nagy gyalázatodról emlekezzél; E' bolond népnek ezt ne engedjed-el, Kik naponként rútolnak tégedet.

22. Ne felejtse-el üvöltéseket Ellenségidnek, kik reád támadnak, És ellened dühösen patvarkodnak, Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. 'S O L T Á R. T. B.

Dávid' fogadás-tétele az ő regnálásáról.

D Itsérünk téged' ISTEN, Ditséret legyen néked:

 Mert a' te ditső Neved Hozzánk közel jött híven;

 Mi azért tsudáidat Hirdetjük jóvóltodat.

2. Ha időm lesz' valaha, Én igazán ítélek: Ha feneke e' földnek Egyfzersmind le-rohanna; Én még-is ő ofzlopát Jól állatnám gyámolát.

3. A' bolondokat intésem, Ne bolondoskodjatok;

S

A' kik

A' kik pedig gonofzok, TérjeteK-meg, úgy kértem,
Szarvat ne emeljeteK, Illy fenn ne befzélijeteK.

4. Mert a' tífzt és az erő Nem a' Napkelet felől,
Sem a' Napenyézfetről, Sem-nem a' pufztából jő :
Minden az ISTENEN áll, Ó aláz 's ő magasztal.

5. A' pohár ő kezében, Kiben vagon veres bor :
Kit ő teli tölt szokfzor Minden népnek e' földén ;
De végre a' gonofzak A' seprejét meg-ízfzák.

6. Én örökké ditsérem, A' Jákóbnak ISTENÉT,
Hirdetem ditsóségét: És szarvokat meg-szegem Az
istenteleneknek, Hogy a' jók fel-keljenek.

LXXVI. 'S O L T Á R. T. B. 30. 139.

*Hála-adása a' Júda népének az Asfiriussok ellen
való győzedelemért.*

ESméretes az UR ISTEN A' Júdában, és szent Neve
Az Izraelnek földében, Mefzfze terjedt ditsósége :
A' Sálemben szép ő fátorá, A' Sionon lakó-hajléka.

2. Ott meg-látja minden ember, Hogy Isteni ha-
talmával Meg-tőrík ív, pais, fegyver, Hadat meg-
fzallít azonnal: Nagyobb Felségednek ereje, Hogy-
nem a' kóborlók fok hegye.

3. Az ellenség el-dúlaték, Reájok mély álom esék ;
Kiket vitézeknek véltek, Tudatlan lón az ő kezek :
Mihelyen feddésed hallatik, Mind fzekér 's mind
ló el-alufzik.

4. Ki állhatna-meg előtted, A' ki illy rettenetes
vagy Midőn haragod fel-gerjed? Mennybéli fen-
tentzi-

tentziád nagy, Mellyet hallatsz az emberekkel; A' föld meg-rémül tsendességgel.

5. Midőn fel-kél az UR ISTEN Tartván kemény ítéletit, Hogy a' szegényeket itten E' földön megtartsa népit. Ditséretedre fordul néked, Ha a' nép haragszik ellened.

6. Még egyfzer nyilván el-vezted Ez maradék dülöt-fülöt. Jer ditsérjük ISTENÜNKET, Meg-állván fogadástokat, Kik mindenkor vagytok ő-véle, És el-nem távoztok ő tőle.

7. Adjatok szép ajándékot E' rettenetes ISTENNEK, Ki meg-töri hatalmokat A' gonosz Fejedelmeknek; A' nagy Királyok itt e' földön Előtte léfznek rettegésben.

LXXVII. 'S O L T Á R. T. B. 86.

Tanúság a' kísértetben való vígasztalásról.

A Z ISTENhez az én szómat
Emelém kiáltásomat;

Hogy fel-kiálték hozzá, Beszédem' meg-hallgatá.

Mindennemű szűkségemben
Reménységem tsak az ISTEN:

Éjjel kezem' fel-tartom, Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, Minden vígasztalást

lást meg-vét: Az ISTEN rettent engem', Ha róla emlekezem. Noha ISTENnek szívemben Panaszlok nagy ínségemben; Lelkem még-fem találhat Sem-miben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod, Alunni éjjel fem hagyod: Erőmben úgy el-fogyék, Hogy egy szót fem szólhaték. Gondolám a' régi időt, És forgatám szemem előtt Az el-múlt esztendőket, Hányám és vetém őket.

4. Meg-emplítém hegedűmet, Néhai éneklésimet; Szívem egész éjtszaka Ezt mind elő-forgatja: Ennek hogy értelmét leljem, Azonn igyekezik lelkem; Elmélkedvén erősen, Végre szólék ekképen:

5. Ez harag mindenkor tart-é? Az UR örökké el-vét-é? Nintsen-é őnékie Én hozzám semmi kedve? El-fogyott-é nagy kegyelme, És ő Atyai szerelme? És immáron hátra-tért, A' mit minékünk ígért?

¶ 6. Tellyességgel el-fogyott-é Hozzánk-való nagy szerelme? El-alutt-é irgalma Az ő nagy haragjába? Végre mondék: Oda vagyon Az én életem immáron, ISTEN meg-vonta kezét, Nem nyújtja fejedelmét.

7. De meg-gondolám ismétlen Miket műveltél régenten, A' te nagy tudáidot, Kiket fok ember látott: Tudáidról gondolkodván, Kiket láték dolgaidban; Elmélkedvén erősen Végre szólék ekképen:

8 Oh erős és kegyes ISTEN! Szent vagy tselekedtidben, És sohol fenki nintsen Hozzád hasonló Is-

TEN. Tsuda Isten a' te dolgod, A' mint gyakran meg-mútatod; Minden népek jól látják Nagy-voltát hatalmadnak.

9. Népedet te ki-mentetted, Nagy ínségéből ki-vetted, Jákóbnak és Józsefnek Nemzetét mind kettőnek. Hogy a' viz téged' meg-láta, Ottan nagy félelme juta, És a' tenger' mélysége Leg-ottan meg-rendüle.

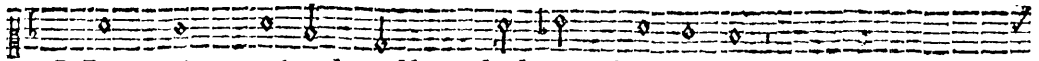
10. A' felhők essőt ejtének, És nagy mennydörgések lőnek, A' magas ég harsoga, Széllyel minden tsattoga: Sűrű nyilak repülének; Sebes kő-essők esének: Olly villámások lőnek, Hogy az egész föld fénylék.

11. A' föld meg-rendüle szörnyen, Utad lőn a' nagy tengeren, Által-menél a' vizen; Lábad' nyoma még fintsen. A' te szerelmes népedet Mintegy nyáját, vezérletted, Ki-hozád hatalmaddal Móses és Áron által.

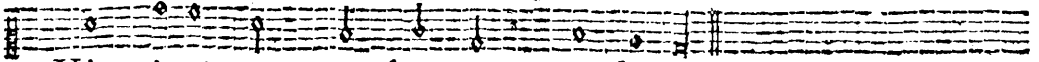
LXXVIII. 'S O L T Á R. T. B. 90.

Elő-számlálása Istennek az Izrael' népéhez külömb-külobb jötteményinek és ostorinak.

H Allgass én népem az én törvényemre;
Füledet hajtsad az én beszédemre,
A' mellyek az én szájamból származnak;
Hogy jól meg-érthesd mivoltát azoknak:

Mert én néked olly dolgot beszéllek,

Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2. Olly dolgot, a' kit a' mi Atyáinktól Hallottunk, és meg-értettünk azoktól; Nem hogy tsak mi arról meg-emlekeznénk, De fijainknak-is meg-beszéllenénk; Hirdessúk azért nagy ditsóságét, És az ő fok tsuda-téteményét.

3. A' Jákóbbal ő erős kötést szerze, Az Izraelt törvénnel kötelezé, Hagyván, hogy az Atyák ezt meg-beszélljék, És elő-számlálják ő gyermekiknek; Hogy ezt azok-is nyilván tudhassák, Kik az ő nemzetekből származnak:

4. Hogy ők az ISTENben reménylenénc, És ő dolga-it el-ne felejténék; Törvénye szerént életeket szabnák; Hogy ők végezetre úgy ne járnának, Mint az ő rosz természetű Attyok, Az ISTENTől hirtelen el-hajlók.

5. Mint az Efrain' fijai régenten, Fegyverrel, nyíllal fel-készülvén szépen; Mindazáltal semmit nem hafználának, De nagy szégyenséggel hátat adának: Mert ISTENnek kötésit nem tarták, És ő törvénye szerént nem jártak.

6. Hamar el-felejtkeztek az ISTENről, És az ő nagy-fok tsuda-tételiről, Kiket azelőtt láttatott ő-vélek, És a' mellyek az Egyiptomban lettek, A' Zoán mezőn melly tsudákat tött Az ő Attyoknak szemeik előtt.

7. Lát-

7. Látták, hogy a' tenger kétfelé válék, Hogy az-
onn által szárazon mehettek, A' tengert ő kétfelől fel-
emelé, Nappal őket kőd-ofzloppal vezérlé; És midőn
nagy fetétség vólt éjjel, Őket vezette világos tűzzel.

8. A' pufztán a' kősziklát meg-hasítá, És a' vízzel,
a' melly abból ki-folya, Népét meg-itatá, és azonn hely-
be A' kősziklából kútfejet erefzte, Kiből olly bősé-
ges viz buzdúla, Melly mint a' patak sebesen folya.

¶ 9. Gonofzságokat de még-fem hagyák-el, Az UR
ISTENT ingerlék nagy bűnökkel, És a' pufztában
meg-kísérték őtet, Hogy tőle kértek tsak gyönyörű-
séget, Étel kívánván ő éhségekben, Kiért zúgódtak
az ISTEEN ellen.

10. Mondván: Eredj-el hidd-el te-magadban, Hogy
az ISTEEN nekünk e' pufztaságban Afzalt kézfítsen:
Mert láttuk jóllehet, A' kősziklából hogy vizet erefz-
tett; De a' kenyér és a' hús hol vagyon, E' népnek
illy étket hogy adhasson?

11. Hogy az ISTEEN ezt hallá, meg-búsúla, Tűzes ha-
ragja Jákóbra buzdúla, Meg-indúla az UR nagy haragjá-
ban Az Izrael népére-is azértan, Hogy ők az UR Is-
TENben nem bíztak, Sőt ő fegedelmét meg-útálták.

12. Mert mihelyen ezt a' néptől meg-hallá, A' felhők-
nek leg-ottan parantsola, És meg-nyitá a' mennyei ka-
pukat, Honnan a' Manna, mint esső, le-omlott, Hogy
a' nagy éhségben kiáltának, Mennyei eledelt találának.

¶ 13. E' népnek itt nagy lön ő szerentséje, Angyali
kenyért

kenyért eledelül lele, Ugy-hogy ebben minden eleget évék: Parantsola a' Napkeleti fűlnek, Melly onnan-fellyül alá-zúdúla, A' Déli nagy fűl-is meg-indúla.

14. A' hús, mintegy esső, alá-rohana, Mint a' sűrű por, kinek nintsen száma; Madarak húllának nagy sűrűséggel, Mint a' főveny a' tenger parton fűllyel, Szám-talan fok a' fátorok között, Ugyan el-lepte az egész mezőt.

15. Ekképen ők olly-igen el-telének, Hogy nem tsak az éhség ellen évének, Hanem gyönyörködötték-is magokat; Még-sem hagyták-el erkölcsös vóltokat: De hogy a' hús még szájokban vólna, És a' hasok még meg-nem tólt vólna;

16. Ottan az UR' haragja fel-gerjede, A' népnek javát köztők meg-emészte, Jó ifjait el-vefzte Izraelnek; De ők azután ismét vétkezének, Előbbi erkölcsökben el-mentek, AZ ISTEN' tsudáinak nem hittek.

¶ 17. Azért fok tsapás miatt ő életek Meg-rövidüle napjok, esztendejek, Midőn a' halált szemek előtt néz-nék: Az ISTENhez ők ismétlen térének, Ő benne veték reménységeket, Jó-reggel tőle kérvén kegyelmet.

18. Ez ínségben az ISTENT meg-emplíték, Őtet erős kő-fzáloknak esmérék, És őtet hatalmas ISTENnek vallák, Egyedül őtet Megtartónak mondák; De tsak hamis szó jöve szájokból, És nyelvekkel szólának tsalárdúl.

19. Mert az ő szívek nem valának tiszták, És az ő kö-tése szerént nem jártak; De még-is kegyelmesen tőn ő-vélek, Nem hagyá, hogy e' bűn ártson nékik, Kedve-ze né-

ze nékik, szűnek haragja, És ő büntetésit hátra hagyá.

20. Meg-gondolván: hogy az ő természetek Gyarló test, el-múlándók az emberek, Mint a' szél, a' melly hirtelen el-zúdul, És ő fúvállása hátra nem fordul; De ők még-is haragra indíták A' pufztában őtet meg-búsíták.

¶ 21. E' hitlen és gonofz nép meg-nem szűnek, Az erős ISTE^NT gyakran meg-kísérték, Az Izraelnek ő szent ISTE^NÉnek Majd ugyan parantsolnia kezdének; Ő erős karját meg-nem gondolták, Mellyel ellenség-től meg-tartattak:

22. És a' ki Égyiptomban tett tsudákat, És a' Zoánban mívelt nagy dolgokat, Tsudatétellel hatalmát mutatá, Mikor a' vizet vérré változtatá: Azt mívelé minden folyó-viznek, Hogy azokból fenki ne ihatnék.

23. Sok undok férgeket küldé rájok: Mardosák őket legyenek és szűnyogok: Közükbe erefzte sok rút békákat, És gyümöls-vefztő tserebogarakat: A' fásák mind el-lepék a' földet, És el-vefzték a' veteményeket.

24. A' szőlők kő-esső miatt vefzének, A' fige-fák-is nem teremhetének: Barmokat el-vefzté a' kő-essőkkel, Ő tsordájokat tüzes fergeteggel: Minden haragját rajtok ki-önté, Haragjának tűzét rájok dűjté.

25. Meg-fizete nékiek valósággal, Meg-veré ő gonofz Angyali által, Kiket öldöklésre rájok botsáta, Az ő nagy haragjának útat nyita, Még életeket-is nem kíméllé; Minden barmokat döggel el-vefzté.

¶ 26. Minden első-szűlött az Égyiptomban Meg-öle-
T ték a'

ték a' Kámnak fátorában, Az első nevendéken kedves ifjak, Kik erejekben már nőni indúltak: El-hozá a' pufztán az ő népit, Vezérlé őket, mint nyáj-juhait.

27. Bátorsággal ő feregét ki-vivé; Az ellenséget a' tengerbe vészte: Mindenütt szabadon viseltetének, Míg a' szent föld' határába érenek, Mind a' nagy hegyig a' ditsétt földön; Mellyet erős jobb-kezével meg-vön.

28. A' népeket ő előle ki-hajtá, Hogy e' földet népe örökül bírná, Ő fátorokat adá Izraelnek; Még-is ellene jártak az ISTENnek: Kísérték és búsíták az ISTENT, Nem őrzék az ő tőle vett törvényt.

29. De gonosz erkölcsöknek engedének, És mint az ő Attyok, hátra-esének; Mintegy rosz kézív, visszafordulának, És fel-indíták haragját az URnak, Bálványimádással őt' búsíták, Boszszúálló voltát meg-indíták.

¶ 30. Mihelyt ISTEN ezt felőlők meg-érté, Ő nagy haragja ottan fel-gerjede, És meg-gyűlölé az Izrael' népét, El-hagyá Silót ő választott helyét, Holott az ő szent fátora állott, Kiben ő az emberek között lakott.

31. Ő erejeket fogva el-viteté, És az ő ditsőségeket erefzte Az ellenség' kezébe: és ezeknek A' véres töört adá a' hitleneknek, Ugy meg-haragvék örökségére, És meg-búsúla az Izraelre.

32. Az Ifjú népek tűz miatt veszének, És a' szép szűzek nem tiszteltetének, Tisztességgel férjnek nem adatának; A' Papok fegyver által el-húllának, Kiknek özvegygé lett feleségek Érettek gyászba nem öltözhettek.

33. De

33. De az UR ISTEN fel-kele ismétlen, Mint a' ki a' mély álomból fel-serken, És mint a' ki fok bort ivott, és kiált; Akképen ő az ellenségre talált, És hátul rajtok nagy febet vágott, Rajtok örök gyalázatot hagyott.

34. Ofztán a' József' fátorát meg-veté, Az Éfraim' nemzetét sem kedvellé; De el-választá a' Júda nemzetét, Véle együtt a' kedves Sion' hegyét; Az ő Palotáját ott építé Ő Felségének ditsőségére:

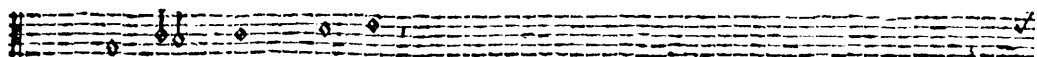
35. Ez léfz', mint a' föld, olly erős Palota, A' melly helyéből ki-nem mozdúl soha. Azután el-választá a' Dávidot Ő szolgájának, szegény rendből valót, A' juh-nyáj mellől hívá szolgáját, Nem útálá szegény állapotját.

36. A' szoptatók közzül hozatá őtet, Hogy legeltesse a' Jákóbnak népét, Az Izraelt mint örökét rá bíza, A' mint ofztán arra völt néki gondja, Hogy őket legeltesse, bírhasssa, És kezével híven igazgassa.

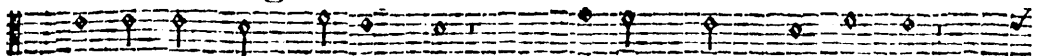
LXXIX. 'S O L T Á R. C. M.

A' 'Sidó nép' Könyörgése a' szabadításért.

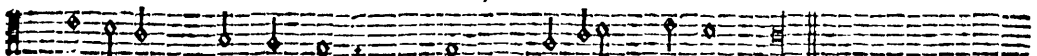
O Rőködbe URam Pogányok jöttek,
 És szent Templomodot meg-ferteztették;
 Jérusálem' városát el-rontották,
 És széllyel nagy kő-rakásokra hányták:

Szolgáidnak tettek
A' kik meg-ölettek

Adattak a' hollóknak; Húsok te Szentidnek

Ételül vettetek A' mezei vadaknak.

2. A' városon nagy-fok vért ki-ontának, A' fok vér, mint vizek, szélyyel folyának, Tévének olly szörnyű öldökléseket, Nem lön, ki el-temetné a' testeket. A' mi szomszédságunk Tsúfságot űz rajtunk; A' kik kőrnnyűlünk laknak Minket nem betsűlnék; Sőt tsak meg-nevetnek, Tsűfólnak és rűtolnak.

3. Míg haragszol, URam, reánk ekképen, Haragod míglen gerjedez illy igen? Meddig terjeszted boszszú állásodat, Ki minket, mint a' febes tűz, el-fogyat? Boszszúdat azokra Ontsd a' Pogányokra, Kik téged' nem esmérnek: Dűjtsd az országokra, Hol' Nevedet soha Nem tisztelik a' népek.

4. Mert Jákóbot ők meg-ették, el-nyelték: ' Az ő nemzetségét meg-emészítették, Minden házait földre le-rontották, Kietlen pufztaságra fordították. Botsásd-meg bűnűnket, Ne említsd-meg őket, Nagy haragod szűnjék-meg; Mert igen gyötretünk: Jövel, mi Istenűnk! És kegyelmesen tarts-meg.

¶ 5. Tekíntsd-meg, URam, kegyelmességedet, A' te szent

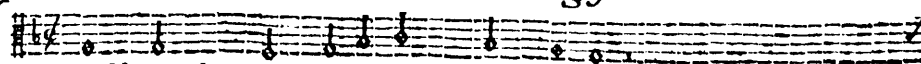
te szent Nevedért segíts-meg minket, Szabadíts és tarts-meg minket kegyesen, Bűneinket botsásd-meg szent Nevedben; Hogy ne nevetessünk, Kérdvén: Hol ISTENŰNK? Verd-meg a' Pogány népet; Vérért szolgálóidnak, Kit ők ki-ontának, Nekik el-ne engedjed.

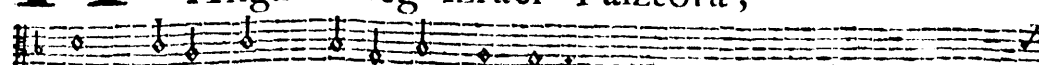
6. Jusson elődbe firalmok azoknak, Kik a' rabságban óhajtnak és firnak; Siess mentsd-meg, hogy ők el-ne veszszenek, Kik immár halálra ítéltetnek. Szomszédinknak épen fizesd-meg hétképen A' mit rajtunk míveltek: Hogy téged', UR ISTEN, Szidalmaztak szörnyen, Fizesd-meg őnékiek.

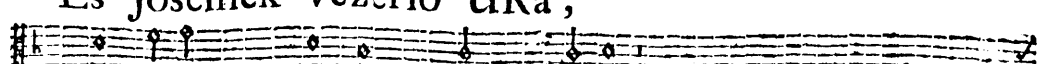
7. És mi, úgymint te nyájad és sereged, Magafsztaljuk és ditsérjűk szent Neved': Ditséretedet mindenkor hirdetjük, És nemzetről nemzetre ki-terjesztjük.

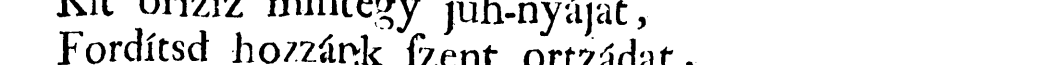
LXXX. 'S O L T Á R. T. B.

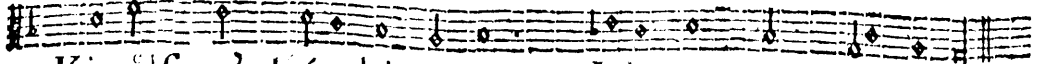
Könyörgések a' 'Sidóknak a' meg-szabadulásért.

H Allgasd-meg Izrael' Páfztora,

 Es Jósefnek vezérlő URa,

 Kit őrizsz mintegy juh-nyáját,

 Fordítsd hozzánk szent ortzádat,

 Ki ülsz a' Kérubimokon, Jelenjél-meg világoson.

2. Mútasd-meg, URam, nagy erődöt, Láttasd-meg az Éfraim előtt, Mútasd-meg Bénjáminnak-is, Így tégy a' Manassénak-is: Tarts-meg minket tellyesféggel, Nagy ínségünkben ne hagyj-el.

3. UR ISTEN! térj hozzánk ismétlen; Őrizz-meg minden gonosz ellen, Világosságodat nyújtsad, Ir-galmadat ránk fordítsad, Térítsd hozzánk szent or-tzádat, És femmi nekünk nem árthat.

4. Oh UR ISTEN! vallyon míg tartod Mi rajtunk a' te nagy haragod'? Ha adod-meg kérésünket? Kőnyhúllatást kenyér helyett Adál nekünk és itatál Minket nagy kőnyhúllatással.

5. Te minket feddődésbe ejtél, Szomszédinkkal nem betsúltetél, Az ellenségnek lőnk tsúfja: Tarts-meg, Seregeknek URa! Világosítsd színed' rajtunk, És nem léfz' femmi bántásunk.

¶ 6. A' szőlő-tövet Égyiptomból El-hozád a' sovány országból, És a' jó földbe plántálád, Honnan a' népet ki-hajtád: És tágashelyen nagy-mefszze Őgyökere kiterjede:

7. Ő szűles árnyéka ki-terjedt, Bé-fedte a' magas hegyeket; Az ő vefszzei magasak, Fel-nőtttek, mint a' tzedrus-fák, Ágait mind a' nagy vizig Ki-terjeszté a' tengerig.

8. Miért tördeléd-el gyepűjét? Hogy erefztél be-lé más népet, Ki szölceit le-szaggatá? Az erdei kan ki-túrá, A' vadak ki-nyövék szörnnyen; Hogy engedéd ezt UR ISTEN?

9. UR-

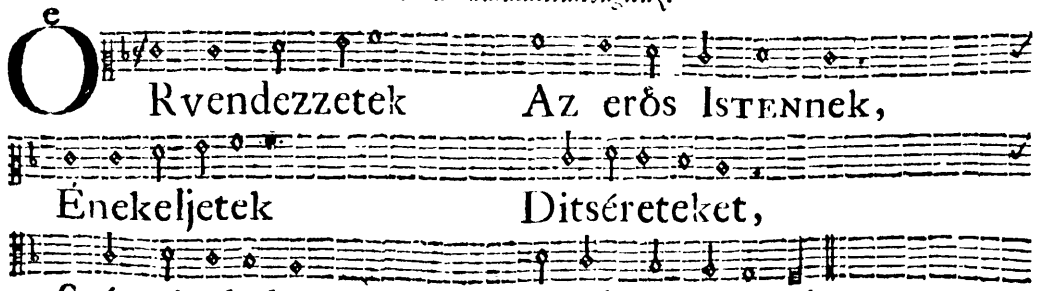
9. URam! ismétlen térj mi hozzánk, Mennyekből szemed' fordítsd reánk, És látogasd-meg a' fzőlöt, Mellyet jobb-kezed ültetött: Nézd-meg e' tsemetét végre, Kit szerzél ditsőségedre.

10. Tűzzel megint meg-égettetik, Tellyességgel el-pufztítottatik Haragodnak nagy tűzében: Nyújtsd kezedet, óh UR ISTEN! AZ emberre, kit kezeddél Magadnak erősítettél.

11. És mi el-nem térünk te tőled, Tsak életünket erősítsed, És ditsérjük szent Nevedet. UR ISTEN, vígafztalj minket, Világosítsd színed' rajtunk, És mi nyilván meg-tartatunk.

LXXXI. 'S O L T Á R. T. B.

Hála-adása Izraelnek a' jó-téteményért: és meg-val-lása a' háládatlanságnak.

Örvendeztetek Az erős ISTENNEK,
ÉnekeljeteK Ditséreteket,
Szép énekeket Jákób ISTENÉNEK.
2. Szép ditséretet Néki mondjon minden:
Lantokban ötet, És tziterákban,
Ditsérjük vígan Néki zengedezvén.
3. Most éz új hóban Néki örvendezzünk

Trom-

Trombita szóban,	Rendeltt időnkben
Víg innepünkben	Illik énekelnünk.
4. Mert Izraelnek	ISTEN parantsolá,
És a' Jósefnek,	Hogy ők ekképen
Elnének híven,	Jelül nekik hagyá.
5. Illy kőtéft szerze	ISTEN a' Jóseffel,
Midőn ki-jöve	Az Égyiptomból,
Holott a' nép szól	Esméretlen nyelvvel.
¶ 6. A' tereh alól	Én ki-hozám ötet;
Hogy fár gyúrástól,	Tégla vermekből,
És ínségekből	Ki-mentsék kezeket.
7. Hozzám kiáltál	Te nagy ínségedben,
És meg-tartatál:	Imádságodat
Meg-hallgatám ott	A' nagy mennydörgésben.
8. A' Méribánál	Én meg-kísértélek;
Látám azonnal	Nagy keménységed;
Még-is tenéked	Illyen szóval szólék:
9. Hallgasd-meg népem!	És közlöm te-veled
Erős kötése'm';	Halld-meg Izrael
A' mit szám beszéll!	És azt jól meg-értsed:
10. Néked ne légyen	Idegen Istened;
De egyedül én,	Tsak engem' tisztelj,
Senkitől ne félj,	Nevemet betsüljed.
11. Én vagyok néked	ISTENED egyedül;
Ínségben téged'	Én meg-tartalak,
És ki-hozálak	Égyiptom' földéből.
¶ 12. Tátsd-fel tsak szádod,	És meg-töltöm bőven,

Menten

Menten meg-látod, Lész' az eledel	Hogy nagy bőséggel Tsudálatosképen.
13. De az én népem Noha ítettem De az Izrael	Engem' nem hallgata? Gyakor beszéddel; Füleit bé-dugta.
14. Kin meg-búsúlék, Hogy bár menjenek És ósvényekre	És őket el-hagyám, Önnön kedvekre, Szabadon botsátám.
15. Ha népem szívvel És ha Izrael És tanátsomban	Szót fogadott volna, Én útaimban, Járni akart volna;
16. Én-is leg-ottan Nagy hatalmamban Vetettem volna	Az ő ellenségét El-vertem volna, Rájok én kezemet.
17. Ő ellenségét Jó szerentséjét Nagy-fok időkre	Néki adtam volna; Én őnékie Terjesztettem volna.
18. Búzáat nékie Eledelére, A' kősziklából	Szépet adtam volna És nagy bőséggel Mézet adtam volna.

LXXXII. 'S O L T Á R. T. B. a' 46. nót.

Isten' panasza a' Birákra és Regnálókra.

AZ ISTEN áll ő feregében, A' Birák' gyülekezetében, Közöttök igazat ítélt, És nékiek így felel: Míglen ítélték ti ekképen A' törvényi igazság ellen? Hogy személyét a' hamisnak Nézitek, kedvezvén annak?

2. Szegényt ítéltetek igazán, És könyörüljete az
U
árván;

árván; Úgyét a' fűkőkődőnek Erőszaktól megmentsétek. A' nyomorútat a' hamistól Ki-fzabadítsátok markából; Hogy a' fzegény erőt végyen A' hatalmaskodó ellen.

3. De intésemet nem fogadják; Sőt értetlenül megútálják; Nagy fetétségben mennek-el, Kin a' föld tsak-nem füllyed-el. Imé én mondom, hogy ti vagytok, Kik Isteneknek hívattatok, És a' magasságos URnak Ti mondattok fijainak.

4. De mindnyájan meg-kell halnotok, Mint egyebek, ti-is ki-múltok: Végre ti mind oda léftek, Ugy, mint egyéb Fejedelmek. Támadj-fel azért, óh UR ISTEN! És ítélj-meg mindent e' földön: Mert néked hatalmad vagyon Minden népen e' Világon.

LXXXIII. 'S O L T Á R. T. B.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

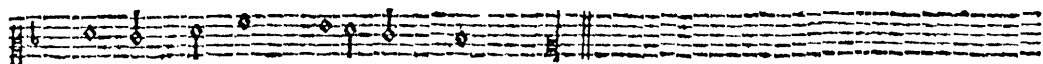
U Ram! ne hallgass illy igen,

Ne maradj e' veszteglésben,

Ne nyugodjál, óh erős ISTEN!

Mert ellenséged dűnőkődnek:

És a' kik tégedet gyűlölnék,

Fel-emelték fejeket fennyen.

2. Kiváltképen néped ellen Tsalárd árúztatás képen Sok álnok tanátsokat lelnek: És a' kikre te gondot tartasz, És rejtek-helyedben óltalmazsz, Azok ellen ószve-esküűznek:

3. Mondván: Jertek, ímezeket Veszessük-el e' nemzetet, Töröljük-el őket e' földről, Fogyassuk-el e' népet színtén, Hogy emlékezet se lehessen Az Izrael' népe' nevééről.

4. Gonosz tanátsot végeztek, Te ellened kötést tettek Az Édomi Ismaéliták: A' Moábnak és a' Hágárnak Nemzeti te ellened járnak, Gébáliták és Ammoniták:

5. Filistéus és Amálek, És mind a' Tirusbéliek, Nagy erővel fel-készültenek: Az Assur-is ezekkel együtt Segíteni a' Lót' fíjait Minden erővel igyekeznek.

6. E' népekkel-is azt tégyed, Mint a' Midiánt el-vesztéd A' Kisson pataknál régenten: Mint Sifár és Jábin el-vesze, Az Endornál él'tek el-kele, Ollyak lőnek, mint fár a' földön.

7. Ó Fejedelmi, mint Oreb, Ugy járjanak, mint a' Zéeb, Mint ama' Zébah és a' Sálmán, A' kik mondották nagy-kevélyen: Az ISTENNEK hajlékit menten El-foglaljuk nagy hatalmunkban.

8. Tedd forgó-kerékké őket, Mint szél a' pozdorja tsepűt: Mint a' febes tűz meg-égeti A' nagy erdőt, és el-pufztítja, És mint a' febes tűznek lángja A' magas hegyet meg-emészti.

9. Kergesd-el forgo-szeleddel, Nagy rettegéssel ijefzd-el, Szélvészszel háborítsd-meg őket: Ő ortzák-jokat szégyenítsd-meg; Hogy tégedet esmérjenek-meg, És betsüljék te szent Nevedet.

10. Tafsítsd őket nagy szégyenbe, És ejtsd-bé nagy félelembbe, Töröld-el hogy innét mindenek Esmérjék, hogy te az ISTEN vagy, A' kinek hatalma igen nagy, A' kit Felségesnek neveznek.

LXXXIV. 'S O L T Á R. T. B.

Kívánsága Dávidnak az Isteni tiszteltben való jelenlételre Jérusálemben.

O H Seregeknek ISTENE,

Melly kedves gyönyörúsége

A' te szerelmes hajlékidnak!

Az én lelkem foházkodik,

Tornáztodba kívánkozik,

Oh ISTENE a' magasságnak!

Ahéhozik testem lelkem Te hozzád, élő ISTENEM.

2. A' verébnék vagyon féfzke, És honnyában költ a' fetske: Én Királyom, Zébaóth ISTEN! Hol vagy, nak a'

nak a' te óltárid, És te szentséges hajlékid, Hol' ditsértettel felségesen: Bizony bóldog az olly ember, Ki téged' Házadban ditsér.

3. Oh bóldog az ember nyilván, A' ki a' te útáidban Kíván járni szívvel lélekkel! Menvén a' síralom' völgyén, A' hol' merő száraz minden, Ott-is ő nagy hiedelemmel Kútat ás, tsinál tsatornát, Ki-be esső-vizet botsát.

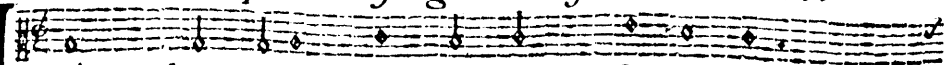
¶ 4. Nyereségről nyereségre, Mennek erőről erőre, Míg hozzád jutnak a' Sionra: Oh erős Zébaóth ISTEN! Hajtsd hozzám füled' kegyesen, Figyelmezzél imádságomra Jákób' ISTENE, nagy ISTEN, Hallgass-meg én szűkségemben.

5. Mi paisunk, óh UR ISTEN! Kenettedre nézz kegyesen; Mert jobb egy nap' a' te Házadban, Hogy-nem ezer nap' egyébütt: Az ISTEN' tornátza előtt Kapunálló lennék inkábbblan, Hogy-nem mint fok időt élnék Házokban a' hitleneknek.

6. Mert minékünk fényes Napunk Az ISTEN, és mi paisunk, Nagy ditsóséggel fzeret minket: Azokkal kegyelmet téfzen, Kik járnak a' jó ósvényen, Sok javaival áldja őket. Bóldog az ember élteben, Ki bízik az UR ISTENben.

LXXXV. 'S O L T Á R. T. B.

A' 'Sidó nép' Könyörgése a' szabadításért.

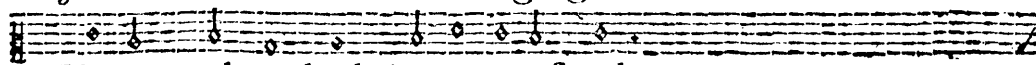
N Agy kegyesen től, URam, földeddel,

U 3

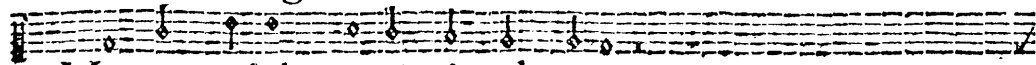
Jákób'

Jákób' nemzetivel a' fogságban,

Kiket rabságból haza erefztél:

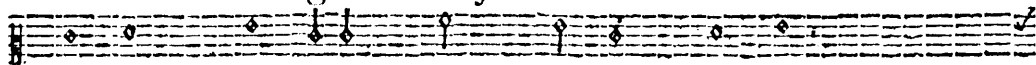
Meg-engedél nékik irgalmasan,

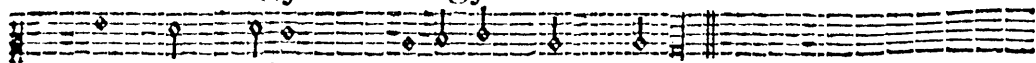
Bűnöket meg-botsátád el-fedéd,

Ellenek haragodat enyhítéd.

URam! kegyesen végy hozzád minket,

Vedd-el rólunk haragodnak tűzét.

2. Nemde mind örökké haragszol-é? Mind éltig nyújtod-é haragodat? Népedet már meg-nem enyhítéd-é? Hogy benned lelhessen vígaságot? És noha nagyok a' mi bűneink; Még-is mútasd kegyelmed' minékünk: És noha tettünk fok gonofzságot, De tőled kérünk irgalmasságot.

3. Én meg-hallgatom, mit szól az ISTEN Az ő népének és ő szentinek; Békeséget befzéli kegyelme-fén, Hogy bolondságból ne vétkezzenek. Kik őtet félik, minden meg-hiddje, Közeli azokhoz ő segedel-me: Hogy ditsősége lakják földünkben, Minden íneget rólunk el-véfzen.

4. Jóság hűséggel öfzve-békéllik: Békeség, igazság egymást fzeően Tsókolják: E' földön nevededik A' hit: látzik igazság az égen. Mindennemű jót ad az UR ISTEŃ, És fok jó gyümöłts terem e' földön: Az igazság mégyen ő elötte, És ő járása tart mind örökké.

LXXXVI. 'S O L T Á R. C. M. a' 77. nót.

Dávid' Könyörgése a' meg-fzabadításért.

HAjtsd hozzám, URam, füledet, És hallgasd-meg én kérésemet: Mert igen szegény vagyok, Az én szűkségim nagyok. Tartsd-meg testemet lelke-met, Nézd ártatlan életemet; Szolgádhoz térjen kedved, Ki bízik tsak te benned.

2. Hozzád mindennap' óhajtok, Nagy szűkségemben kiáltok; Te nagy irgalmad fzerént Kegyelmezz-meg óránként. Szolgád' lelkét vígafztald-meg, UR-am! kiáltásom' halld-meg: Mert szívemet e' végre Emeltem-fel az égre.

3. URam, jó-kedvű 's édes vagy, A' te irgalmasságod nagy; Minden emberhez pedig Ki hozzád esedezik: Hallgasd-meg azért kérésem', És nézd-meg esedezésem'; Tekíntvén kegyelmedre; Figyelmezz beszédemre.

4. Nagy szűkségemben óhajtok, Te hozzád szív-ből kiáltok; És engem' te meg-hallgatfz, Nyava-lyámban el-nem hagyfz. Ugyan fints sohol több ISTEŃ, Ki hozád hasonló légyen; Nintsen több erős ISTEŃ, Ki illy dolgot tehessen.

¶ 5. E' Világon minden népek, Kiket teremtél el-jőnek,
És imád-

És imádnak tégedet, Ditsőítik Nevedet: Mert te nagy és hatalmas vagy, Tsuda-tételed fok és nagy; Te vagy egyedül ISTEN, Sohó ISTEN több nintsen.

6. Vezérli, URam, útaidban, Hogy járjak igazságodban; Éstak arra hajtsd szívem', Hogy szent Nevedet féljem. Néked, URam, hálát adok, És tellyes szívből vígadok, Mind örökké Nevednek Ditséretet éneklek:

7. Mert meg-kegyelmezel nékem, A' pokolbólki-vód lelkem', Fel-támasztál újonnan A' mélységből ki-hozván. Imé az iftentelenek URam, reám dühödtenek, Kik tsak hatalmaskodnak; Semmit rajtad nem adnak.

8. De te irgalmas UR ISTEN Igaz vagy természetedben, Jó, hív, és engedelmes, Haragra késedelmes. Tekints reám, kegyelmezz-meg, URam! szolgádat segítsd-meg, Szolgáló-leányodnak Fiját foglald magadnak.

9. Add jójelét mivóltomnak, Kit ellenségim lássanak, És szégyenljék, hogy engem' Meg-segítesz ISTENEM.

LXXXVII. 'S O L T Á R. T. B.

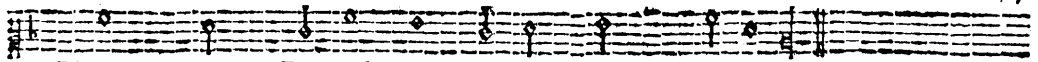
öröme a' Sidó népnek az új Templomon.

A Z UR ISTEN az ő lakó-hajlékát

Az ő szentséges hegyén helyheti,

És a' Siont ő inkább szereti,

Hogy-

Hogy-nem Jákóbnak akármelly fátorát.

2. Te felöled nagy ditséreték léfznek, Oh ISTEN' városa! Egyiptomát, Mond ISTEN, és a' Babilóniát Azokhoz tudom, kik engem' esmérnek.

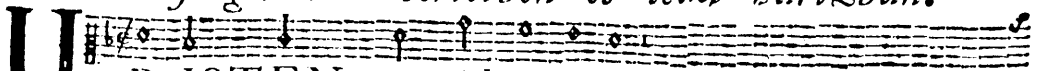
3. A' Filistéusról még így bezzéllnek, A' Tirusról, és a' Szeretsenről Ekképen szólnak, és egyéb népről: Ezek a' Sion' hegyén születtének,

4. Az ISTEN jól meg-erősíti őket, Midőn népeit őszve-számlálja; Akkor ezek felől-is azt mondja: E' nép-is a' szent Sionról születtett.

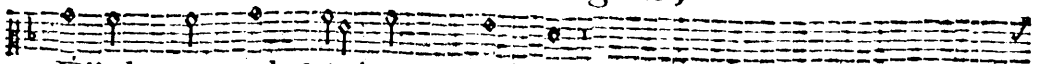
5. Azért ott énekelnek szép éneket, Mond az ISTEN, és itt örvendeznek: Mert én ditsőségre ez helynek Támasztok nagy-szép élő kút-fejeket.

LXXXVIII. 'S O L T Á R. C. M.

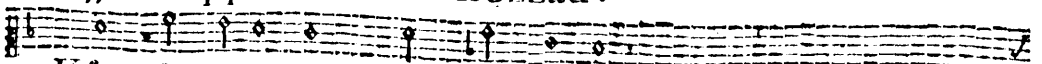
Könyörgés a' kísértetben és lelki hartzban.

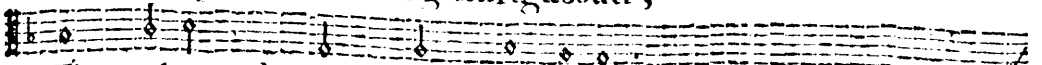
UR ISTEN, én idvességem,

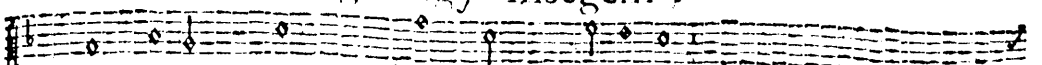
Ejjel nappal kiáltok hozzád!

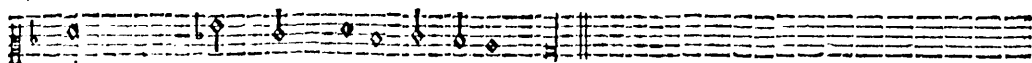
Könyörgésemet meg-hallgassad,

Es tekintsd-meg nagy ínségem';

Kegyesen hajtsd hozzám füledet,

Értsd-meg én esedezésemet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal Tellyességgel el-áradt el-tölt, Mint a' ki már a' fírbe készült, És a' pokolra alá-fzall; Vagyok ahoz szintén hasonló, A' kinek már kész a' koporsó.

3. Meg-fosztattam életemtől, Mint a' kiket agyon vertenek, Kik a' halottak között hevernek, Kikről már nem emlekezel, Kik el-temettetésén fekefznek, És te kezedből ki-estenek;

4. A' koporsóba től engem', Bé-vetél a' fetét mélységben, Holott haragod nyom keményen: El-borítád szegény fejem' Nagy árvizednek habjaival, Kik rám rohannak nagy zúgással.

5. Engem' te meg-útáltatál, És tőlem én esmérőimet Mefszfe vüd, el-hagytak engemet, És a' tömlőtze tafzítál, Holott kemény fogságban vagyok, Kiből ki-nem szabadúlhatok.

¶ 6. El-keseredtek szemeim, Fájdalom miatt el-bádjadtak; Naponként, URam, téged' hívlak, Hozzad terjesztvésn kezeim': Halottaknak téfsz-é tsudákat, Nékik mutatfsz-é nagy dolgokat?

7. De fel-támad-é a' halott, Hogy tsuda-tételed' hirdes e? És a' koporsóban vagy-on-é, Ki említse jóvólto-dot? És igazságodat a' fírben Ki ditsérné veszedelmében?

8. A' fetétben ki esmérné A' te tsuda-téteményidet? A' hol el-feleátek tégedet, Igazságod' ki értené? De én
tsak

tsak te hozzád üvöltök, Minden reggel néked könyörgök.

9. URam! miért vetfz-el engem', Miért rejted-el fzemeidet? Szegény vagyok, erőm el-veszett, Jaj, melly-igen gyötrettetem! Ez én régi nagy ínségemben Előttem vagyok rettegetésben.

10. Nagy haragod reám borúlt, Nagy rettegetés engem' környül-vett, És tellyességgel el-merített, Mint az árviz reám tódult: Sanyargat engem' minden dolog, Valamelly én környülem forog.

11. Te vízed távol én tőlem Minden esmérő barátimat; Akármint hívjam rokonimat, Nintsen semmi hű emberem: Régi társaim ez ínségben Ifzonyodnak jöni előmben.

LXXXIX. 'S O L T Á R. T. B.

Panaszok a' 'Sidóknak az ő nyomorúlt állapotjokról, az Istennek elébbeni jótéteményinek elő-számlálásával egyben.

A Z URnak irgalmát örökké éneklek,

És hűséges vóltát mindenkor hirdetem:

Mert mondom, hogy meg-áll mind örökké irgalma,

Mellyet úgy meg-épít, hogy meg-álljon mindenha:

És hogy mind az égig erősíted, meg-tartod

Te szent igazságod', és a' te fogadásod'.

2. Mond ISTEN: az én el-választott szolgálommal Frigyet szerzettem és kötést a' Dáviddal; Kinek erősen meg-esküdtem én Nevemre: Hogy az ő magvának örökké tart nemzete, És az ő királyi-székinél firól fira Mindenkor meg-marad a' királyi korona.

3. Az egek hirdetik tsuda dolgaidat; A' szent Gyülekezet te igazságodat: Mert vallyon 's kitsoda volna ott-fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen? Az erős Angyalok' feregiben vagy-on-é, Ki e' ditső URhoz hasonlatos lehetne?

¶ 4. Igen rettenetes e' Felséges ISTEN Őtet féli minden a' szent Gyűlésekben: Oh Zébaóth ISTEN! minden enged tenéked: Te nagy erős ISTEN! vallyon ki érne veled? A' te igazságod, melly lakozik te nálád, Soha el-nem múlik, de örökké meg-marad.

5. A' háborús tenger vagy-on hatalmadban, Fel-támadt habjait le-nyomod legottan: Egyiptom' orszá-gát le-vágád fegyvereddel; Te ellenségidet el-kergetéd erőddel: Tiéd a' menny és föld, és e' széles Vi-lágot Te fundálád, szerzed és a' benne valókot.

6. Tőled tsináltatott az Észak és a' Dél; Hermon és Thábor hegy Nevedről énekel: Erős a' te karod, hatalmas a' te kezed, Jobb-karod fel-indúlt: és szé-ked előtt néked, Igazság, kegyesség hajlékodbán rád néznek; Kegyelem és hűség te színed előtt mennek.

7. Bóldog a' nép, a' melly tenéked örvendez, Min-den dolgát, URam, ez vízi jó-véghez; Fényes ortzád előtt

előtt ezek járnak mérészen, És a' te Nevedben ör-
vendeznek szüntelen, Mert nagy ditsőségre őket fel-
magasztalod, És jó-téteményed' rajtok meg-szaporítod.

8. Te vagy ékessége az ő erejeknek, Minden ha-
talmokat te adtad nékiek: A' te kegyelmedből szar-
vunkat fel-emeljük; Te tőled, UR ISTEN, mi paisun-
kat vettük: És a' mi Királyunk a' te fegyvered nél-
kül, Oh Izrael' URa! nem lehet segítségül.

9. Szent végezésedből mert te egyfzer szólál A' te
hű szolgádnak fényes látás által, Midőn kegyelmesen
néki mondál ilyen szót: Egy embert választék, néki
adék hatalmot, Az én népem közzül választám én e'
személyt, Dávidot szolgámat, kit az én szívem kedvelt:

10. Én őtet meg-kenem szentséges olájjal, Hogy ha-
talmos légyen az én kezem által; Én erős karomtól ő
olly hatalmat vészzen, Hogy minden ellenség az ellen
semmi léfzen, Semmi ellensége erőt nem vészzen rajta;
És a' gonosz-tévő őtet nem nyomorgatja.

11. Az ő ellenségit előtte meg-töröm: Minden gyű-
lölőit e' földről el-töröm: Az én kegyességem, és hű-
ségem léfz' véle, Hogy az én Nevemben ő szarvát
fel-emelje: Mert én egyik kezét téfzem a' nagy ten-
gerre, És az ő jobb-kezét a' nagy folyó-vizekre.

12. És ő illy beszéddel szól olztán énnékem: Te
vagy az én Atyám és erős ISTENEM: Én őtet fel-
vészem első-szülött fiammá, És ez egész földön té-
fzem erősb Királyná: Irgalmamat néki mind örökké

meg-tartom, És én kötésemet ellene fel-nem bontom.

¶ 13. És én az ő magvát örökké terjesztem, És királyi-székit jól meg-erősítem, Valamíg az ég tart. De ha az ő fiai Törvényem' el-hagyják, és nem engednek néki, En rendelésimet hogyha ők meg-veténdik, Parantsolatimat és ha nem követéndik;

14. Én veszfzömmel őket az ő nagy bűnökért Meg-látogatom, és meg-sújtom vétkekért: De én kegyelmemet ő tőle meg-nem vonzom, És fogadásomat őnéki meg-nem máslom: Mert szent kötésemet nem akarom megszegni, A' mit szájam mondott nem szoktam visszava-vonni.

15. Az én szentségemre egyszer meg-esküdtem Dávidnak szolgámnak, nem hazud beszédem; Hogy az ő nemzete meg-tart minden időben, És királyi-széki meg-marad azonképen, Mint a' Nap és a' Hóld az égen meg-maradnak; Tiszta bizonyági az én fogadásimnak.

16. De te meg-útálád és szinte meg-vetéd, És nagy haragodat Kenettedre öntéd; Szolgádnak kötesit te szinte meg-útálád, Ékes koronáját a' földre le-tapodád, Falait el-töréd, el-rontád erősségit, Tővéből ki-hányád szép ékes épületit.

17. Az úton-járóknak főt 'sákmányúl hagyád, És ő szomszédinak nevetségül adád; Ő ellenséginek fel-emeled kezeket, És meg-vidámítád gyűlölői' szíveket: Az ő fegyverének élit hegyit el-vévéd, És őtet a' hadban egy-szálné sem segítéd.

18. Minden ékességét nevének el-törled, És királyi-székit

székit a' földre le-vetéd: És meg-rövidítéd napját ifjúfágának; Nagy szégyen gyalázat ő reá borúlának: Míg rejted-el magad? Örökké haragszol-é? Haragodnak tüze mind éltig gerjedez-é?

19. Gondold-meg éltemnek ő rövid idejét; Hijába szerzed-é mind az embereket? Kitsoda az ember, a' ki halált ne lásson? És a' koporsóból el-ki-szabadúl-hasson? URam! hol vagyon most a' te régi kegyel-med, Kiról a' Dávidnak től eskütt ígéretet?

20. Gondold szolgáidnak nagy gyalázatjokat; És hogy sok népeknek ifzonyú szidalmát Keblemben hordozom: kik tégedet bofszontnak, Gyalázzván nyomdokát fel-kenett Királyodnak. Ditsőség tenéked, és áldassál, UR ISTEN! Kire minden néptől mondassék: Ámen, Ámen.

XC. 'S O L T Á R. T. B. a' 78. nót.

Tanúság az életnek meg-gondolásáról.

TE benned bízunk eleitől-fogva, URam! téged' tartottunk hajlékunknak Mikor még semmi hegyek nem vóltanak, Hogy még sem ég, sem föld nem vólt formálva: Te vóltál és te vagy erős ISTEN, És te meg-maradsz minden időben.

2. Az embereket te meg-hagyod halni, És ezt mon-dod az emberi nemzetnek: Légyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer efsztendő előtted annyi, Mint a' tegnapnak ő el-múlása, És egy éjnek rövid vígyázása.

3. Ki-múlni hágyod őket olly hirtelen, Mint az álom,

áloin, melly el-múlik azontúl, Mihelyt az ember fel-ferken álmábúl: És mint a' zöld fűvetske a' mezőben, A' melly nagy-hamarsággal el-hervad, Reggel virágzik 's estve meg-szárad.

4. Midőn, URam, haragodban verész minket, Ottan meg-halunk, és földre le-esünk, A' te kemény haragodtól rettegünk. Hogyha meg-tekínted nagy bűneinket, Titkos vétkünet ha elő-hozod, És színed eleibe állatod;

5. Haragod miatt napja életünknek, Menten el-múlik olly hirtelenséggel Mint a' mondott szót el-ragadja a'fzél. A' mi napink, kiket nekünk engedtek, Mintegy hetvenesztendei idő, Hogyha több, tehát nyóltzvan esztendő:

6. És ha kedves vólt-is valamennyire De többire vólt munka és fájdalom: El-kél él'tünknek minden ékessége, El-múlik, mint az árnyék és az álom. De ki érti a' te haragodat? Tsak az, a' ki féli hatalmadat.

¶ 7. Taníts-meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid vóltát életünknek értsük: És eszességgel magunkat viseljük. Oh UR ISTEEN, fordúlj hozzánk ismétlen! Míg hagyod, hogy él'tünk nyomorogjon? Könyörülj már a' te szolgáláidon!

8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó-kedvvel vigyúk véghez él'tünket; Ne terhelteessünk szorgalmatossággal. Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget, És haragodat fordítsd-el rólunk, Mellyel régálta ostoroztatánk.

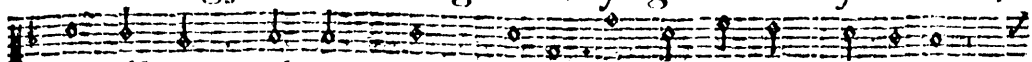
9. Szolgáidon láttassad dolgaidat, Ditsőségedet ezeknek fíjain: Add értenünk felséges hatalmadat: Mi kegyes URunk, óh irgalmas ISTEN! Minden dolgunkat bírjad, forgassad, Kezeink' munkáit igazgassad.

XCI. 'S O L T Á R. T. B.

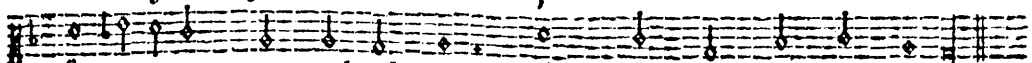
Vigasztalás a' veszedelemben.

A Ki a' Felséges URnak Lakozik óltalmában, :/:

És e' nagy hatalmasságnak Nyúgofzik árnyékában,

Ez ilyen nyilván mondhatja: ISTEN az én kővárom:

Ő életemnek óltalma, És tsak ő benne bízom.

2. A' vadászínak ő tóritól Téged' meg-ment féltedben; :/: A' hamis nyelvek' mérgétől Meg-óltalmaz kegyesen: Téged' ő kedves szárnyával Takargat és bé-fedez; És az ő igazságával, Mint paissal védelmez.

3. Nem léfzen néked félelmed Éjjeli irtózástól; :/: Szíved nappal meg-nem ijed A' repülő gyors nyíltól: Nem árt néked semmiképen Az éjjeli döglet; A' halálos dög dél-színben Néked semmit nem tehet.

4. Ha te mellőled egy felől Ez'ren el-esnének-is, :/: És tiz ez'ren jobb-kéz felől; Nem árthat néked mégis: Sőt meg-nézélled kedvedént Őket szemeid előtt, Mondván: Ő érdemek szerént A' veszély rajtok esött.

5. Summa szerént, az ISTENben Vetem hiedelmemet: :/:

A' ki űl a' magas helyben, Ebben vesd reménységedet;
 És femmi kár téged' nem ér, Sem nem esel veszélyben:
 És minden gonofz hátra-tér, Házad' felé fem mégyen.

6. Mert az ő szent Angyalinak Meg-parantsolta nyilván,
 Hogy téged' őltalmazzanak Minden te útaidban:
 Ezek tégedet nagy-szépén, Ő kezekben hordoznak,
 Hogy lábad' ne űsd a' kőben, Olly híven igazgatnak.

7. Orofzlánon és sárkányon Minden kár nélkül járhatfz,
 Orofzlán kőlykőn és kígyón Lábaiddal tapodhatfz.
 Mond ISTEN: Őtet meg-tartom, Mert engem' szívből
 szeret: Én őtet meg-őltalmazom, Mert ditséri Nevemet:

8. Mihelyt hív könyörgésében, Őtet menten segít-
 tem; :/: Véle léfzek szűkségében, Kiből hamar ki-vé-
 szem: És nagy ditsőségre őtet Emelem, magasztalom,
 És az én segedelmemet Őnéki meg-mútatom.

XCII. 'S O L T Á R. T. B.

Háláadás az Istennek gondviseléséről.

É Kes dolog ditsérni, URam, Felségedet,
 És a' te Nevedet Énekkal magasztalni:

Hogy ember áldja reggel Te nagy jóvóltodat,
 És igazságodat Ditsérje minden éjjel.

2. Lantban éshegedűben, És szép tzimbalmokban,
 Hangos

Hangos tziperákban, Dolgaidon örvendek Kezednek tsudáján	Ditsértessél zengésben. Hatalmadat látván; Örömemben éneklek.
3. Sok és nagy tsudálatos Mélység böltseséged; E' dolgot az esztelen És meg-fem tekinti,	Te tselekedeted; Beszéded drágalátos. Egy-fzálné fem érti; Hogy ez miképen legyen:
4. Hogy a' gonoszok nőnek, Virágoznak szépen Hogy örökké essenek Te vagy örök ISTEN	Mint a' fű a' mezőn, A' fok istentelenek: A' veszedelemben. Felette mindeneknek.
5. Mert im' a' hitetlenek Minden gyűlölőid Szarvamat fel-emeled, Hogy én vígadhasak,	A' te ellenségid, Szörnyűképen el-vesznek: Mint az egy-szarvúnak; ÉN ISTENEM, te benned.
6. Meg-kenik én fejemet Hogy diadalommal Végre én fűleimmal És gyűlölőimről	Zöldellő olajjal; Lássam ellenségimét: ÉN ellenségimről Uj hírt hallok örömmel.
7. Virágoznak a' hívek, És mint a' tzedrus-fák, És az UR' hajlékában Szépen virágoznak	Mint a' szép pálma-fák, Kik a' Libánon nőnek: Ezek plántáltatnak, Az ISTEN' tornáztában:
8. Hogyha meg-őszülnek-is; Nagy szaporasággal Hogy igazságát híven Az én ISTENEMnek,	De mindazonáltal Gyümölsőt hoznak még-is: Mindenütt hirdessék Kiben hamisság nintsen.

XCIII. 'S O L T Á R. T. B.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

Nagy hatalommal regnál az ISTE^N,

Óltózvén felséges erejében:

E' föld' kerektségét úgy helyhette,

Hogy mozdulása nem lész' nékie.

2. A' te széked kezdettől-fogván vólt, Istenséged örökké országolt. A' folyó-vizek erősen zúgnak, A' magas habok igen harsognak.

3. De bár a' tenger zúgjon erősen, És a' habok hánykódjanak fennyen, De ók mind semmik az ISTE^N ellen: Mert ó hatalmasb a' magas mennyben.

4. URam! meg-marad a' te mondásod, Merő hűség a' te tudományod; Házadnak szentség ó ékessége, Kinek örökké nem léfzen vége.

XCIV. 'S O L T Á R. T. B.

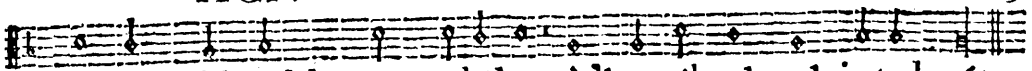
Könyörgés a' Kegyetlenek ellen.

OH erős boszfézüálló ISTE^N!

Ki bűnünkért büntetfz erősen,

Jelentsd-meg már hatalmadat: Mind e' Világnak Birája

Támadj-

Támadj-fel, add-meg valóba A'kevélyeknek jutalmát.

2. Míglen marad ez büntetetlen? Míg fúvalkodnak-fel kevélyen A'gonofziistentelenek? Míg élnek illy vígasággal? És az ő gonofzságokkal Vallyon meddig ditsekednek?

3. URam! a' te népedet röntják, Örökségedet fanyargatják Minden irgalmasság nélkül, Özvegyet, árvát meg-ölnék, Szegény jövevényt el-vefztnek; Még ezt mondják szemtelenül:

4. AZ ISTEN e' dolgot nem látja, A' Jákób' ISTENE nem tudja, A' miket mi sferzünk mostan! Én tsudálok ti rajtatok, Hogy illy oktalanok vagytok; Hányjátok-meg magatokban:

5. A' ki a' fület teremtette, És a' látó-sfemet sferzette, Hogy-ne látna, sem hallana? A' Pogányok' büntetője Egyebet hogy-ne büntetne? Ki mást tanít, hogy-ne tudna?

6. AZ ISTEN minden szívnek titkát Jól tudja minden gondolatját, Hogy semmire-kellők, látja. Bóldog, a' kit te igazgatfz, És törvényedre tanítatfz, És kinek vagy oktatója.

7. Hogyha gonofszúl léfzen dolga, És érkezik háborúsága, Mindent el-szenved tsendesen: Míglen az iftentelennek Vermet, koporsót készítnék, Hol' örömében vég léfzen.

8. Mert nem hagyja ISTEN ő népét, El-nem felejtí örökfégét; Sőt vagyon rájok nagy gondja: És midőn ideje el-jő, Mindent igazán ítel ő, És a' híveket meg-tartja.

9. Ki ment a' gonofztól-meg engem'? És ki támad-fel én mellettem E' gonofztévő nép ellen? Ha ISTEN nem őrzött volna, Már régen meg-hóltam volna, És most fekünném a' sírben.

10. Midőn mondom: Im' el-kell esnem; Legottan meg-segítesz engem' Te nagy irgalmasságodbúl: Mikor nagy bánatban vólnék: És szívemben keserűgenék, Meg-vígafztalál azontúl.

11. Itéletedhez hogy férhetne Az iftentelenek' törvénye, Kik jót hamisra fordítanak? Nagy sereggel őszve-gyűlnek, Hogy az igazat meg-őljék, És ártatlan vért ontsanak,

12. De én csak az ISTENben bízom, Ő énnékem erős kővárom: És ezeket meg-bünteti, Az ő számtalan bűnökért, És gonofz teteményekért Az ISTEN őket el-vefzti.

XCV. 'S O L T Á R. T. B. 24.62.III.

Intés Isteni ditséretre, és szófogadásra.

JErtek, örvendjünk mindnyájan Az URban, mi kősziklánkban, Vígadozzunk szép énekekkel: Menjünk színe' eleiben, És magafztaljuk kegyesen Örvendetes ditséretekkel.

2. Mert ő a' hatalmas ISTEN, És nagy Király mindene-ken, Ő a' Fejedelmeknek URa: Ez egész földnek mélységét: És a' hegyeknek erejét. Hatalmas kezében foglalja.

3. Ővé a' tenger, a' mellyet Erős kezével teremtett:
A' szá-

A' szárazt-is ő szerzé szépen. Az URnak jer imádkozzunk,
Néki térdet fejet hajtsunk, A' ki minket teremtett böltsen.

4. Mert ő ISTENŰNK, és URUNK, Mi pedig juhái
vagyunk, Ő legeltet minket, mint nyáját: Lágyí-
tsátok szíveteket, Hogyha hívánd ma titeket, Leg-
ottan hogy halljátok szavát:

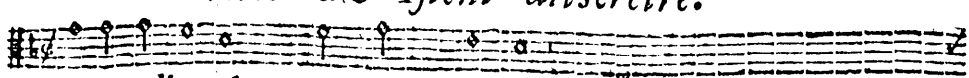
5. Mint a' Méribánál régen Ésa' Massa pufzta helyen,
Mond ISTEN: a' népek mint jártak, Holott a' ti eleitek
Engemet meg-kísértettek, És tsuda dolgaimat látták.

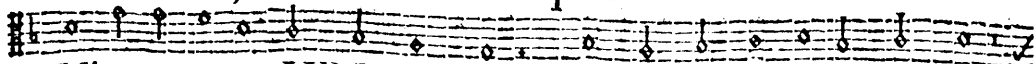
6. Hol negyven efszendeiglen Engem' búsítottak
szörnyen Az ő kemény természetekkel. Mondék
végre: Imé ezek Gonofzságokban el-mennek, Az
én ősvényem nekik nem kell.

7. Kiért rájok meg-haragvám, Hogy tőlök így
bószfontatám; Mivelhogy ők meg-nem térének:
Én meg-esküvéem nékiek, Hogy soha-őrökké ezek
Nyúgodalmamba bé-nem mennek.

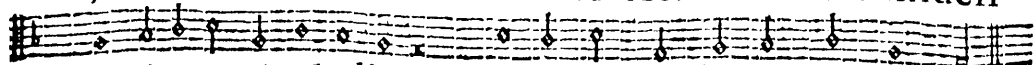
XCVI. 'S O L T Á R. T. B.

Intés az Isteni ditséretre.

É Nekeljetek minden népek

Ujéneket az UR ISTENNEK: E' földön őnéki minden

Ditséretet énekeljen, Jóvóltát hirdesse mindennek.

2. A' Pogányok közt ditsóságát Hirdessétek jó-
tétemé-

téteményét: Mert nagy és erős az ISTEEN; Hát inkább tisztelje minden, Hogy-nem mint egyéb Isteneket.

3. A' Pogányoknak sok Istenek Merő bálványok, ha meg-nézzük; De ISTEEN mennyet teremté; Nagy hatalom jár előtte, Minden dolgai felségesek.

4. Nagy ditsőséjét látja minden Az ő tiszteletes szent helyén: Jertek tehát minden népek Adjunk hálat az ISTEENnek; Mert nagy az ő ditsőségében.

5. Az URnak ditsőség adassék, És az ő Neve ditsértessék: Adjunk őnéki hálákat Minden kedves ajándékot Kapui előtt szent helyének.

6. Jer menjünk az UR' eleiben, És imádjuk figyelmetesen Templomában szentségének Tőle mindennek féljenek Ez egész föld' kerektségében.

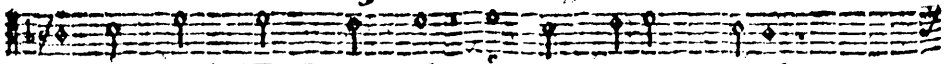
7. Ne rejtsetek a' Pogányoktól, Hogy e' nagy UR ISTEEN országot; E' földet meg-erősíti, Hogy ne lehessen eseti; Népit ítéli igazságból.

8. Örüljön az ég hangossággal, A' föld örvendjen vígasággal; A' tenger zúgjon, a' mező Zengedezzen, és az erdő, Az UR előtt nagy háládással.

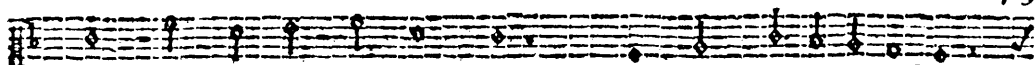
9. Az ISTEEN el-jő törvényt tenni, És e' földön mindent ítéli: E' Világot igazsággal, A' népeket tisztasággal Itéli, 's a' jókat meg-menti.

XCVII. 'S O L T Á R. T. B.

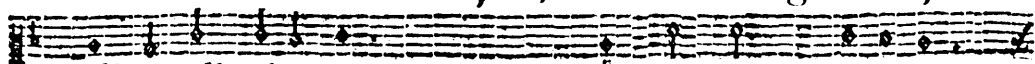
Intés a' Kristusnak tiszteletire.

A AZ UR ISTEN regnál, Ó az erős Király;

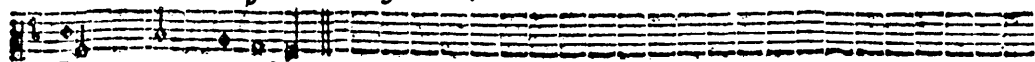
Kin

Kin mind e' föld örvendjen; Minden sziget örüljen.

Felhő áll előtte, Ó törvény-székinék
És homály környüle; És ítéletinek

Igazság ereje.

2. Tűz mégyen előtte,
Szörnyen meg-égettetik,
Hírek sem lesz' soha;
Fénylik világosan
A' föld fél, ha látja.

Mellyel ellensége
És hamuvá tétetik,
Az ő villámása
Ez egész Világon;

3. Az ISTEN színeinek
Mint viasz el-olvadnak:
Hirdetik az egek
Az ő igazságot,
Az ő hatalmának.

Előtte a' hegyek,
Mert URa e' Világnak.
Mindenféle népnek
És nagy ditső voltát

4. Hát pironkodjanak,
És tisztelnek képeket,
Ti minden Istenek
Állván széki előtt:
És örült ez hírnek.

Kik bálványt imádnak,
Kikre vetik szíveket.
Őtet tiszteljétek
Kit a' Sion hallott;

5. URam! a' Júdának
Ditsérvén ítéleted':
A' te ditsőséged'
Minden Isteneknél
Nagy a' te Felséged.

Leányi vígadnak,
Mert magasan fel-vivéd
Minden népek felett;
Fellyebb emeltetél,

6. Ti Isten-fzeretők
Hamis tselekedetben
Mert az ő szolgáit
Gonoszok' kezéből,
Meg-tartja népeit.

Gonoszt gyűlöljétek,
Hogy részetek ne legyen:
Meg-menti híveit:
Ő nagy érejből

7. Szentihez világát
És a' tiszta szívének
Szent hívek ez URban
És az ő szentségét
Áldjátok mindnyájan.

Nyújtja nagy irgalmát,
Tőle örömet nyernek.
Órúljatok vígan;
Ditsőséges Nevét

XCVIII. 'S O L T Á R. T. B. a' 66. nót.

Intés a' Krisztusnak ditséértire.

ENekeljétek új éneket Az UR ISTENNEK örömmel:
Mert nagy tsudákat tselekedett Erős karja' ere-
jével: Mi-velünk az ő idvességét Kétség nélkül meg-ér-
teté; Igazságát és kegyességet Minden népnek ki-jelenté.

2. Meg-gondolá irgalmasságát, És kegyességét te-
kinté, És az ő nagy hűséges vóltát Az Izraelhez
téríté. A' nekünk küldött idvességet Ez egész föld'
kerekségén Nyilván meg-látta minden nemzet; Ör-
vendjen hát néki minden:

3. Órúljatok és vígadjatok, Mondjatok szép éneke-
ket, Tzimbalmokkal hangítsáljatok, Zendítsetek
hegedúket, A' trombitákat fújjátok-meg, E' Király
előtt zengjétek, Tsendüljétek zúdúljatok-meg Ten-
geren földön mindenek.

4. Az UR előtt a' folyó-vizek Örvendezzenek
mind-

mindnyájan; A' magas hegyek az Istennek Tap-
foljanak víg vóltokban: Mert ímé el-jő tórvényt ten-
ni, Meg-ítél e' földön mindent: Mind e' Világot
jól rendeli, A' tizta igazság szerént.

XCIX. 'S O L T Á R. T. B.

Intés az URnak ditséretire és imádására.

A Z UR országol És regnál nagy-jól;
A' nép meg-rémül, Hogy ő ott-fenn ül
A' Kérubimon, Ki előtt nagyon
Félnek és rettegnek E' földön mindenek.

2. Nagy az UR ISTEEN
A' Sion' hegyén,
Vagyon hatalma.

Mert nagy az ő Neve,

3. Ez crős URnak
Nem kell hamisság,
Jó ítéletet

Kit ő igen szeret,

4. ISTEENT áldjátok,

Hajtsatok térdet

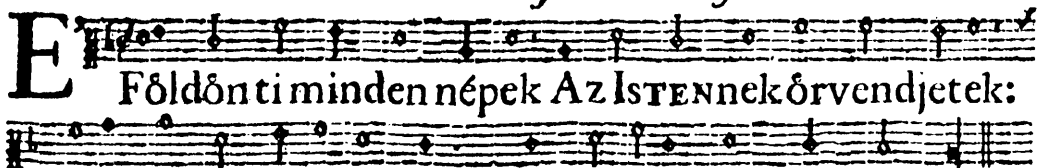
Mert a' szentséges

Az ő szent Papjai

Ő erejében
Minden népeken
Őt' minden áldja:
És ditső szentsége.
Mint jó Királynak
Tsak kell igazság:
A' Jákóbbal tett,
Mint válafztott népét.
Magafztaljátok,
'Sámolya előtt:
Áron és Móses
Könyörgöttek néki:

5. És a' Sámuel ISTENT keresé És kérésekben Meg-adá nékiek	Könyörgésével Nagy szükségébe: Meg-hallá ISTEN, A' mit tőle kértek.
6. Fenn a' felhőben Őket vezérlé Kik ő törvényét Híven meg-őrizték,	Oszlop' képében A' pufzta helyben, És szent Igéjét Frigyét kedvellették:
7. Meg-hallád ISTEN Hozzájok téréf Kegyességdből: Ők ki-nem térének,	Ő kérésekben; És meg-engedél De hogy bűnökből Meg-büntettetének.
8. Áldjátok őtet Térdet hajtsatok A' Sion' hegyén, Ditsértetik itten	Mint ISTENÜNKET: És imádjátok Ő lakó-helyén: Mert szent az UR ISTEN.

C. 'S O L T Á R. T. B. 131. 141.

Hála-adás lelki jó-téteményekért.

Földönti minden népek Az ISTENNEK örvendjete:

Előtte szép énekekkel Szolgáljátok őt' víg szívvel.

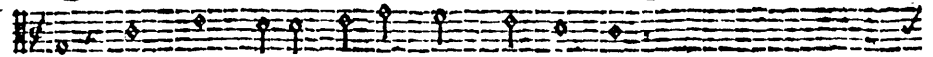
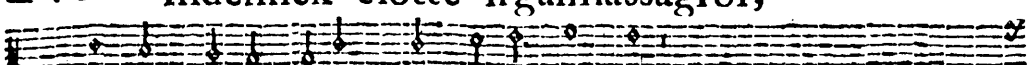
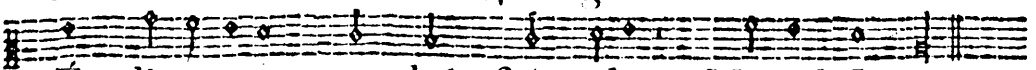
2. Tudjátok, hogy ez az ISTEN, Ki minket teremtett
bóltson; És mi vagyunk ő népei, És ő nyájának juhái.3. Ó kapuin menjetek-bé, Hálát adván szívetekbe:
Jer, menjünk-bé tornáztiban Néki nagy hálakat adván.

4. Mert

4. Mert nagy az ő kegyessége, És meg-marad mind ő-rökké; És az ő szent igazsága Meg-áll, és el-nem fogy soha.

CI. 'S O L T Á R. T. B.

Fogadása Dávidnak az ő országlásáról.

M Indennek előtte irgalmasságról,
 Lészen éneklésem az igazságról:

És ditséretet mondok szüntelen Néked Isten.

2. Okossággal járok minden útamban, Miglen elősz ez országot rám bízván; Hogy házamat híven vezérlhessem, Igyekezem.

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvellek; De minden gonoszúl élet gyűlölök, Ezekre semmiképen nem vetem Az én fzemem'.

4. A' hamis szívű távol menjen tőlem: A' gonosz emberhez nem leszen kedvem: Nem jó a' tsalárd ember előmben Semmi helyen.

5. Ki ő feleit titkon rágalmazza, Annak nálam nem leszen maradása: A' fúvalkodó kevélyt előttem Nem szenvedem.

6. Az én fzemeim azokra nézzenek, A' kik ez országban igazán élnek, Nálam ezek lakjanak: 's hű szolgák Szolgáljanak.

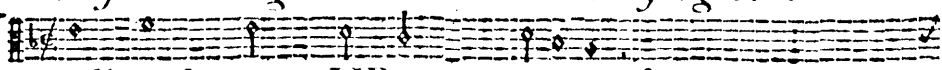
7. A' tsalárd ember soha nékem nem kell, Én házamban

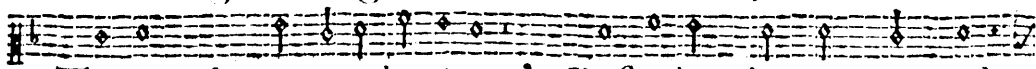
zamban annak nem adatik hely: A' hazudozó fze-
meim elől Távol kerül.

8. Jó-reggel ki-irtom a' gonofzokat, El-tórlóm e'
földről a' hamisakat; Az ISTEEN' városát meg-tisztí-
tom, Tisztán tartom.

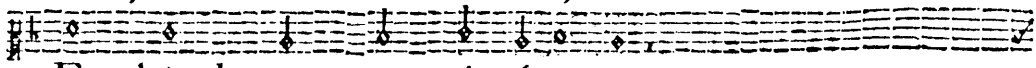
CII. 'S O L T Á R. T. B.

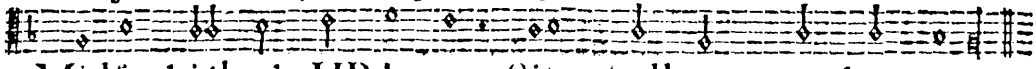
Nyomorúságban lévőknek Könyörgések.

H Allgasd-meg, URam, kérésem',

 Tekíntsd-meg esedezésem', Beszédem jusson hozzád,

 Ne rejtsd-el tőlem ortzád': Hajtsd én hozzám te fűledet,

 Enyhítsd-meg nagy ínségemet,

 Midőn kiáltok, UR ISTEEN, Siess, hallgass-meg kegyesen.

2. Mert napjai életemnek, Olly hirtelen el-kelének:
Mint a' fűst és a' pára: És mint a' tűzhely pora, Minden
tsontom úgy el-száradt; Szívem, mint a' fű, el-her-
vadt: Ugyhogy az én ételemet El-felejtém kenyere-
met.

3. Bőröm tsontaimhoz ragadt Keserves siralmom mi-
att: Ez ifzonyú ínségben Ollyatén lettem szintén,
Mint pellikán a' pufztában: Siralmas kiáltásimban
Ollyá lettem, mint a' bagoly, Ki a' kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind-úntalan, Mint veréb az
cszter-

ézfertében, A' melly egyedül maradt: Ellenség reám támadt, Gyaláznak engem' naponként, És kik bofzszontnak óránként, Ha kinek veszályt kívánnak, Én rólam példát formálnak.

5. Por-hamu nékem kenyerem, Mellyet étel gyanánt éfzem; Italom könyveimmal Elegyítem, mint vízzel: A' te nagy haragod miatt, Kinek tüze úgy fel-lobbant, Hogy engemet fel-emelél, És ismét a' földhöz útel.

6. Az én időm ím' el-múlék, Mint az árnyék el-enyészék: Minden testem el-afza, Mint a' le-kaszáltt széna, A' melly meg-nem éled többé. De te meg-maradsz örökké, És a' te emlekezeted Mind örökké meg-tart híred.

7. Azért kelj-fel, óh UR ISTEN! Haragod negerjedezzen, Sion' Városát szánd-meg, És néki kegyelmezz-meg: Mert már ím' az idő el-jött, És a' melly már fokot későt: Jelen vagyon az az óra, Hogy dolga forduljon jóra.

8. Hogy a' te szolgálid végre Ószve-gyűlvén e' szent helyre, El-pufztúltt kő-rakásit, Kedvellék épülésit. És ofztán a' Pogány népek, URam, Nevedet rettegjék: E' földön minden Királyok Meg-vallják, hogy te vagy URok.

9. Mert az UR jól meg-építé A' Siont meg-ékesíté, És ditsőségét itten Meg-mutatá ismétlen: A' nyomorúltak' panaszát Meg-hallgatá nagy síralmát, Kéréseket meg-nem veté, Sőt kegyelmesen tekinté.

¶ 10. Ezt ember híven fel-írja, Hogy meg-maradjon mindenha, Légyen emlekezetre Nemzetségről nemzetre; Hogy a' jövőendő nemzetek, Kik még e' földre születnek, A' menny-

A' mennybéli ISTENT áldják, E' dologért magasztalják.

11. Hogy alá-néz onnan fellyül Az ő magaszent helyéből, A' mennyből alá-nézell, E' földre le-tekíntell; Hogy meg-hallja kéréseket, A' foglyoknak ínségeket: És azokat ő meg-tartja, Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent Neve az ISTENnek A' Sionban ditsértessék, És a' Jérusálembe Áldassék ditsősége: Midőn a' népek seregben Őszve-gyűlnek e' szent helyben, A' Királyok-is itt lésznek, És szolgálnak az ISTENnek.

¶ 13. Le-veré az én érőmet Ez útban, és életemet Meg-rövidíté; és én Igy szólék keservesen: Ne hagyj el-vefznem, UR ISTEN, Életemnek közepiben: Mert mind örökké meg-vagynak Esztendeid, el-nem fogynak.

14. E' földet te teremtetted, És ekképen helyezettted: Tsak te kezéd' munkája Az égnek alkotmánya; De ezek mind el-vefzendők: URam! te meg-maradsz; de ők, Mint a' ruha, mind el-kopnak, Szépségekben meg-nem állnak:

15. És midőn, URam, akarod, Őket úgy el-változtatod, Mint az el-viseltt ruhát, A' melly téltül meg-szakadt: Te vagy, a' ki régen valál, Vóltod változás nélkül áll, Te esztendeidnek vége Nem lészen soha-örökké.

16. Azért a' te szolgálidnak, Fijaik meg-szaporodnak, És meg-maradnak végig, Az-az, örök időig; A' néked szolgáló hívek És egész ő nemzetségek Meg-állnak és meg-maradnak, És örökké el-nem fogynak.

Hálaadás a' bűn-botsánatért.

Aldjad lelkem URadat ISTENEDET,

Minden én bennem dicsérje szent Nevét,

És az ő mondhatatlan jóvóltát:

No dicsérd lelkem, és az URat áldjad,

Feledékenységben el-ne hallgassad

Ő jó-téteményinek fok voltát.

2. Adj hálát ennek, a' ki bűneidet Meg-botsátja; gyógyítja férelmidet, Ki-ment minden nyavalyádból híven; És életedet veszélytől meg-menti, A' halál' veszedelmitől meg-őrzi; Irgalmával meg-koronáz szépen.

3. Ki életedet kegyesen táplálja, A' mi szádnak kell bőséggel meg-adja; Mint a' fast meg-ifjít, és meg-újít: És a' kik méltatlanságot szenvednek, Azok tőle kegyesen meg-mentetnek, Hozzájok nyújtja az ő jó-kezdvét.

4. Ő útait meg-mutatá Mósesnek, Azonképen az Izrael' népének Meg-jelenté nagy tsuda dolgait: Mert ő irgalmas, kegyes, és kegyelmes, Nagy-tűrhető, jó, hű, és engedelmes, Haraggal nem terheli szolgálait.

5. Éshogyha bűnünkkel ő meg-bántatik, Néha kegyel-

AA

me tő-

me tőlünk meg-vonatik; De nem haragszik reánk örökké,
És nem olly hirtelen perel mi-velünk, Nem büntet a' mi
bűnünk szerént bennünk', Olly hajlandó ő a' kegyelemre.

6. Ugy fel-építi azokhoz irgalmát, Kik őtet szeretik, fé-
lik hatalmát, Melly' magas a' szép ég a' föld felett: Min-
den bűnünket mi tőlünk olly megszűze. Ő el-fordítja, szin-
tén mint melly' megszűze. A' Napkelettől a' Napenyészet.

7. Mint az Atya fiaihoz kegyelmes, Ő-is azokhoz
igen engedelmes, Kik őt' igazán félik, tisztelik: Mert jól
tudja, melly' gyarló a' mi voltunk, És hogy mi olly romlott
emberek vagyunk, Mint a' por, melly' a' széltől hintetik.

8. Ember' élete a' fűhöz hasonló, Fel-nő és zöldül,
de hamar el-múló, Mint a' gyenge virág a' sík-mezőn,
Mellyet mihelyt meg-fúváll a' meleg szél, El-húll és her-
vad, ékessége el-kél; Ember nem tudja, hol volt 's hová lőn.

9. De az UR' kegyelme örökké meg-áll. Azokon, kik
őt' félik igazsággal; És firól fira terjed irgalma. Azokon,
kik meg-tartják ő kőtésit, A' kik gyakran meg-említik
törvényt, És azok szerént járnak mindenha.

10. Az UR a' mennyben helyhezette székit, Kiben
gyakorlja igaz ítéletit; Országglása ki-hat minden rendre.
Isten' Angyali, áldjátok az URat, Ti erős lelkek, kik ő
akarátját. Térszitek, és jártok ő kedvére.

11. Ditsérjétek őt' minden ő seregi, Kik a' men-
nyekben szolgáltok őnéki, És kik őrzitek szent aka-
ratját. Áldjátok az URat minden állatok, Ő nagy birod-
almát magasztaljátok: Áldjad lelkem örökké az URat!

Istennek ditséreti a' teremtett dolgoknak rendiről.

A Ldjad lelkem az URat és tisztoold:
 Ditsőségével rakva menny és föld,
 A' te Felséged, URam, nagy és erős,
 A' te ékességed nagy-szép és fényős:
 Te öltözeted ékes és tiszta,
 Szép világosság származik róla:
 Az Egeket szélesen ki-terjesztéd,
 Mint-egy kárpitot úgy fel-ékesítéd.

2. A' vizet környüled mint kamarát, Elfel-alkottad, mint szép palotát; A' felhőkön úgy jársz, mint-egy szekéren, A' szelek szárnyokon hordoznak szépen: Angyalidat sebes széllé téfzed, Mint szágúldó postákat ki-külded: Mennydörgés, tűz, láng, villámás előtted, Mint kéz szolgáid, úgy függnek te tőled.

3. A' föld' fundámentomát meg-vetéd, A' mellyre erősen helyheztetéd, Hogy azonn mindenkoron meg-

állana, És helyéből soha ki-ne mozdúlna; Ki azelőtt a' nagy mélységekben Vizzel, mint ruhával, vólt el-fedvén, A' nagy vizek ő rajta fellyúl folytak, Kik a' nagy hegyeken-is fellyúl-múltak,

4. De mihelyen te meg-fedded őket, Meg-futamának feddésed előtt: Hogy meg-hallák mennydörgésit te szódnak A' földről sietvén el-szaladának: A' nagy hegyek fel-emelkedének, És a' mély völgyek mind ki-tetfzenek; Minden meg-tartja ő tulajdon helyét, Mellyet Felséged nékiek engedett.

¶ 5. Határát a' nagy tenger meg-tartja, Azt semmiképen által nem hágja, Hogy többé e' fel-emelkedet földek Ő vize miatt el-ne merüljenek. A' kútfejeket a' szép völgyeken Te Felséged rendelte nagy-szépen; A' patakok, kik innen ki-tsordúlnak, A' hegyek között zengedezve folynak:

6. Arra, hogy a' mezőn járó barmok, És az erdőn lakó vad-állatok, E' vizekben és e' szép kútfejekben Igyanak, és meg-újúljanak szépen. Ez helyen ember hall ékes zengést, Égi madaraktól szép éneklést, A' kik a' híves zöld ágakon ülnek, És gyönyörűségesen énekelnek,

7. A' nagy hegyeket te onnan-fellyúl Meg-nedvesítéd a' magas égből; Hogy a' te jó bőséges kezeiddel E' földet bé-töltsed szép gyümölcsökkel. És a' baromnak szénát adsz bőven, Kiket teremtesz széllyel a' réten; És ő munkája által az embernek Fuvet és bűzát adsz ő életének.

8. Víga-

8. Vigaságra bort adsz az embernek, És kenyért adsz, kitől erősödjek, Olajt-is bőven engedsz önégie, Hogy az ő színe szépen fényljek tőle. Te meg-öntözöd az élő-fákat, És a' szép nevendék tzédrusokat, Kiket a' Libánus hegyen ültettél, Meg-nedvesítéd szép hafznos essőkkel:

9. Holott a' madárkák fészket raknak, És ki-költésre fészkekben tojnak, Az eszterag-is ő fészket ott rakja, A' jegenye-fákon vagyon hajléka. A' magas hegyekben a' vad-ketskék És a' szarvasok helyet keresnek. A' kősziklák között laknak a' patkányok, A' hörtsőkőknek ott az ő barlangjok.

10. A' Hóldat helyezettéd az égre, Hogy az esztendőt oszfa részekre; Tudja a' fényes Nap hol kell le-menni, És tudja útát oda vezérteni. Te szerzettéd a' nagy fetétséget, Hogy meg-válafszza naptól az éjet; És éjtszaka az erdei fok vadak Az ő barlangjokból elő-ballagnak.

11. Azonképen az oroszlán kőlykek, Az UR ISENTŐL ételt keresnek, Ordítanak a' prédára éhség miatt, Hogy meg-tölthessék az ő éh gyomrokat; De mihelyt a' fényes Nap fel-virrad Kiki mind ő barlangjába szalad, És ott léznenk és fekűznenk tsendesen, Míglen ismétlen fetét estve léznen.

12. Az ember reggel fel-kél idején, És tisztí fzerént munkára mégyen, Szántó-földre, rétre, kertbe, szőlőben, És ott munkálkodik mind estvéiglen. UR-

am, inelly' nagy a' te bőltseséged, És bőltseséges tselekedeted! Nagy dolgaidnak, URam, nintsen száma, Kikkel mind e' föld' kereksége rakva.

13. Ha meg-gondoltatik a' nagy tenger, Meg-nem számlálhatja ott az ember A' halakat, és a' fok állatokat, Külömb formákban aprót és nagyokat. Azonn el-mennek a' fok nagy hajók; A' nagy Tzethalak úsznak alattok, Kiket arra szerzettél a' tengerben, Hogy ők ott játszodjanak jó-kedvekben.

¶ 14. Minden állat, URam, te reád néz, Szemeit emelvén Felségedhez, Eledelet adsz nekik ő idejekben, Elődbe gyűlnék néked esedezvén; És te mind meg-elégíted őket, Ha meg-nyitod bőséges kezedet, Nem lészzen senkinek semmi szűksége; Mert te jól tudod kinek mi szűksége.

15. De ha el-rejted ortzádat tőlök, Meg-rettennek és ottan le-dűlnek; Ha lehelletit meg-vonfszod azoknak, Ottan el-húllnak és porrá változnak: De ha rájok lehellefsz ismétlen, Leg-ottan mind meg-élednek szépen; Mert te tőled ők meg-elevenednek: És te meg-újítod színét e' földnek,

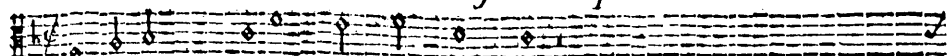
16. Az URnak légyen örök tisztesség, És ővé légyen minden ditsőség: Örül az UR ő tsuda dolgában, Gyönyörködik teremttett állatiban. Tekintés-től a' föld meg-rémül, És az ő haragjától meg-rendül; Refzketvén a' nagy hegyek fűstőlögnek, Hogyha az URtól ők meg-illettetnek.

17. Az URnak ditséretet éneklek, Valamíg én e' Világon élek; Az UR ISTENT én egész életemben Ditsérem és áldom szép éneklésben; De viszontag azt kérem ő tőle, Hogy éneklésem jó-kedvvel végye: És ofztán tellyes szívemből örvendek, Szép énekeket mondván szent Nevének.

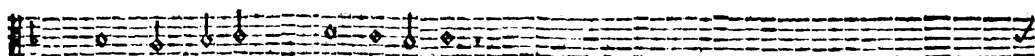
18. Az ISTENT útaló büñös népek E' földről szörnyen el-töröltetnek, Ugyhogy közzülők fenki meg-nem marad. Oh én lelkem! a' nagy UR ISTENT áldjad.

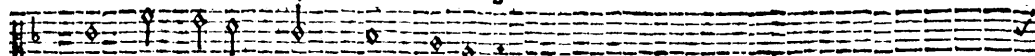
CV. 'S O L T Á R. T. B.

Hála-adása az Isten népének.

A Djatok hálát az ISTENnek,

 Imádkoztatok szent Nevének:

 Hirdessétek ditséretét,
És minden jó-téteményét:

 Befzélljétek a' nép előtt

 Nagy tsudáit, mellyeket tött.

2. Néki vígan énekeljétek; Tsuda dolgait ditsérjétek; Magasztaljátok szent Nevét, Kik szívből féltétek őtet Óruljón azoknak szívek, Kik az URról értekeznek.

3. Keressétek e' kegyes URat, És annak színiét és hatalmát: Meg-gondoljátok dolgait, Ne felejtsétek tsudáit; Itéletit hirdessétek, Mellyek ő szájából jöttek.

4. Ti Ábrahámnak nemzetségi, ISTENnek válaftott szolgái, Kik Jákóbtól származtatok, És válaftott fiak vagytok! Mi URunk e' kegyes ISTEN, A' ki regnál mindeneken,

¶ 5. Meg-emlekezik szűnetlenül Az ő szentséges kötőfirül: És az ő igaz Igéje, Ezer és több nemzetségre; Mind örökké meg-áll frigye, Mellyet Ábrahámval szerze.

6. Meg-említi ő esküvését, Mellyet az Isák Atyánknak tett, És meg-ígérte Jákóbnak, A' ki bizonnyal hűn annak, Hogy az Izrael' kötése Meg-maradna mind örökké.

7. Mondván: (:vedd eszedbe ez ígét :) Néked adom a' Kanán' földét, Te azt örökségül bírod, Sinóroddal részre osztod; Noha kised volt seregek, Kevesek, és idegenek,

8. Ottan népről népre térének, Országról országra menének: És az UR mind vélek vala, Hogy népe kárt ne vallana; Ugyhogy az ő nagy ereje A' Királyokat el-verte.

¶ 9. Én kenettimet ne bántsátok, Prófétáimnak ne ártsátok. A' földre küldé éhséget, El-fogyatá kenyereket; Osztan egy embert botsáta; A' ki ő előttök járna:

10. Ez vala Jósef, ki egy URnak Szolgául el-adaték annak, És ő békóba vetteték, Ő testére vas vereték: Míglen az idő el-jőne, Hogy ISTEN őt' ki-mentené.

11. Az ő nagy-bólts jóvendőlése Az ő nevét híressé tette; A' Király érette küldé, És fogságból ki-vétette, A' népnek regnáló Ura Rabságból őt' ki-óldozta:

12. Az ő házán őt' tellyességgel Urrá tévé nagy tisztesféggel; Hogy néki mind nagy és kitsén Alája-vettetvén légyen; Hogy a' fő-fő népet bírja És a' véneket oktassa.

13. Ofztán bé-méne az Izrael Az Egyiptomba tselédivel; A' Jákób ott jövevény lön: A' Kám' földén nagy néppé lön: Ugy szaporodék népével, Erősb lön ellenségínél.

14. De az UR ISTEN ő szíveket Ugy el-fordítá elméjeket, Hogy az ő népeit ezek Szörnyen gyűlölnie kezdék; Hogy őket nagy álnoksággal El-fogyatnák hamissággal.

15. A' Mósest hozzájok botsátá, Ki őtet hűséggel szolgálá. Az el-választott Áronnal: És nékiek ezek által Nagy tsudáit meg-mutatá, Az egész Kám tartományba.

16. Setéséget küldé a' földre, Melly minden helyeket el-lepe: Ezek ketten mind meg-tévék, Mit ISTEN hagyá nékiek: A' vizet vérré fordítá, A' halakat mind meg-fojtá.

¶ 17. A' földre békák rohanának, Ugyannyira, hogy el-mászának A' Király' kamarájában: És mi-helyt szóla legottan Számtalan rút féreg terme, Sok tetű omla a' földre.

18. Esső helyett hánya kőveket: Tűz-lánngal a' szóló-vefzfzőket El-vefzté a' fige-fákat Kí-irta itt minden fákat:

És mihelyt ismétlen szóla, Számptalan fok fáska juta.

19. A' füvet e' földön ez férgek És a' gyümölcstöt mind el-évék. Első-szültteket meg-öle Ez országban: és ki-vivé Ő népét nagy gazdagsággal, Sokezüsttel és arannyal.

20. Ő táborokban az emberek Semmi betegségbe nem estek: Ugyhogy az Egyiptomiak Ki-menésiken vígadtak; Hogy tőlök légyen mentségek, Kik miatt vólt nagy félelmek.

¶ 21. Egy kóddel bé-fedezte őket, Mellyet felettek kiterjesztett: Az égen tüzet támaszta, Ki éjjel világot tart: Sok fürjet ada nékiek, Mihelyen ő tőle kértek.

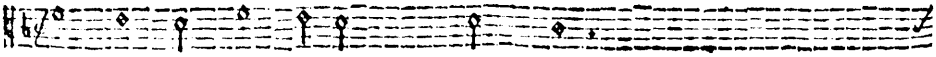
22. Égi kenyérral őket tartá; És a' kősziklát fel-szakasztá, Kiből a' viz a' szárazra, Mintegy patak, ki-buzdúla: Meg-émlité ígéretét, Mellyet az Ábrahámnak tett.

23. Népét vígsággal ő ki-hozta, Választott népét vígasztalta: A' Pogányok' tartományát, Ezeknek adá jószágát, Kit kezekkel munkálódván Szerzetek vólt ez országban,

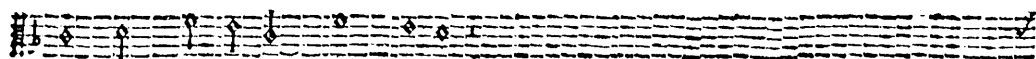
24. Ezt nékiek azért mívelte, Hogy gondjok lenne törvényire, Hogy fogadnák az ő szavát, És tenék parantsolatját, És örökké meg-öriznék: Kiért ditséret ISTEENNEK.

CVI. 'S O L T Á R. T. B.

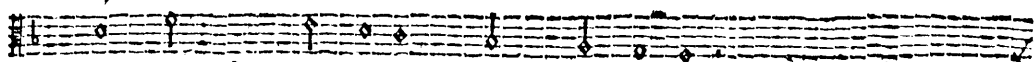
Elo'-számlálása az Isten' fok jó-téteményinek az Izrael' népéhez, és bunte'ésinek.

A Z URat áldjátok, mert jó,

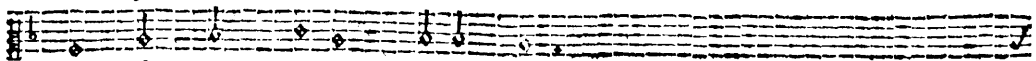
Irgal-

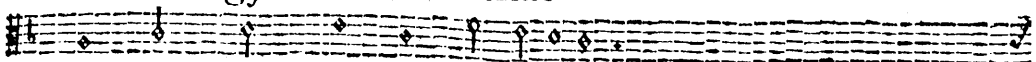
Irgalma örökké-való :

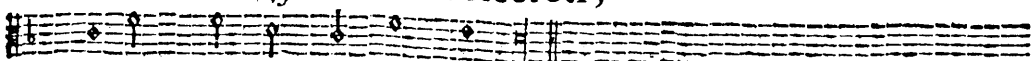
Vallyon 's kitsoda mondhatná-ki

Az ő nagy erős hatalmát?

Sok és nagy az ő ditséreti,

Kinek ki tudhatná számát?

2. Bóldog, a' ki az UR' szavát Meg-őrzi parantso-
latját. URam! rólam emlekezzél-meg, Népedhez
való kedvedért: Kérlek, engemet látogass-meg Id-
vezítő szerelmedért;

3. Hogy javaival élhessek Te válafttott híveidnek,
És hogy szívem örvendezhessen Örömén a' te népednek:
És a' te nagy ditsőségeden Örök népeddel örvendjek.

¶ 4. Atyáinkkal egyetemben Vétkeztünk Felséged
ellen, Tettünk nagy-sok gonofzságokat, Éltünk rút
hamis életben: Eleink nem nézték dolgotat Az
Égyiptomnak földében.

5. Hozzájok kegyességedet Nem nézték fok jó-té-
tedet, Ellened fokszor tselekedvén Ama' veres ten-
ger mellett: Még-is meg-segíté az ISTEN, Meg-mú-
tatá nagy erejét.

6. A' veres tengert meg-feddé, 'S menten el-szá-
rada

rada vize: Átal-vivé a' nagy mélységen, És az ifzonyú nagy pufztán; Meg-menté gyűlölői ellen, Kegyetlen kézről ki-hozván:

7. Ellenségek' birtokából Ki-fzabadítá markából; Viz el-nyelé az ellenséget, Egy sem marada közzülek: Ott vévék eszekbe Igéjét, Hivék, és Nevét dicsérik.

¶ 8. Hamar el-felejték ismét Az ő fok tsuda-tételét, Segítséget tő'e nem kértek: Kívánságokra indultak, A' pufztán ISTENT meg-kísérték, És nagy hatalmát próbálták.

9. Ott kívánságok' bé-tölték, Sok étel nékik adaték, Ugyhogy végre ugyan meg-únták: A' táborban Móses ellen És az Áron ellen támadtak, Kiket választott az ISTEN.

10. A' föld fel-nyílék, és Dátánt El-nyelé és az Ábiránt: A' patvarkodókra hirtelen Tűz esék, 's el-vefzté őket. Borjút öntének Hóreb' hegyén, Annak tőnek tisztségét.

11. Tiszteket úgy el-tserélék, Mintha volna ő Istenek Barom képben, ki szénát éfzik. El-felejték a' Meg-mentőt, ISTENRE nem lőn gondjok nékik, Ki Égyiptomban tsudát tótt.

12. Ő tsudáit Kám országban Nem gondolták-meg magokban, Melly nagy rettenetes dolgokat Tőn a' veres tenger mellett; Kin meg-indítván nagy haragját, Meg-ölni akará őket:

13. Ha az el-választott Móses Nem látott volna a' néphez, És ebben ellent nem tart vala, És ha ISTENNEK haragját Ő el-nem fordította volna, El-vefzti vala táborát.

14. A' jó földet meg-útálák, Kit azelőtt óhajtottak,
 Ő befzedinek nem hívének: Morgolódtak fátorokban,
 És az őszavát nem követték Őkemény nyakú vóltokban.

15. Kin meg-haragvék az ISTEEN, Ő kezeit fel-emel-
 vén. Hogy a' pufztán őket le-verje, És őket mag-
 vokkal együtt Egy helyről máfikra kergesse, És el-
 ofzlassa mindenűt.

¶ 16. Ottan hamar az ő szívek A' Bál-Peórra tsügged-
 tek; Évének halott áldozatot; Kiért ismétlen az ISTEEN
 Rájok botsáta tsapásokot; Mert meg-búsíták szertelen:

17. Míglen Fineás fel-kele, És ő bűnökét meg-feddé,
 Ki által a' tsapás meg-szűnék: Igazságára nékie E' do-
 log tulajdonították, Mind örökkön és örökké.

18. Ismét haragra indíták Kútjánál a' Háborgásnak
 Kin a' Móses fok gonofzt látott És tőlök fok boszszút
 szenvedett, Szívében úgy meg-búslakodott, Hogy
 nyelve tsak-nem vétkezett.

¶ 19. Pogány népet el-nem törlek, Mint ISTEEN
 hagyta nékiek; Hanem azokkal elegyültek, Az ő
 dolgokat tanútkák, És ő bálványokat tisztelték, Kik
 fogdosó hálók vóltak.

20. Mert ők az önnön fijokat És az ő szép leányikat
 Az ördögöknek fel-áldozták: Ártatlan vért ki-ontá-
 nak; Fijokat áldozatra adták A' Kanáni bálványoknak.

21. A' földet meg-ferteztették Őö'döklő véres kezek;
 Ő-magokat-is meg-motskolák Sok-féle gonofzságokban:
 Mert mélyen elbé-borúlának A' bálványi bujaságban.

22. Az ISTEN rájok haragvék, És meg-indúla ellenek,
 Örökségétől el-irtózték, Őket adá Pogány kézben :
 Kik őket szertelen gyűlölték, Urrá tévé az ő népén :

23. Kik őket keményen gyötrék, Nehéz kezekkel ter-
 helék: Gyakran ki-menté e' veszélyből, Még-is ellene
 járának: Hogy fanyargának illy veszettül, Hamissá-
 gok oka annak.

24. De még-is a' kegyes ISTEN Meg-tekinté ínségekben,
 Meg-hallgatá óhajtásokat: Ő kőtésit meg-emplíté; Meg-
 száná nagy nyavalyájokat, És nékik meg-kegyelmeze.

25. Hozzájok enyhíté ismét, Kik fogságban tarták
 őket. Segits, UR ISTEN, és hozz őszve A' Pogányok
 közöttül széllyel; És szent Nevedet örvendezve Ditsér-
 jük nagy ditsőséggel.

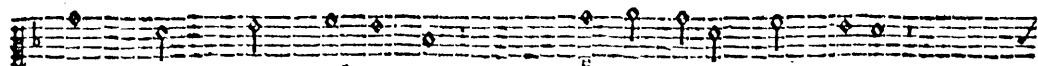
26. Az UR fel-magasztaltassék ISTENE az Izraelnek,
 Ditsértessék az ő szent Neve: És hogy örökké úgy lé-
 gyen, Minden nép ígyen szóljon erre: Ditsőség az
 URnak! Ámen.

CVII. 'S O L T Á R. C. M.

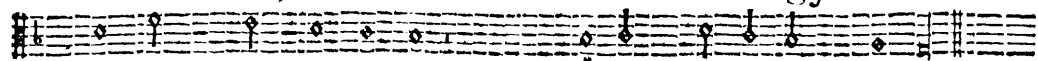
*Elo-számlálja az Isten' szabadítását, mellyet az em-
 bereknek szokott gyakran meg-mutatni.*

Ditséjétek az URat, Mert nagy ő jóvólta,
 És örökké meg-marad Az ő nagy irgalma:

A' kik

A' kik meg-váltattak Ő általa kegyesen,

Kintől meg-tartattak, Őtet ditsérjék híven.

2. Kiket ő Támadatról
Dél-felől és Északról
Kik a' szörnyű pufztán
Semmi várost ottan

És Napenyészetről,
Bé-gyűjte fok földről:
Idestova bújdostak,
Lakásra nem találtak:

3. Holott nékik nem vala
Kinn lelkek el-bádjada,
Ez ő ínségekben
Kitől nagy-kegyesen

Ételek italok
Nagy bú szálla rájok:
ISTENhez kiáltának,
Meg-szabadítottának.

4. És igaz úton őket
Holott lelnének helyet,
Ezek hát víg szívvel
Minden népnél széllyel

Nagy-szépen hordozá,
Városra juttatá:
Az UR ISTENT ditsérjék,
Nagy tsudáit beszélljék.

5. Hogy a' szomjú lelkeket
És mind az éhezőket
Kik a' nagy fététben
Halálos ínségben

Meg-itatá vízzel,
Bé-tölté étellel:
Fogságban hevertének,
Nagy vasakat viseltek.

¶ 6. Mert az ISTEN' Igéjét
És az ő jó tanátsit
Kiértők keményen
Segedelmek nem lőn,

Ők meg-nem gondolák,
Meg-veték, tsúfolák;
Meg-ostoroztatának,
Midőn így kínlódnának.

7. De hogy ő szükségekben
Meg-menté őket menten

Kiálták az URat,
Viselvén gondjokat:

Ő nagy

- Ó nagy hatalmából
 Halál' árnyékából
 8. Áldják ezek az IStENT,
 Minden nép között naponként
 Ó tőri-fel menten
 El-tőri nagy-könnyen
 9. A' bolondok kínlódnak
 AZ IStEN' haragjának
 Sem étel, sem ital
 Mert a' szörnyű halál
 10. Mihelyt ők kiáltának
 Tőle meg-tartatának,
 Mihelyt ő egy szót szól,
 A' beteg meg-gyógyól;
 11. Áldják ezek az IStENT,
 Minden nép között óránként
 IStENnek szívekből
 Tzsuda-tételiről
 ¶ 12. Kik a' hajókon járnak
 Nagy veszélyben forganak
 Azok értik dolgot,
 Számatalan tsudáját
 13. Hogyha ő a' félnek szól,
 Nagy-hirtelen fel-zúdúl,
 Mellyek fel-útköznek,
 Ismétlen le-dülnek;
 14. Szélyel úgy tántorganak,
 Mintegy részeg ember,
- Fel-bontá köteleket,
 Elki-botsátá őket.
 Ditsérjék kegyelmit,
 Hirdessék tsudáit:
 Az erős értz kapukat,
 Az ő nagy vas zárjokat.
 Az ő bűnök miatt,
 Érzik bennek súllyát;
 Nem kell semmire nékik,
 Szemek előtt forgódik.
 A' kegyes IStENhez,
 Nékik lön kegyelmes.
 Meg-jobbúl az erőtlen,
 Mert meg-menti az IStEN.
 Ditsérjék kegyelmit,
 Hirdessék tsudáit:
 Aldozzanak hűséggel,
 Énekeljenek szélyyel.
 A' széles tengeren,
 Kereskedést üzven,
 És nagy hatalmát látják,
 A' mélységről gondolják.
 Meg-indúl leg-ottan,
 'S habokat szélyyel hány,
 És az eget verdesik,
 Rettegnek a' kik nézik.
 Sem-

Semmihez nem kaphatnak,
 De ha e' vefzelyben
 Meg-menti kegyesen,
 15. Jó időt támaszt ismét,
 A' fel-emeltt hab' vizét
 Ott igen örvendnek
 Ha a' partra érnek,
 16. Áldják ezek az IstenT,
 Minden népközt naponként
 És ditsérjék őtet
 Magasztalják Nevét
 ¶ 17. Ó a' folyó-vizeket
 A' tsorgó kútfejeket
 A' gyümölsős földet
 Mert itt fok bűnöket
 18. Essőkkel nedvesíti
 Folyással ékesíti
 És ez illy földeket
 Hogy itt lakó-helyet
 19. Kik e' földet bé-vetik,
 És szép fá nevededik
 És őket meg-áldja,
 És fogyatkozása
 20. De el-fognak ismétlen,
 El-nyomatnak szertelen,
 A' Fejedelmeket
 A' puztában őket

Mert széles a' tenger;
 Az Istenhez kiáltnak,
 Hogy el-ne borúljanak.
 A' tengert enyhíti,
 Szépen le-fekteti:
 A' tenger' tsendességén,
 A' kit kívántak szintén.
 Ditsérjék kegyelmit,
 Hirdessék tsudait:
 A' Gyülekezetekben,
 A' Vének' seregében.
 Szintén ki-száraztja;
 Szárazra fordítja:
 Meddő parlaggá téfzi:
 Tettek, és azt bünteti.
 A' száraz földeket;
 A' sovány helyeket:
 Adja éhező népnek;
 És várost építsenek.
 És szőlőt ültetnek,
 Hafznokra a' népnek;
 Hogy szaporodhassanak,
 Ne légyen a' tsordának.
 És fanyargattatnak,
 És szorongattatnak:
 Meg-vettettekké téfzi,
 Ut nélkül széllyel-vifzi.

21. Kegyesen fel-emeli Ő a' nyomorúttat,
 Tselédit ki-terjeszti Mint a' fereg nyáját.
 A' jók, kik ezt látják, Örvendez az ő szívek;
 De szájokat dugják, A' kik hamisan élnek.

22. A' kinek efze vagyon Meg-nézza ezeket,
 És meg-látja jó-módon Az ISTEN' kegyelmét.

CVIII. 'S O L T Á R. T. B. a' 60. nót.

Könyörgése Dávidnak, Királyságának egész és teljes birodalmáért.

UR ISTEN, kész az én szívem, És azonn vagyon
 én lelkem, Hogy tenéked énekeljen, Hege-
 düben zengedezzen: Nosza lantok és zityerák Zen-
 düljetek-fel muzikák! Mert igyekezem én szívemben
 Igy menni az UR' eleiben.

2. Ditsérlek, URam, tégedőt Minden nemzetsé-
 gek előtt, Tisztellek szép énekekkel Minden nép
 előtt víg szívvel: Mert a' te kegyelmességed A' szé-
 les égre ki-terjed; Felségednek szent igazsága A'
 felhőket mind fellyül-múlja.

3. Magasztaltassál az égre, Ditsőséged' nyújtsd e'
 földre: Szerelmes népedet tartsd-meg, Nyújtsd ke-
 zed', engem' hallgass-meg, Az ISTEN ő szentségében
 Meg-vígasztala kegyesen: Hogy a' Sikemet én meg-
 vészem, És a' Sukóth völgyét el-mérem.

4. A' Galádot-is akképen Meg-vészem én nagy
 erőmben: A' Manasses-is mind enyím, Azonképen
 az Éfrain: Mind e' feregek enyímek, Erősségek én
 fejem-

fejemnek: Júda léfz' királyi országom, És én törvény-szerző regnálóm.

5. A' Moáb léfzen énnékem Mintegy láb-mosó edényem, Kiben lábaimat mosom: És azt én bizonynal tudom, És tellyességgel el-hízzem Édomra farumat vetem: Filistéusok örvendjetekek Az én ditső győzedelmemnek.

6. Ki' vinne engemet bátran E' nagy kerített városban? Engemet ki' vezérlene Az erős Edom' földére? Nem te téfzed-é, UR ISTEN, Ki minket úzfz helyből helyben: Hogy el-nem jövél fereginkkel, Meg-űzetél ellenséginkkel?

7. Légy minékünk segítségül Őrizz-meg ellenségünkötül: Mert az emberi segítség Hijába-való epeség. Az ISTEN által minékünk Léfzen erős győzedelmünk: És ő meg-fzabadít bennünket, Meg-tapodja ellenségünket.

CIX. 'S O L T Á R. T. B. a' 28. nót.

Könyörgése Dávidnak Dóeg ellen: Kristusnak Júdas ellen.

OH UR ISTEN, én ditsőséggem, Ne hallgass, ne felejts-el engem! Mert rágalmaz az iftentelen, Száját reám tátotta szórnyen; Hazugságot szól ellenem, Nyelvével férteget engem'.

2. Ok nélkül rólam gonofzt fzolnak, És nagy ellenségeknek tartnak; Azért hogy én őket szerettem, Kegyetlenül gyűlölnék engem': Én tsak ISTENNEK fzüntelen Imádkoztam ez ínségben.

3. Jókért nékem gonofzt fizetnek, Jó fzeretetemért gyűlölnék. Támazfz az én ellenségemre Iftentelent

telent büntetésére, A' Sátán álljon mellette Jobb-keze felől nékie.

4. Őnéki minden ítéletben Nehéz kárhozatása legyen: És mindennemű könyörgése Bűnre forduljon ő ellene; Hofzfú élete ne legyen, Más álljon az ő tisztiben.

5. Fijai legyenek árvákká, Felesége özvegy-afszonnyá; Gyermeki e' földön szüntelen El-bújdosfanak helyből helyben, Házokból ki-pufztúljanak, És ők széllyel kóldúljanak.

6. Az usorás ennek marháját, Ellenség végye-el jószágát; Ne legyen fegedelme néki, Inségében ne szánja senki; Az ő árváin e' földön Semmi nép ne könyörüljön.

¶ 7. E' földről minden maradéki El-töröltessenek őnéki, Nemzete el-fogyjon más részben: És el-ne felejtse az ISTEN Bűnöket ő eleiknek, Mellyet ők tselekedtenek.

8. ISTENTől ne legyen el-fedve Az ő anyjának undok vécke; Sőt minden bűnök őnékiek ISTEN' elcibe érjenek: E' földön ő híre neve El-töröltessék örökké:

9. Azért, hogy soha semmiképen Ő nem könyörült a' szegényen; A' nyomorúlt embert nem szánta, Sőt a' nyavalyást fanyargatta; És azt halálra kergette, A' kiének nagy volt férelme.

10. Az átkot mindenkor kívánta, Azért méltán meg-esik rajta: Az áldás nem kellett őnéki, Azért méltán azt el-nem vészi: Ő-magát, mintegy ruhában, Öltöztette az átokban.

11. Az átok, mint a' viz, ő belé Ugy folyjon, ki-
vel teljék béle: Minden tsontját az ő nagy átka,
Mint a' ható olaj, meg-járja: Átokban, mint öltö-
zetben, Óvedzék minden időben.

12. Illy' jutalmat ad ISTEN nékik, Kik az én lelkemet
kergetik, És reám szörnyen agyarkodnak, Életemről
fok gonofzt szólnak: Te pedig kegyelmes ISTEN Légy
jelen nagy ínségemben.

¶ 13. Irgalmaddal bíztatom lelkem'; Szent Nevedért
őrizz-meg engem': Mert szegény szűkölködő vagyok,
Én szívemnek fájdalmi nagyok. Im' el-kell múltom
hirtelen, Mint az árnyék a' sötétben.

14. Egy helyről másokra kell mennem, Mint a' fás-
kát kergetnek engem': Az én térdeim el-lankadtak,
Bőjtölés miatt tántorganak: Minden testem úgy el-szá-
radt, Semmi kővére nem maradt.

15. Ez én nagy keserűségemben Tsúfolnak és gya-
láznak szörnyen; Fejeket rázzák midőn látnak, És en-
gem' gúnyolnak boszszantnak: Azért, UR ISTEN! se-
gíts-meg, Nagy kegyességedért tarts-meg.

16. Midőn én ellenem fel-kelnek, Tőled meg-szé-
gyeníttesenek, Hogy én őrvendezzek szívemben;
Ezek essenek nagy szégyenben, És érdemlett gyalá-
zatban Öltözzenek mint palástban.

17. Az UR ISTENT én az én számmal, Ditsérem szép ének-
mondással, Magasztalom őtet szüntelen; Mert ő könyö-
rül a' szegényen, És azok ellen meg-tartja, A' kik ítélik
halálra.

Jövendölés a' Kristus' országáról.

A Z UR ISTEN monda az én URamnak:

Ülj az én hatalmamnak jobbára:

Míg ellenségedet, kik rád támadnak,

'Sámoly-fzékül vetem lábad alá.

2. Az UR a' Sionból küldi páltzádat Birodalmadnak erősségére: Ellenség közt mütasd országlásodat, Uralkodjál a' népnek közöttte.

3. Ditsőségére a' te fzentségednek A' nép örvendez győzedelmeden: Olly fok fijaid tenéked fzületnek, Mint a' hajnali harmat a' földön.

4. Mert az UR ISTEN meg-esküött tenéked, Mellyet meg-nem bán soha-örökké: Melkisédek' rendi szérént (:ezt értsed:) Te vagy a' Fő-Pap most és örökké.

5. Az UR, a' ki ül a' te jobb-kezeden, Ha megharagszik egykor valóban, A' hatalmas Királyokat erősen Hatalmával meg-rontja legottan.

6. A' Pogányokon ítéletit tartja, Meg-tölti a' földet hóltt testekkel; Ellenségednek fejeket meg-rontja, Országa ki-hat e' földre széllyel.

7. Az úton ifzik ő a' folyamattból, Kinek vize foly

foly nagy harsogással: Ennekokáért ő nagy hatalmából Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. 'S O L T Á R. T. B. 24. 62. 95.

Hálaadása az Izrael' népének.

HÁlát adok, URam, néked, Tellyes szívből áldlak téged', A' híveknek ő seregiben Meg-vallom ditsőségedet, Hirdetem ditséretedet Életemnek minden rendiben.

2. Nagyok az URnak tsudái, És a' ki azt meg-tekénti, Örvendez annak az ő szíve. Az ő ditső méltósága, És az ő szent igazsága Meg-marad örökkön örökké.

3. Tsuda dolgait az ISTEN Szerzette emlekezetben Kegyes és irgalmas kedvéből. Ételt ad azoknak bőven, A' kik őtet félik híven, Meg-emlekezik kötésiről.

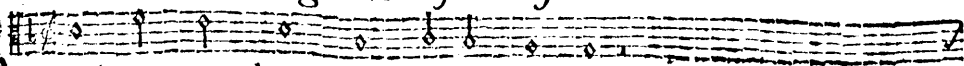
4. Népevel nagy tsudákat tett, Hogy a' Pogányok' örökét Kezekbe adá őnékiek: Merő hűség és tisztaság És állhatatos igazság Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parantsolatja Igaz minden ő hagyása, Ki-ben femmi változás nintsen. Az ő népet ő meg-menté, És ő-vélek kötést szerze, Ki meg-marad minden időben.

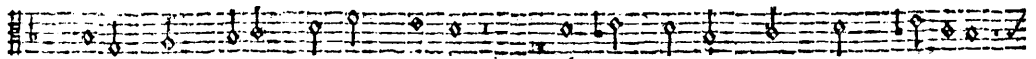
6. Szent és ditső az ő Neve; És az URnak ő félelme A' jó böltseségnek kezdeti: Ki meg-tartja ő törvényét, És meg-őrzi szent Igéjét, Annak meg-marad ditséreti.

CXII. 'S O L T Á R. T. B.

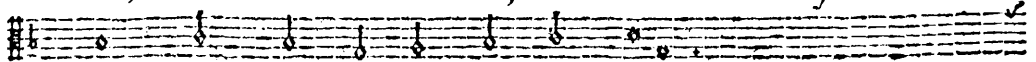
Tanúság az Isteni félelemről.

B Oldog ember, a' ki az ISTENT

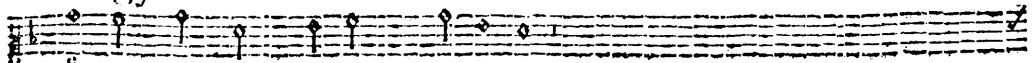
Féli,

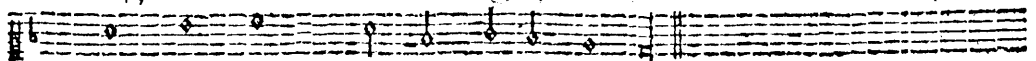
Féli, tiszteletli szíve szerént; És az ő törvényt szereti,

Nagy léf' e' földön ő nemzete:

Óregbűl a' hívek' ferege;

Mert az UR meg-áldja és őrzi.

2. Gazdagsággal őtet meg-látja, Kivel bővölködik ő háza; Igazsága meg-áll örökké: A' híveknek a' fetétségben Világot támaszt a' jó ISTEN, Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3. A' hív ember költsön ad szívvvel, Hamissággal senkit nem terhel; Ez el-nem dűl, meg-áll végiglen: Ki az igazságot kedvelli, És életét ahoz rendeli Örök emlékezetben léfzen:

4. És ő cgyzálat sem fél azonn, Hogy róla gonosz hír támadjon: Reménysége néki az ISTEN, És bátorságos az ő szíve: Míg meg-látja, hogy ellensége, Meg-bűntettnek, csnek veszfélyben.

5. Javait híven osztogatja, A' szűkölködőket nem hagyja; Kibűl őregbűl igazsága: Az ő szarva meg-nem hanyatlik, Sőt ékesen fel-emeltetik Betsületes nagy méltóságra.

6. Hogy ezt látja az istentelen, Boszfzankodik rajta szíveben, És ő nagy-gonosz haragjába Tsikorgatja fogait szörnnyen; De ha meg-eped-is mérgében, De el-vész minden kívánsága.

Ditséreti az Istennek Felséges voltának.

A ZURat ti őszolgái, Ditsérjétek, mert érdemli:
 Aldjátok szent Nevét mindnyájan:
 Ditsértessék szent Felsége Most és örökkön örökké,
 Ó szent Neve áldassék tisztán.

2. Napkeletől Enyészetig Áldassék Neve mind végig: Mert az UR a' magas mennyekben Regnál minden Pogányokon; Nagy ditső hatalma vagyon, Melly fellyúl-hat a' szép egeken.

3. De ki vólna hasonlatos E' mi hatalmas URunkhoz? Kinél Felségesb sohól nintsen: A' ki mélyen el-alá néz Mindenre, valmi hol léfz' Itt e' földön, és fenn az égben.

4. A' szegényt porból fel-véfzi, És a' sárból fel-emeli, Állapotját fel-magasztalván; Fel-ülteti végezetre A' nagy Fejedelmek közzé Az ő népe között hazájában.

5. Az afzszony' szomorúságát Ó magtalansága miatt Bóldog vígaságra fordítja, Gyermekek' annyává tészti, És szép fiakkal szereti, Házát gyümöltstsel szaporítja.

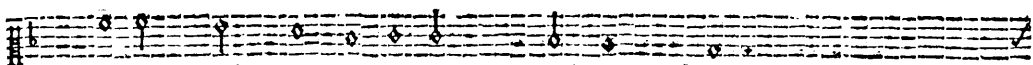
CXIV. 'S O L T Á R. C. M.

Háláadása az Izrael' népének.

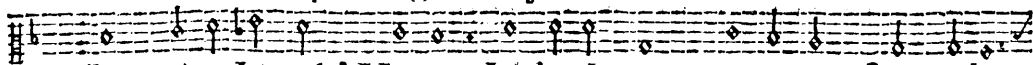
H Oggy Izrael ki-jött Egyiptomból,

DD

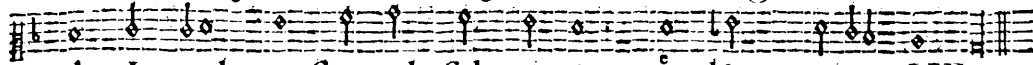
Holott

Ho'ott a' nép idegen nyelven szól:

Meg-tére Jákób' Háza: Júdát ISTEEN magának szentelé:

Az Izraelt országúl fel-vévé; Ó lón nékie URa.

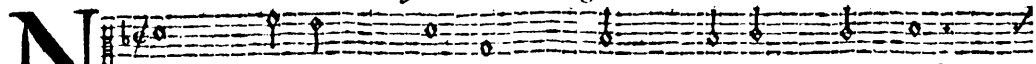
2. A' tenger ezt látván hátra-állá, A' Jordán' vize félen fordúla, Mind hátra sietének: A' hegyek szókdöstek, mint a' kosok, És a' halmok, mint a' juh-barányok, Magasan szókdösének.

3. Mi lelt téged' tenger, mit térsz hátra? Mi lelt téged' Jordán, ki úz vízfíza, Hogy el-szaladsz illyigen? Mit szóktetek hegyek, mint báránycák? Ésti halmok, mint a' kis juhotskák? Miért szóktók illy fennyen?

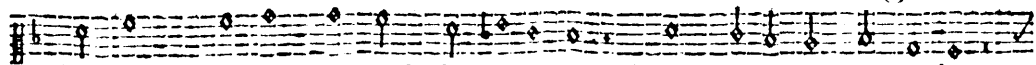
4. Az URnak haragos színe előtt, Jákób' ISTEEN' haragja előtt Mind e' föld meg-rettenjen: Ki a' kősziklát tó-vízzé téfzi, A' kemény követ vízzé erefzti Hatalmas erejében.

CXV. 'S O L T Á R. C. M.

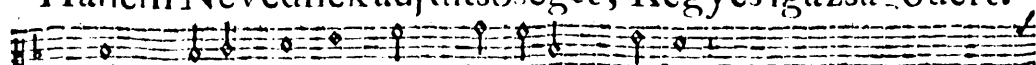
Könyörgés a' meg-szabadításért: és vigasztalás a' bálvány-imádó ellenség ellen.

NEm nekünk, URam, nem nekünk engedd,

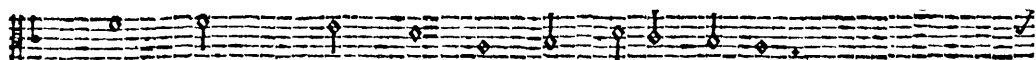

Hanem Nevednek adj dicsőséget, Kegyes igazságodért:

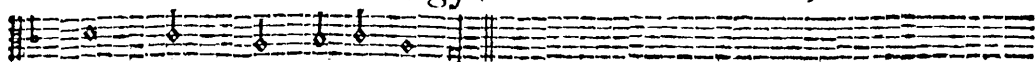

Mit tsúfolnának a' Pogány népek?

Mondván:

Mondván: Hol vagyon az Ő ISTEnek,

Ki meg-mentené őket.

2. De a' mi ISTE^Nünk erejével, Valamit akar, mindent meg-mível Mind mennyen és a' földön. De sok bálványok a' Pogányoknak Aranyból ezüftből tsináltattak Embereknek kezekben.

3. Szájok vagyon nékik, de nem fzólnak: Szemek vagyon, de semmit nem látnak: Nints elevenség bennek: Fulők vagyon, de még-is nem hallnak: Orrok is vagyon, de nem fzagolnak, Szagot ők nem éreznek.

4. Kezek vagyon, de semmit nem fognak: Lábok-is vagyon, még-sem járhatnak: Nem fzólnak Ő torkokkal, Hasonlók ezekhez, kik ezeket Tsinálják, és kik tisztelik őket, Egyenlők egymással.

5. De te Izrael ISTE^Nben bízzál, És az UR ISTE^Nhez ragafzkodjál, Ő paisod tenéked: Áronnak háza ISTE^Nben bízzál, A' nagy UR ISTE^Nhez ragafzkodjál, Ő meg-segíthet téged'.

6. Istenfélők, bízzatok ISTE^Nben, Hiddjetek az Ő fegedelmében, Bízzatok e' paisba: Meg-említ az UR, mert fzeret minket, És Izraelhez nyújtja kegyelmét, Áron' házát meg-áldja.

7. Ő meg-áld mind kitsínyt és mind nagyot, A' kik őtet félik mint URokot, És kik fzolgálják őtet: Az UR

titeket bőven meg-áldjon, Sok áldással meg-fzapoiútsion, És minden nemzeteket.

8. Meg-áld a' nagy UR ISTEN titeket, A' ki teremtette mennyet földet Minden szép ékességgel. Az eget őmagának meg-tartja; Földet ember' fijainak adja, Hogy azt meg-lakják széllyel.

9. Senki téged', URam, nem magafzta, Sem ditsér, a' ki halállal meg-hal, És tétetik a' sírben: Mi annakokáért, a' kik élünk, Téged', UR ISTEN, áldunk ditsérünk Most és minden időben.

CXVI. 'S O L T Á R. T. B. a' 74. nót.

Háláadása Dávidnak a' veszedelemből való megszabadulásért.

Szeretem, és áldom az UR ISTENT, Mert meghallgatá az én beszédemet, Könyörgésemre hajtá kegyes fülét, Kiért imádom őtet naponként.

2. Midőn a' halál környül-vón engem', És tsaknem szörnyű kötelibe ejte, Pokolnak kínja engem' rettegettete, Nagy volt bánatom, és nagy férelmem:

3. Segítségül hívám az UR' Nevét: Tartsd-meg lelkemet; 's ottan meg-segíte. Az UR hív, igaz, és nagy ő jó-kedve, Ő meg-örzi az együgyűeket.

4. Mikor én nagy nyavalyában volnék, Ottan meg-menté nyomorúlt életem': Légy tsendességben te azért én lelkem, Látván segedelmit Felségének.

5. Te meg-mentél a' haláltól engem', Szemem' firástól, lábamat eséstul: Az élők' földén járok szünetlenül A' te színed előtt én ISTENEM.

6. Hit-

6. Hittem ISTENben, mikor így szólék, Én szegény lelkem vala nagy ínségben, És ezt mondám félelmes fietségben: Híszem hazugok minden emberek!

7. Mit adjak az URnak jó-tétiért? A' hálá-adó pohárt én fel-véstem, És az UR' jó-téteményit hirdetem; Szent Nevét áldom segítségért.

8. Fogadásom az egész nép előtt Háláadással megadom nékie. A' híveknek halálok (:minden hiddje:) Drágalátos az UR' szeme előtt.

9. Imádlak téged' Idvezítőmet, Ki engem' választál szegény szolgálódnak, Fija lévén szolgáló-leányodnak, Fel-óldozád minden kötelimet.

10. Áldozom néked háláadással, Nevedet minden nép előtt hirdetem: És a' melly fogadást azelőtt tettem, Meg-állom minden előtt vígsággal.

11. A' te Házadnak ő pitvariban, És egész Jérusálemben tisztellek: Velem együtt az URat ditsérjétek, Mondjátok Alléluját mindnyájan!

CXVII. 'S O L T Á R. T.B.

Intések minden népeknek Isten' ditséretire.

A Z URat minden nemzetek

Ditsérjétek minden népek:

Mert nagy az ő kegyessége, Kit rajtunk meg-erősíte,

tenek; De őket el-verem menten, Vélek együtt oda léfz' nevek, Mint afzszú tóvis a' tűzben.

6. Kőrös-környűl fogtak engemet, És kerengnek környűlöttem; De én reménylem ISTENemet, Hogy őket én mind el-veztem. Te ellenség én rám támadál, És meg-akarál ejteni; De tsak hijába munkálódál, Mert életemet ISTEN őrzi.

7. Az UR énnékem erősségem, És én ő róla éneklek; Tsak ő énnékem fejedelmem, És én ő benne reménylek. A' hívek vígan énekelnek Az ő hajlékjokban fzélllyel: Mert jobb-keze az UR ISTENnek Nagy erős dolgokat mível.

8. Az UR meg-mutatja hatalmát, Jobb-karját ha fel-emeli, És tselekedik nagy dolgokat, Kiket nyilván kell ditsérni. Én ellenségim meg-értsétek, Hogy az én dolgom illyetén, Hogy én meg-nem halok; de élek Az UR' dolgait hirdetvén.

9. Az UR meg-büntete engemet, És igen meg-oftoroza; De nem akarál el-veztettem, És a' halálnak nem ada. Nyissátok-meg azért kapuit Az igazság' Templomának; Hogy bé-menvén, nagy ditsőségít Ditsérhessem a' nagy URnak.

10. Mert tsak ez kapuja az URnak, Kin a' hívek el-bémennek, Kik fel-nyittatnak tsak azoknak, A' kik igazságban élnek. Ditsérlek téged' énekekben, Hogy engemet meg-alázál; De ismét fel-vével kegyesen, És engem' meg-fzabadítál.

11. Ez Kő, a' kit a' Ház-építők Itéltek meg-ve-
tendőnek, Az épületben úgy helyheték, Feje lőn a'
fzegeletnek. Ez pedig az UR ISTE^NTŐL lőtt, A' ki
ezt ígyⁿ rendelte: E' dolognak szemeink előtt Tsu-
dálatos hofzsa, vége,

12. Ez jeles napot őmagának Kézfítette az UR Is-
TEN: Azért ez nap' jelen-voltának Vígadjunk, min-
den örvendjen, URam! kérlek, hogy meg-örizzed E'
te Királyodat mostan, Bírjad és szerentséssé tégyed
Mindennémű dolgaiban.

13. Áldott, a' ki az UR' Nevében El-jöve nagy
ditsőséggel! Áldunk ditsérünk egyetemben Az UR-
nak háza-népével. Erős az ISTE^N, a' ki minket Ígyⁿ
meg-világosíta. A' fel áldozandó ökröket Kössék
az óltár' szarvára,

14. Te vagy az én erős ISTE^NEM, Téged' örökké
tisztelek: Te vagy jó ISTE^NEM énnékem, Kit én
szüntelen ditsérek. Adjatok hálát e' nagy URnak, Mert
nagy az ő kegyessége: És nagy-volta szent irgalmá-
nak Meg-marad most és örökké,

CXIX. 'S O L T Á R. T. B.

Tudomány az Istennek a' szent Írásban foglaltatott

Igéjéről és szent Törvényéről.

I.

N Aleph. I.

A
Z olly emberck nyilván böldegok,

A' kik

A' kik igazsággal járnak étekben,
 ISTEN' törvényire vagyon gondjok,
 És a' szerént élnek minden időben:
 A' kik szent bizonyágit meg-őrzik,
 És az ISTENT szívek szerént keresik.

2. Bóldogok azok-is, mondom nyilván, A' kik hamisságot nem tselekefznek; De mindenkor az UR' útáiban járnak, és szent ártatlanságban élnek. Meg-hagytad, hogy parantsolatidat jól meg-őrizzük minden mondásidat.

3. Vajha én olly bóldoggá lehetnék, Hogy járhatnék a' te szent útáidban, És engedhetnék szent törvényednek! Ha nézhetném törvényedet valóban, És azt szívemben bizonnal hinném, Hogy soha semmi szégyenbe ne esném.

4. Hálát adok néked tellyes szívből, Hogy megtanítasz te ítéletidre, Mellyek tiszták minden hiba nélkül: Meg-tartom, és gondom lész' törvényedre; De kérlek téged', óh én ISTENEM! Hogy soha-örökké ne hagyj-el engem'.

5.

‡ *Beth.* 2.

Beszéld-meg mit tégyenek az ifjak, Hogy ők élhessenek feddhetetlenül, Szent Igéd szerént útokat szabják. Én téged' kerestelek szüntelenül: Kérlek, UR ISTEN, tellyes szívemből Ne hagyj el-tévelyednem törvényedtől.

6. A' te Igédet rejtem szívemben, Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged', De meg-maradjak te ösvényedben: Minden dolgomban meg-tartom törvényed'. Áldott ISTEN taníts-meg engemet, Hogy igazán értssem rendelésedet.

7. Itéletedet én ajakimmal, És a' te szádnak ő kegyes beszédét Elő-számlálom hálá-adással; Kötéseddal vígasztalom szívemet, Bizonyságidon örvendez lelkem, Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nékem Vagyon tsak a' te parantsolatidban, Te útaidat gyakran említem, Hogy meg-ne essem valaha azokban: Szent igazságodban minden kedvem, És a' te Igédet el-nem felejttem.

9.

‡ *Gimel.* 3.

CSelekedd ezt szolgáladdal kegyesen, Hogy én élhessek tovább e' Világban, És szent Igédet megtartsam híven; Én szemeimet nyisd-meg világosan, Hogy a' te törvényed' meg-tekintsem, És annak tsudaít efzembe-végyem.

10. Míglen én e' földön járok-kelek, Ne rejtse el tőlem parantsolatidat: Mert kívánság miatt el-epedek,
Igen

Igen óhajtom szent igazságodat, A' te ítéletedhez szívemben Nagy kívánságom volt minden időben.

11. URam! a' kevélyeket meg-rontod; Átkozttak, és nagy büntetésre méltók, A' kik meg-vetik parantsolatod'. Fordúljon-el rólam ő gyalázatjok, Kik csak azért gyaláznak szolgádat, Hogy meg-örzöm a' te bizonyosságodat.

12. A' Fejedelmek én reám törnek, Midőn őszvegyülnek; de a' te szolgád Szentségét nézi ítéletednek, A' melly én szívemnek nagy örömet ad; Bizonyosságid nekem vígaságim, És minden dolgomban tanáts-adóim.

13.

7 *Dalcib.* 4.

DE lám a' porban hever életem, Mintha majd vitetném a' koporsóban: Elefz-meg szent Igéd szereznt engem'. Midőn útaimat elő-számlálván Felkiálték, ottan meg-segítél: Taníts engem' törvényedre jó-kedvvel.

14. Add értenem parantsolatidat, És elmélkedem a' te tsudáidrúl, És elmémben foglalom azokat, Szívem keserűség miatt ki-buzdúl; Igéreted szereznt segíts engem' Hogy tőled ismét meg-erősíttessem.

15. A' hamis útról, URam, téríts-el, Törvényednek vezérlj igaz útára, Kin ember járhat szép tsendesféggel: Juttass kegyesen szent igazságodra: A' te ítéleted' el-választom, Igazságodat szemem előtt tartom.

16. Bizonyosságidra hajtom szívemet, És életem' azok szereznt rendelem: Ments-meg szégyen-vallástól engemet: Ha meg-tartatik általad én szívem, Parantsola-

tsolatidra léfz' nagy gondom, És víg örömmel azokat meg-futom.

^{17.} **E**N ISTENem! taníts útaidra, Hogy szent törvényedre gondot viseljek, És azokat meg-tartsam mindenha. Adj értelmet, igazgass URam, kérlek, Hogy törvényedet őrizzem híven, És meg-tartsam mindenkör én szívemben.

18. Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem, Mútasd-meg parantsolatid' ősvényét; Mert azokban igen gyönyörködöm: Te rendelésedre hajtsad szívemet Nagy figyelmetes együgyűségben, És engem' ne hagyj es-nem fősvénységben.

19. Fordítsad-el az én szemeimet, Hogy hijába-valókat ne nézzenek: A' te útadban éltes engemet. Szolgáddal láttasd szent ígéretednek Bé-töltését, a' ki téged' tisztel, És mindenkör fél' alázatos szívvel.

20. Végy-el rólam minden gyalázatot, A' kitől én igen félek, rettegek: Jók a' te ősvényid, és azokat En meg-tanúlni igen örvendezek; Törvényedben gyönyörködik szívem: Igazságodban éltes, URam, engem'.

^{21.} **F**Ordúljon hozzám, URam, kegyelmed, Segedelmet adjad hogy láthassam: Ígéretedből velem ezt tégyed, Hogy szájokat azoknak bé-dughassam, A' kik engemet gyaláznak szörnyen: Mert bízom a' te szent ígéretedben.

22. Igaz Igédet ne vedd-el tőlem, Hogy az mindenkor légyen az én számban: Szerzésedben vagyok reménységem. Te törvényedet szívemben foglalván, És azt meg-tartom én minden módon, A' fzerént él-vén most és mindenkoron.

23. Szüntelen járok én nagy örömmel, Mert te parantsolatidat követem, Szívem mindenkor azokra szemlél, A' Királyok előtt bízváft beszéllem A' te bizonyágidat, mellyektől Meg-nem rettenek, nem félek szégyentől.

24. Gyönyörködöm a' te törvényedben, Minden parantsolatidat fzeretem Mindenek felett egész éltemben. Az én kezeimet én fel-emelem A' te kedves parantsolatidra, És én azokról beszéllek mindenha.

25.

i Zain. 7.

GOndold-meg azt, és jusson eszedbe, A' mit szolgálának egyfzer meg-ígértél, Jó reménységet adván szívembe; Minden ínségben vagyok bátor szívvel: Mert a' te szent beszéded engemet Meg-újít, és el-vé-fzi férelmemet.

26. A' kevély népek tsúfolnak engem', És nevetnek; de nem gondolok vélek, Hogy törvényedet azért meg-vetném: De a' te ítéletidre tekintek, Mellyeknek tisztaságát jól tudom, És magamat azokkal vígafztalom.

27. És miként az istentelen népek, Kik el-fzakadtak a' te törvényedtől, Gondolatimnak nagy bút szereznek: Azonképen én a' te szerzésidről Éneklettem én nagy örömemben, Az én bújdosásimnak minden helyén.

28. Sem éjjel, sem nappal meg-nem szűnöm A'te Nevedről gyakran emlekezni: A'te parantsolatod' keresöm; Főképen erre szoktam vágyakozni: Minden előtt magamban el-fzántam, Hogy a'te törvényedet én meg-tartsam.

29.

□ *Cbet.* 8.

Hlfzem te vagy az én örökségem; Tellyes erőmmel azért azonn léfzek, Hogy a'te Igédet meg-örizzem. A'te színed előtt szívből könyörgök: Kegyelmezz-meg, UR ISTEN, énnékem, Mert szent ígéreted vígasztal engem'.

30. Jól meg-gondolom az én útamat, Hogy a' jó útról el-ne tévelyedjem, Arra vezérlem minden gondomat, Bizonyságidra lábaim' térítem: Igen fietek, nem késem semmit, Hogy meg-tarthassam szent parantsolatid'.

31. Meg-fosztottak az istentelenek, El-pufztítának; de mindazonáltal Tőlem törvényid nem felejtetnek: Még éjfélkor fel-kelek vígasággal, És tégedet ditsérlek, és áldlak, Itéletiért szent igazságodnak.

32. Az olly népekhez adom magamat, A' kik téged' félnek, és reád néznek, És meg-tartják parantsolatidat. Bőséggével te kegyelmességednek Tellyes e' Világ: azért én URam! Szent törvényedre tőled taníttassam.

33.

□ *Tetb.* 9.

IMé szegény szolgáladdal fok jót től, Szent ígéreted szérént meg-segítél, Kin most-is örvendek tellyes szívből: Taníts, és áldj engem' jó értelemmel, Engedd nékem szent esméretedet; Mert én igaznak tartom törvényedet.

34. Minekelötte meg-büntettetném, Az igaz utat el-vétet-

el-vé tettem vala; Most életem' Igédhez rendelem, Nagy szorgalmatossággal nézek arra: URam, jó-kedvű vagy, és irgalmas; Azért szerzésedre engemet oktass.

35. A' kevélyek rólam hamisságot Költnek; de én a' te szent törvényedet Meg-őrizem parantsolatidot: Kővér az ő szívek és el-feldűllyedt; Én pedig a' te szent törvényedben Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36. Jómra lett nékem, hogy meg-alázál, Hogy megtanúlnám a' te törvényedet, Kin igyekezem nagy óhajtsá-fal: Aranyt, ezűstöt, és egyéb effélét, Kit az emberek nagy-ra betsülnek, Törvényedhez-képeft tartok semminek.

37.

' Jód. 10.

KEzeiddel formáltál engemet; Taníts-meg azért pa-rantsolatidra, Hogy tudjam törvényednek értelmét: És ezenn indulnak nagy vígaságra Az Istenfélők, látván e' dolgot, Hogy Igédben vetem bizodalمامot.

38. Igaz vagy, URam, ítéletidben, Tudom, hogy fenkit nem büntetisz méltatlan', Engem'-is méltán büntetisz ekképen: Kérlek, tselekedjed ezt irgalmad-ban, Hogy én meg-vígasztaltassam megint, Szol-gádnak mondott ígéreted szerint.

39. Nagy irgalmadat mutasd-meg nékem, Hogy éljek: mert tsak a' te törvényedben Vagyon minden én gyönyörűségem. A' kevélyek essenek szégyenségben, Kik engem' hamis okkal terhelnék; De én a' te törvényedről beszéllek.

40. Térjenek hozzám mostan mindenek, Kik téged' félnek, törvényed' tisztelik, És a' te bizonyágidnak híznék.

nek. Tisztáén szívem, el-fem tévelyedik; De meg-tartja parantsolatidot, Hogy ne valljak szégyent, se gyalázatot

41.

☩ *Capb.* 11.

LElkem el-fogy nagy kívánságában, Midőn várom a' te segedelmedet, Bízván Igédnek fogadásában: Ugyan el-fárasztom az énfzememet Nagy várakozás miatt, így szólván: Mikor vígasztalsz-meg engem' valóban.

42. Noha én tsak-nem hasonló vagyok A' fűstön el-afzott száraz tömlőhez; Szerzésidre még-is gondot tartok. Míglen kell várnom, mikor látfsz ügyemhez? Míg halasztod-el ítéletedet, És ha bünteted-meg ellenségimet?

43. A'kevélyek, kik szent törvényedet Meg-vetik, titkon nékem vermet ásnak; De ha tekintjük szent szerzésidet, Minden parantsolatid jók, igazak. Nagy-méltatlanúl kergetnek engem': Tartss-meg azért, és légy én segedelmem.

44. Tsak-nem el-veztének ők engemet, Es majd ugyan el-törlének e' földről; Még-fem hagyom-el szent törvényedet. Tartss-meg életemet kegyességedből, Hogy meg-tartsam Felséged' kötésit, És meg-örizzem szádnak bizonyságit.

45.

☩ *Lamed.* 12.

MInd örökké, URam, a' te Igéd Meg-áll, és meg-tart a' magas mennyekben: Azonképen Isteni haséged Meg-marad örökké minden időben: Mint ez alsó föld, kit te fundáltál, Ki az ő helyében mindenkormeg-áll.

46. Mind ma és mind örökké meg-állnak, A' miket te rendszerént teremtettél, És tenéked mindenek szolgálnak.
Hogy-

Hogyha magamat a' te törvényeddel Nem vígasztaltam volna, már régen El-veztem volna én nagy ínségemben.

47. Nem felejttem-el szent törvényedet, És gondot tartok parantsolatidra; Mert te azokban éltetfz engemet: Tekints, URam, kegyelmesen szolgádra, Légy segítségem: mert tiéd vagyok, És törvényednek őrzésére vágyok.

48. Az iftentelenek reám titkon Intselkednek, és törnek életemre; Én elmélkedem bizonyságidon: És minden dolgot ha meg-nézek végre, Látom, hogy mindenek el-múlándók; De a' te törvényid meg-maradandók.

49.

D Mem. 13.

NAgy szerelmem vagyon törvényedhez, Mellyről naponként örömet befzéllek; Mert ez nékem víg örömet szerez; Te parantsolatid bőltsébbé téznek Engemet minden ellenségimnél: Mert örökké tőlem nem távoznak-el.

50. Tudósb vagyok én Tanítóimnál, A' mellyeket nagy-bőltséknek tart minden: Mert bizonyságod elmémben meg-áll; Még a' véneknél-is bőltsébb vagyok én: Mert törvényed' szemem előtt tartom, És elmémet attól el-nem fordítom.

51. Minden hamis útat el-kerülök, Hogy lábam ne járjon gonofz ósvényen; Igéd meg-tartásának őrülok: Itéletedet tekintem szüntelen, Azoktól foħa el-nem távozom, Kik által én te tőled taníttatom.

52. A' te beszéded édes és drága, Még a' méznél-is édesb az én számban, Ki-mondhatatlan gyönyörü-volta:

F F

Igéd-

igédben van bőltéségem fundálván, Bőltéségemet abban keresem; A' hamisságnak ősvényit gyűlölem.

53.

J *Nun.* 14.

ORánként fáklyám nékem szent Igéd, Melly világot tart nékem útaimban, Hogy egyenesen járjam ősvényed', A' mellyen én járhatok bátorságban: Meg-esküfzöm néked, és meg-állom, Hogy igazságodnak jussát meg-tartom.

54. Felette-igen meg-nyomorodtam; Enyhíts-meg, és végy-fel engem' ismétlen, A' mint nékem meg-ígérted, URam. Az áldozat, kit szájam néked téfzen, Kérlek, hogy légyen kedves te nálad, És ítéletedet tudtomra adjad.

55. Halálos vefzélyben forog lelkem, Ugyhogy markomban hordozom éltemet; Szent törvényedet még-sem felejttem: A' hitlenek, kik gyalázzák Nevedet, Tőört vetnek nékem mindenütt széllyel; Szent szerzésidtől még-sem távozo-m-el.

56. Bizonyságidat őrókúl bírom, És azokat tartom drága kintsemnek, Azokban léfz' minden vígaságom; Szívemet hajtom a' te törvényednek Meg-tartására minden időben, És azokat meg-őrzöm mind végiglen.

e 57.

D *Sarnech.* 15.

OSztónősön gyűlölöm azokat, A' kik mindenkor tsak gonofzt gondolnak; De szeretem parantsolatidat, És tsak tégedet tartlak őltalmamnak: Igéretedben van reménységem, A' te szent Igéd meg-vígaftal engem'.

58. Go-

58. Gonofz-tévők menjetek-el tőlem: Mert én azt mind meg-akarom tartani, A' mit az ISTEN parantsol nékem. Igéd szerént fíess engem' táplálni, Hogy élhessek, segíts-meg, UR ISTEN; Ne szégyenüljek-meg reménységemben.

59. Légy gyámolom, adj jó egészséget, Ugy léfzen énnékem kedves törvényed, Abban keresem én örömemet, Az ollyakat te mind a' földhöz vedred, Kik el-hajlanak igazságodtúl, És minden dolgokban járnak álnokúl.

60. Gonofzokat te el-vefz e' földről, Mint a' falakot, vagy értznek szemetét: Bizonyságodat szeretem szívből, Szívem félelmében előtted refzket, Testem el-repedt nagy rettegésben, A' te kemény ítéletedre nézvén.

61.

y *Ain.* 16.

PErpatvar nintsen nékem kedvemben, Igaz ítéletet téfzek mindennek; Ne adj azért azoknak kezekben, A' kik engemet szűntelen kergetnek; Szolgádat minden jóra vezérljed, És a' kevélyek ellen védelmezzed.

62. Az én fzeimeim el-fogyatkoztak, Ugy nézik és várják fegedelmedet, Igédnek igazságát óhajtják: Ne késsél, URam! segíts-meg engemet, Szegény szolgáddal tégy kegyelmesen, Taníts igédre, oktass törvényedben.

63. Szolgád vagyok, adj értelmet nékem, Hogy érthessem a' te bizonyságodat, És jó értelmében gyönyörködjem. Ideje, URam, hogy láttasd dolgodat: Mert

nints már helye az igazságnak, A' te törvényid mind hátra hagyatnak.

64. Azért a' te parantsolatidat A' tífzta aranynál inkább fzeretem, Mindennél fellyebb tartom azokat, Életemet azok fzerént rendelem: Mert igaznak tartom mindenképen; A' hamis ösvényt gyűlölöm erősen.

65.

☩ *Pe. 17.*

RAkvák bizonyságid nagy tsudákkal; Hogy azért meg-tarthassam én szívemben Azonn igyekezem buzgósággal: A' te Igéd, ha kik véfzik efzekben, Setét fzíveket meg-világosít, Egyűgyűeket böltseségre tanít.

66. Fel-foháfkodom gyakran én számmal; Mert én azt nagy szívem fzerént kívánom, Hogy törvényedet értsem bizonynal: Tekínts reám, fzínedet engedd látanom; Irgalmazz nékem! lám nagy jó-kedved Azokhoz, a' kik fzeretik fzent Neved'.

67. Szent Igédben vezérljed útamat, És őrizz-meg engem' a' hamisságtól, Hogy az rajtam ne végyen hatalmat: Ments-meg a' népnek nyomorgatásától, Hogy örömmel törvényedet nézzem, És parantsolatidat meg-őrizzem.

68. Világosítsd ortzádat fzolgádon, És taníts-meg, hogy én jól meg-gondoljam Szerzésed engem' mire tanítson. Kőnyhúllatásom fzememből ki-folyam, Mint a' patak, azért, hogy a' népek Betsűletet nem téfznek törvényednek.

69.

☩ *Tzade. 18.*

SUmma fzerént, URam! te igaz vagy Mindennemű te tselekedetedben, Itéletednek igazsága nagy: Igaz-

Igazságodat vehetik ezekben, Bizonyságodat a' kik meg-nézik És parantsolatidat meg-örizik.

70. Meg-ól a' bú nagy indulatomban, Midőn tekíntem a' te szent Igédet, Hogy az ellenség tsúfolja bátran, És el-felejtí minden beszédidet. A' te szent Igéd igen szép tífzta; Szolgád azért fzereti és meg-tartja.

71. Én kitsíny és meg-vettetett vagyok; De még-fem felejtém-el törvényedet, Sőt mindenütt arra gondot tartok: Szent igazságidnak nem látják végét, Mert ők mind örökké meg-maradnak, Törvényed, törvénye az igazságnak.

72. Én kergettetem, vagyok ínségben; De nem gondolván semmi nyavalyámmal, Gyönyörködöm a' te törvényedben: A' te igazságod örökké meg-áll; Melyet nékem jelents-meg kegyesen, És bátorságos léfzek életemben.

^{73.}
T Ellyes szívből hozzád esedezem, URam! hallgass-meg engem' kegyelmesen, Hogy rendelé-fedet meg-örizzem: Kérlek szabadíts-meg engem', UR ISTEEN, És leg-ottan igyekezem azonn, Hogy bizonyságid' meg-tartsam jó-módon.

74. Gyakorta reggel virradta előtt Te hozzád könyörgésemben kiáltok, Igédben vetvén reménységemet, Elébb, hogy-nem el-mennek a' virrasztók, Az én fzemeim vígyáznak, néznek, És a' te szent ígédről elmélkednek.

75. Kegyessedért halld-meg beszédem', Tartsd-meg életemet igazságodbúl, Hadd vídámúljon-meg az én szívem: Mert a' fok hitetlen nép reám tódúl, És engem' szertelen fanyargatnak, De a' te törvényidtől távol vagynak.

76. De te én hozzám, URam, közel vagy, És bened bízom én minden időben: Szent törvényidnek igazsága nagy, Bizonyságid fundáltattak ekképen: Hogy örökké meg-maradnak tudom, És jól értem, azért nyilván ki-mondom.

77.

7 *Refcb* 20.

VEdd eszedbe én nagy ínségemet, És én nyavalyáimból szabadíts-meg; Mert nem felejtmeled törvényedet: Fogadd-fel ügyemet, és védelmezz-meg, Meg-tekíntvén szent ígéretedet, A' halál ellen tartsd-meg életemet.

78. A' gonofzoktól (: minden meg-hiddje :) Segítség, és idvesség távol vagy: Mert ők nem néznek szent szerzésidre. Szent irgalmasságod nagy mindenkoron; URam! tarts-meg engemet, hogy éljek Igazsága szerént ítéletednek.

79. Bizonyságidat én nem hagyom-el, Noha én reám nagy-fok népek törnek, Kik gyűlölnék, és kergetnek félllyel. Oh melly férelmes ez az én szívemnek, Hogy ellenségi az igazságnak A' te Igéddel semmit nem gondolnak!

80. Parantsolatidat én szeretem, És soha el-nem távozom

vozem azoktól: Kegyességedből tartsd-meg életem'.
Te igaz beszéded mindent fellyúl-múl; Szent ítéleted
fágnak Mostan és mind örökké meg-maradnak.

81.

☩ *Schin.* 21.

UZnek, kergetnek a' Fejedelmek, Noha semmit
fenkinek nem vétettem: Szent Igédttől szívem-
ben rettegek; De ígéretedben örvendez lelkem,
Mint a' ki talál nagy gazdag prédát, Avagy mint
a' ki nyer fok drága marhát.

82. A' hazugságot igen gyűlölöm, Semmit e' földön
inkább nem utálok; De a' te törvényedet fzeretem:
Igazságodon olly-igen vígadok, És meg-gondolván íté-
letedet, Naponként hétfzer ditsérlek tégedet.

83. Nagy békeségek vagyon azoknak, A' kik fze-
retik a' te törvényedet, Semmi vesztélybe ők nem
akadnak. Várom, URam, a' te idvességedet, Ab-
ban forgatom minden gondomat, Hogy tseleked-
jem parantsolatodat.

84. Bizonyságidra gondot tart lelkem, Mert én
olly-igen fzeretem azokat, És én tsak azokban gyö-
nyörködöm; Bizonyságidban gyakorlom magamat:
Előtted vagyon minden életem, Nintsen el-rejtve
tőled én ősvényem.

85.

☩ *Thau.* 22.

ZEngő kiáltásom jusson hozzád, És igazságo-
dat adjad értenem, A' mint szent Igédben
fel-fogadtad; Jusson elődbe én esedezésem: Sza-
badíts

badíts-meg minden ínségemből, A' te régen tett szent ígéretedből.

86. Ha én meg-tanúлом szerzésedet, Az én ajakimmal ditsérlek téged', Nyelvem hirdeti te szent Igédet: Mert minden törvényed és ígéreted Merő hűség és tiszta igazság, Kiben nem találtatik semmi hívság.

87. Ments-meg, URam, engem' kezeiddel, És légy erős fejedelmem énnékem; Mert törvényedet szeretem szívvel; Idvezítésedet várom ISTENEM, Kiben vetettem reménységemet: Mertigen kedvellem szent törvényedet.

88. Éltét tsak azért kívánja lelkem, Hogy ő tégedet, URam, ditsérhessen; Itéleted légyen segítségem, Mintegy el-vezett juh, úgy bújdosom én: URam! keress-meg engem' szolgádat, 'S nem felejtmem-el parantsolatodat.

CXX. 'S O L T Á R. T. B.

Könyörgése Dávidnak vágalmazói ellen.

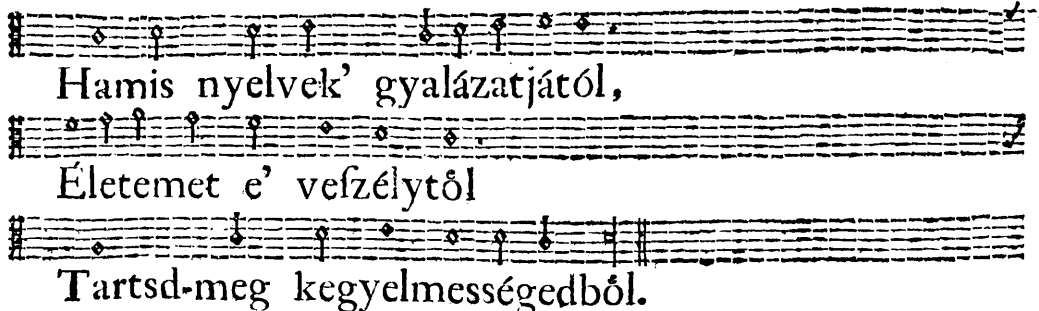
É N az UR ISTENhez kiálték,

Mikoron nagy ínségben valék,

És bé-nem dugá az ő fülét.

URam, hallgasd-meg kérésemet!

A' népeknek hazug szájoktól,

Hamis nyelvek' gyalázatjától,
Életemet e' veszélytől
Tartsd-meg kegyelmességedből.

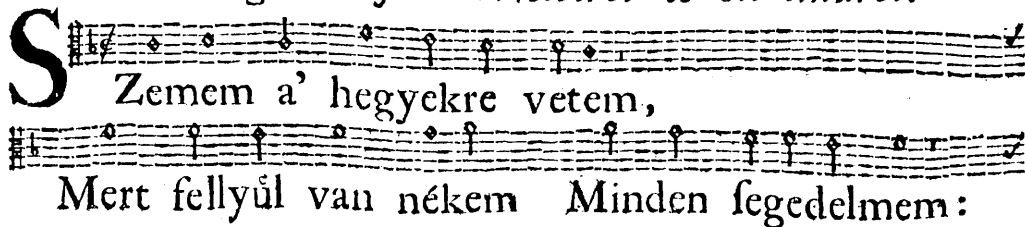
2. Vallyon a' te tsélsapó nyelved Mitsoda hafznot ad tenéked? De minémü jó dolgot tehet, Hazudozá-fával mit nyerhet? Szintén mint a' nyíl a' kézívben, Kit a' vitéz meg-von kezében, A' melly éget olly sebesen, Mint tűz a' fenyő-tóvisben.

3. Oh melly-igen nehéz énnékem Ez itt lakásom és életem A' Mésekiták' fátorában, A' Kédáriták' hajlékában! Én ezenn olly-igen kesergek, Hogy kik békeséget gyűlölnék Azoknál kell fokká laknom, Kik között nagy én bánatom.

4. Én mind tsak békeséget szóltam, Háborgás-tól magamat ójtam; De ez nem tetszik ónékiek, 'Tsak had és hartz kell ó kedveknek.

CXXI. 'S O L T Á R. T. B.

Tanúság az Isten' őrzéséről és óltalmáról.

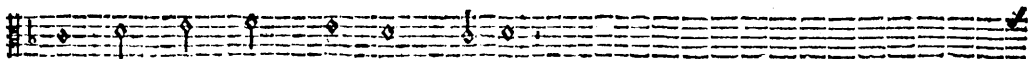

Szemem a' hegyekre vetem,
Mert fellyül van nékem Minden segedelmem:

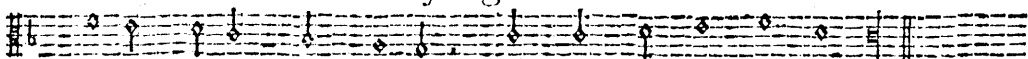
G G

ISTEN

CXXII. 'S O L T Á R.

ISTEN az én reményégem,

Ki az eget formálta, És e' földet alkotta.

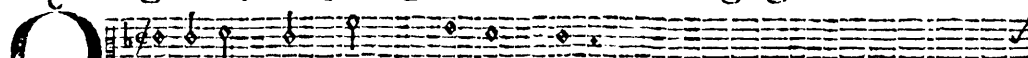
2. Lábad' botlani nem hagyja: És a' ki rád vigyáz
Nem szunnyadozik az. Izraelt hozzá fogadja: Mert
az nem aluszik-el, De rájok gondot visel.

3. Az UR téged' meg-őrizzen, Kezét rád terjeszt-
vén Árnyékkal bé-fedjen; Hogy a' Nap ő hévségé-
ben, Néked ne ártson éjjel A' Hóld az ő fényével.

4. Az UR őrizze örökké Lelkedet esettől, Men-
tse-meg veszélytől: Az UR híven meg-őrizzé A' te
ki-menésedet, És te bé-jövéseidet.

CXXII. 'S O L T Á R. T. B.

Tínuság az Isteni szolgálatról, és a' világi gubernálásról.

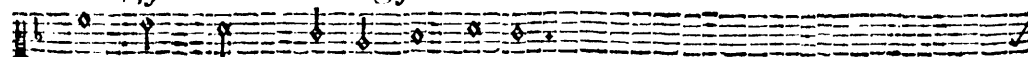

O Ralók az én szívemben,

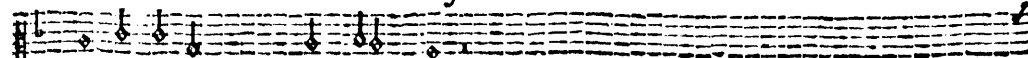

Ez kívánatos hírt hallván:

Hogy mi bé-megyünk ezután

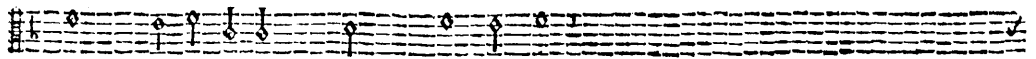
Az ISTEN' lakó-helyében,

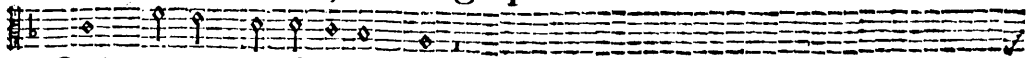
Jerúsálem, kapuidban

Mi lábainkkal meg-állván:

A' Jeru-

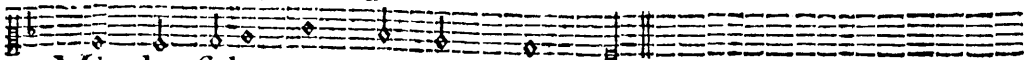

A' Jérusálem jól meg-épült

Sok ékes épületekkel ;

Holott szép Polgári renddel

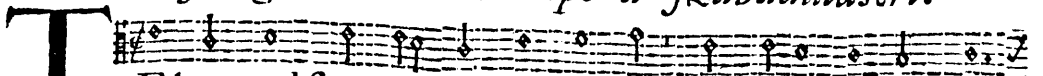
Mindenféle nemzet egybe-gyúlt:

2. Az URnak minden nemzete, Mint meg-hagyta Izraelnek, Gyűljenek Jérusálembe, És ott az ISTENT ditsérjék: A' székek ott tétetnek-fel, Kiken Dávid' háza ítélt, És ott az igazság lakozik. Kérjeteek jót e' városnak: Békeség légyen azoknak, Kik e' várost tisztán szeretik.

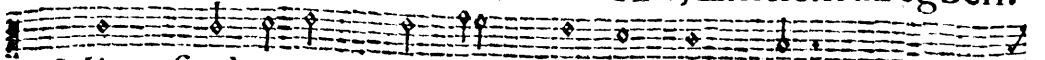
3. Légyen te kőfalaidban Tsendesség és jó békeség, A' kőtség közt egyenesség, Jó szerentse házaidban. Az én atyámfijaiért, És ott lakó feleimért Adjon ISTEN jó békeséget: Szentségiért én ez helynek, Melly szerzetett az ISTENNEK, Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII. 'S O L T Á R. T. B.

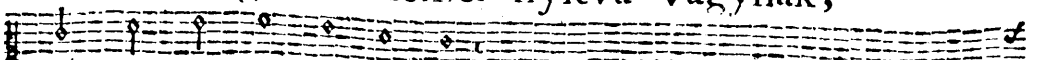
Könyörög az Izrael' népe a' szabadulásért.

TE hozzádfzemeimet, URISTEN, Emelem az égben:

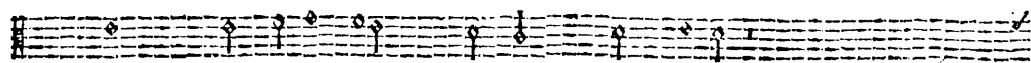

Mint szolgának szemei nyitva vagynak,

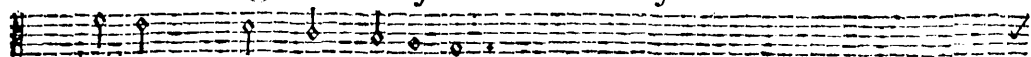

És az Urra vígyáznak ;

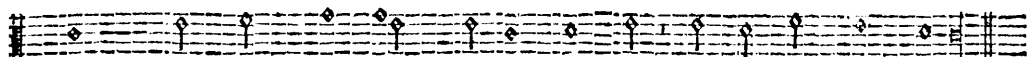
CXXIV. 'S O L T A R.

Mint szolgáló-leány ő Afzízonyára

Tekint minden órába:

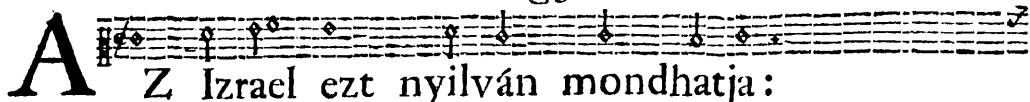

Ugy néznek szemeink az ISTEENRE, És ő kegyelmére.

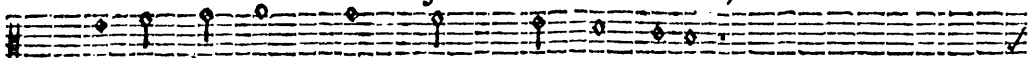
2. Kegyelmezz, URam! kegyelmezz nekünk, Mert nints betsületünk; Minden olly szertelenül gyaláz minket, Kinél fellyebb nem lehet: Kevély népek minket szörnyen nevetnek, Rajtunk tsúfságot űznek, Negédes szókkal úgy neveltetünk, Kikkel el-tölt lelkünk.

CXXIV. 'S O L T A R. T. B.

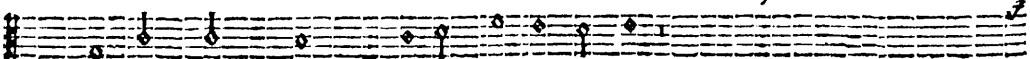
Háláadás a' meg-szabadításért.

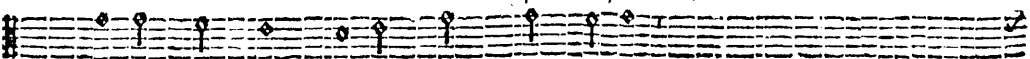
AZ Izrael ezt nyilván mondhatja:

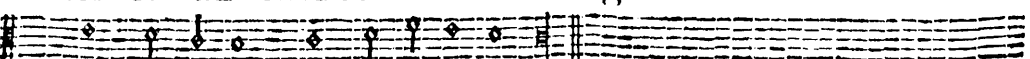
Ha az ISTEEN nem lett volna velünk;

Ha ő nem léfz' vala segítségünk,

Midőn az embereknek foksága

Kegyetlenül támada ellenünk.

2. El-nyelnek vala ők elevenen, Ugy reánk gerjedt vala haragjok: Minket tellyességgel a' nagy habok Vizzel elborít-

borítanak vala fzőrnyen, Ránk omlanak vala nagy patakok.

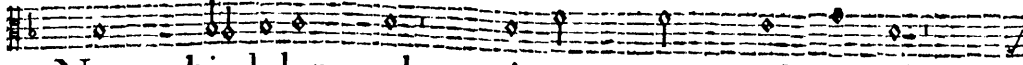
3. A' nagy árviz reánk rohan vala, Ésel-nyeli vala életünk: Ditséret ISTENnek, hogy ő minket Az ő fogoktól meg-szabadíta, Hogy ők meg-ne ennének bennünket.

4. Miképen el-szalad a' madárka A' madaráfz' tőriből, aképen Meg-szabadúlánk a' tőört el-szegvén: Mert életünknek az UR óltalma, Ki mennyet földet teremté bőltsen.

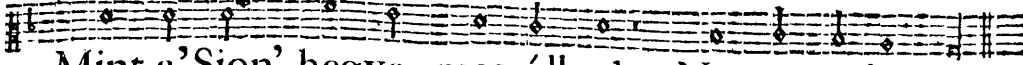
CXXV. 'S O L T Á R. T. B.

Tanúság az Istennek óltalmáról.

A Kik bíznak az UR ISTENben

 Nagy hiedelemmel, Azok nem vesznek-el

 Semminémű veszedelemben,

 Mint a' Sion' hegye, meg-állnak, Nem ingadoznak.

2. És mint a' nagy Jérusálemet Hegyek környül-vették, És nagy kerítések: Akképen ISTEN az ő népét És ő híveit környül-vefzi, És meg-őrizi.

3. Mert az ővéit ő nem hagyja A' hamis' kezében, És semmi ínségben; Hogy ki-ki ő-magát meg-ójjá, Hogy a' hitlen népekkel egybe Ne essék bűnbe.

4. Jelen vagyon a' jó szívűkkel; De a' hitlenciket, És ő ősvényeket El-hagyja a' gonofztévőkkel: De Izraelnek békeséget Ad tsendességet.

Háláadás a' Babilóniai fogságból való ki-szabadulásért.

Mikor a' Siont az ISTEEN

Fogságból ki-hozá híven,

Ugy mentünk, mintegy álomban:

Víg nevetség vólt szájunkban,

Ditsekedtünk a' mi nyelvünkkel.

És éneklettünk nagy örömmel;

A' Pogány' közt minden mondta:

Ez nyilván az ISTEEN' dolga.

2. AZ UR mutatá hatalmát, Mi-velünk tön nagy

tsudákat: Azért őt' ditsérjük itten, Örvendezzünk

szíveinkben. Hozd-ki, UR ISTEEN, a' többit-is, Vesd

végét ő fogságoknak-is; Mint az erős zúgó széllel

Mind e' föld meg-szárad szélllyel.

3. A' kik nagy kőnyhúllatással Búzát vetnek nagy

bánattal, Aratáskor azok szélllyel Aratnak nagy víg

örömmel: Sirva mennek-ki a' vetésre, A' magot

híntik keseregve; De a' jó kévéket ofszán Bé-hord-

ják nagy vígaságban.

Tanúság a' bázi és községi gondviselésről.

HOgyha ember házat épét ISTEEN' segedelme nélkül,
Ott a' munka hijába kél: Ha ISTEEN nem őrzí népét,
És a' várost meg-nem ójja, Az őrzőknek semmi hafzna.

2. Hijába keltek-fel reggel Nagy-későn fekűnni men-
vén, Alig éfztek a' kenyérben, Kit kerestek veréjtékkal:
Holott, kit az ISTEEN szeret, Annak könnyen ád eleget.

3. A' kinek gyermeki vagynak, Szép ajándékkal láttá-
tik, Melly az ISTEENTől adatik; Kedves áldása az URnak,
A' ki láthatja magzatit, Önnön méhének gyümölsit.

4. Oh melly drága adományok, Hogy ez illy apró gyer-
mekek Ékesen fel-nevekednek! És ők szintén ollyaténok,
Mint a' nyílak a' kézívben Az erős vitéz' kezében.

5. Nyilván böldőgnak mondatik, Ki bővölködik az-
okkal, Rakva ő tegze nyílakkal: Szégyen ő rajtok nem
esik, Ha ellenség a' kapuban Bé-idézi vádolásban.

CXXVIII. 'S O L T Á R. T. B.

Tanúság az Isteni félelemről.

B Oldog az ember nyilván, Ki az ISTEENT féli,
 Ő útáiban járván Ősvényit kedvelli:
 Mert magadat táplálod Kezed' munkájával:
 ISTEEN meg-áldja dolgod', Lát jó állapotallal.

2. Feleséged házában Mint a' szóló-vefzfő, Gyümölcstét szépet hozván, Ha el-jő az idő: Meg-látod gyermekidet Te a'ztalod környül Renddel, mint olaj-vefzfőt, Kikben szíved örül.

3. Ez igen szép ajándék, Kit az ISTEN enged Az ő benne hívőknek, A' kiket ő szeret: Ő meg-áldja éltedet A' Sion' hegyéről, Sok jóval lát tégedet A' Jérusálemből.

4. És végre te meg-látod Fijadnak fijait; Izraelnek tsudálad Nagy-szép békeségit.

CXXIX. 'S O L T Á R. T. B.

Ditséreti az Istennek a' meg-szabadításért.

ÉN ifjúságomtól-fogva engem'

Sanyargattak, mondhatja az Izrael:

Régtől-fogva sok bűt tettek nékem;

Még-fem fogyathattak-el tellyességgel.

2. Kereftül-széllyel az én hátamat Meg-szántották, és meg-szaggatták szörnnyen, Vontanak rajtam nagy barázdákat, Ugy-hogy testemben semmi ép tag nintsen.

3. De az igazságnak jó ISTENE El-szaggatá az ellenség' kötelét: Kik irégykednek Sion' hegyére, Nagy szégyenség térítse hátra őket.

4. Mint

4. Mint a' hitván fű, olyak légyenek, A' mely szokott nőni az eszterhákön, El-afz, minekelötte ki-nyönnék, A' kiben nintsen sohol femmi hafzon.

5. Kinn az arató nem talál annyít, Hogy egy ma-rokkal valót arathatna; Nem-hogy köthetne valami kévét, A' kit ember ölében szoríthatna.

6. És a' kik itt el-mennek ne mondják; A' kegyes ISTEN áldjon-meg titeket, Aratástok légyenek szapo-rák: Az UR' Nevében áldunk benneteket.

CXXX. 'S O L T Á R. T.B.

Könyörgés a' bűn bocsánatért.

T E hozzád tellyes szívből Kiáltok szüntelen
E' firalmas mélységből; Hallgass-meg, UR ISTEN,
Nyisd-meg te füleidet, Midőn téged' hívlak,
Tekíntsd-meg én ügyemet: Mert régen óhajtlak.

2. Ha, URam, bűnünk szerént Minket büntetnél-meg, URam! e' Világ szerént Ki állhatna úgy-meg? De a' te irgalmad nagy A' téged' félöken: És te engedelmes vagy, Hogy ditsérjen minden.

3. Énnékem reménységem Vagyon tsak ISTENben, És bízik az én szívem Ószent Igéjében: Én elkem erős hittel Az URat óhajlja, Mint a' virrafzó éjjel A' virradtát várja.

4. Izrael az ISTENben Vessed reménységedet: Mert szent irgalma bőven Nagy-mefzfe ki-terjedt, Ő fe-gítő mindenben: Hívein könyörül, Az Izraelt ke-gyesen Ki-menti bünéből.

CXXXI. 'S O L T Á R. T. B. a' 100. nót.

Tanúság az alázatosságról.

URam, nem úz nagyra szívem, Szemem' nem há-nyom magasan, Nem léledzem olly dolgokban, Kik fellýül-haladnak engem'.

2. Ha ki-nem vettem szívemből Mindennemű kevélysé- get, Mint midőn a' kisgyermeket El-fogják anyja' tejétől.

3. Én szintén ollyanná lettem, Mint az együgyű kis gyermek, Kit a' tsets mellől el-véfnnek, Ahoz hasonló én lelkem.

4. Izrael az UR ISTENben Vessed minden reménységed', Megtartódnak őtet hiddjed Mostan és minden időben.

CXXXII. 'S O L T Á R. T. B.

Könyörgés az Istennek jelenléteért, a' Jérusálemi Iste- ni szolgálatban, és községi igazgatásban.

E Mlekezzél-meg, UR ISTEN,

Dávidról, és ínségiről, Ki néked meg-esküdt szívből,

Es fogadást tett hívségben Az URnak, kit Jákób tisztól.

2. Ezt, úgymond, én fel-fogadom: Hogy bé-nem mégyek

mégyek házamba, Sem le-nem fekszem ágyamba, Szemeimet bé-sem húnyom, Minden álmom' hátra hagyván.

3. Nyúgalmam addig nem léfzen, Míglén helyet nem keresek A' Jákób' nagy ISTENÉnek, Holott fátort szerzek szépen, Hol' ditsősége lakozzék.

4. Imé ezt nyilván hallottuk, Hogy az Éfratához néked Kiváltképen vagyon kedved; A' helyet mi meg-találtuk A' mezőn az erdő mellett.

5. Mi fel-mégyünk e' szent helyre, És te 'fámoly-fzéked előtt Meg-hajtjuk a' mi térdünköt: URam! kelj-fel, jöjj-el ide Erdő' ládájával együtt.

6. Igazságnak ruháiban Papjaid fel-öltözzenek, Engedj örömet szentidnek; Kenettidet tartsd-meg bátran; A' Dávid néked kellessék.

7. A' Dávidnak az UR ISTEN Meg-esküdt, mint szolgájának, És ő bizvást hihet annak: Im' a' te nemzedetből én Székedre Királyt állatok.

8. És ofztán a' te gyermekid Meg-tartják én kötésemet: És bizonyág-tételimet, És örökké a' te fzéked' Meg-űlik, mint örökjöket.

9. Mert a' Siont az UR ISTEN Választá lakó-helyének, Mondván: Ez hely kell kedvemnek Itt lakom minden időben, Ez helye tsendességemnek.

10. Én őket meg-elégítem, Kenyért adok a' szegénynek, Ruhájába idvességnek Papjait fel-öltöztetem, Örömek léfz' a híveknek.

11. Fel-nevelem én egy 'szarvát Az én szolgámnak

Dávidnak, Kit én fel-kentem magamnak; Fel-kézfí-
tettem lámpását, Hogy lássa világát annak.

12. De vizont ő ellenségit Öltöztetem nagy fze-
gyenben; Midőn a' koronát fején Meg-látják, és
ditsőségít, Hogy meg-virágzik ékesen.

CXXXIII. 'S O L T Á R. T. B.

Tanúság az atyafiúi egyességről.

Mé melly jó, és melly nagy gyönyörűség
Az atyafiak között az egyenesség,
Ha békével együtt laknak!
Mint a' balsam-olaj, ők olyanok,
A' melly jó szagú és igen kedves,
Kitől Aron' feje nedves.

2. Mikor fejről széllyel alá-tsordól, Szakállán szép
illatosan alá-foly; Végre ő szép köntőfire: És mint
a' harmat a' Hermon hegyre És a' szent Sionra le-
száll szépen, A' földet meg-hínti bőven.

3. Mert az UR meg-áldja az ilyeneket, És önéki-
ek ád hosszú életet, Kinek határa nem lészzen.

Intés az Egyházi rendekhez

U Rnak szolgái mindnyájan
 Áldjátok az URat vígan,
 Kik az ő Házában éjjel
 Vigyázzván vagytok hűséggel.

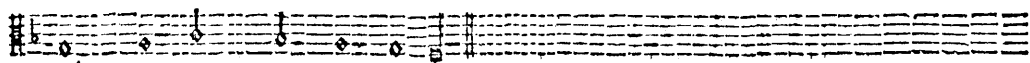
2. Fel-emelvén kezeteiket Ditsérjétek ISTE Nteket,
 Szívből néki hálát adván, Őt' áldjátok mind-úntalan.

3. Meg-áldjon téged' az ISTE N A' Sionról kegyelme-
 fen: Ki teremtette az eget, A' földet és mindeneket.

CXXXV. 'S O L T Á R. T. B.

Intés az Isteni ditséretre.

A ldjátok az UR' Nevét,
 A' kik néki szolgáltok;
 Magasztaljátok őtet,
 Kik hív szolgái vagytok,
 Kik állotok házában,

És jártok tornáztiban.

2. Ditsérjétek, mert jó ő, Áldjátok ő szent Nevét;
Mert ő igen jó-kedvő: Jákóbot mint ő népét, Izraelt el-választá, Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez ISTEN Erősb más Isteneknél, Hatalma nagy mindenben: Isteni beszédével, A' mit akar, az égen Meg-téfi, földön, vizen.

4. Ki e' Világ' végirül Támaszt terhes felhőket, A' földet hinti fellyül, Midőn botsát essőket: Szeleit rejtek-helyből Ki-küldi erejéből.

5. Az első-fzülötteket Meg-öle Égyiptomban, Mind barmot, és mind népet: Nagy tsudákat mutatván, Kin álmélkodott minden Az Égyiptom' földében.

6. Népeftől a' Faraót, Sok Nemzetet el-vezte: Sok erős Királyokat, Amori Sikhont veztté, És a' Bászáni Ogot, A' Kanaán országot.

7. E' földet Izraelnek Adá, mint ő népének, Hogy örökségek lenne Nékiek mind örökké. URam! a' te irgalmad Mind örökké meg-marad.

8. Meg-áll örökké Neved, És szent emlekezeted, Népedet hatalmadban Itéled igazságban: Szolgáinak az ISTEN Meg-kegyelmez kegyesen.

9. A' Pogányok' bálványi Ezüftből és aranyból Kézzel szoktak öntetni, Tsak femmik, bár nézd-meg jól: Szájokkal ők nem szólnak; Ő szemekkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülökkel; Az ő szájok nem lehell.

hell. Azokhoz mind hasonlók Az ilyen kép formálók, És kiknek reménységek Efféle bálvány képek.

11. Az URat no ditsérjed Izrael' háza-népe, Áldjad és ditsőítsed Áronnak nemzetsége, Nemzeti a' Lévinek Az URat ditsérjétek.

12. Kik az URat félitek, Szent Nevét ditsérjétek, A' Sionról áldjátok, És őt' magafztaljátok, Az ő lakó-helyében A' szent Jérusálemben.

CXXXVI. 'S O L T Á R. T. B.

Intés az Isten' ditséretire, az ő ki-jelenttett

ditsőségiért és jótéteményiért.

Ditsérjétek az URat,

Mert ő jó-kedvet mutat:

És az ő kegyessége Meg-marad mind örökke.

2. Áldjátok ISTENTeket, Isteneknek ISTENét: Mert az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.

3. Ditsérje őtet minden, Mert nagy tsudákat téfzen: És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.

4. Minden őt' magafztalja, Mert ő Uraknak URa: És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.

5. Ki a' mennyet teremté, És böltsen ékesíté: Mert az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.

6. A' ki a' széles földet Szerzette a' viz felett: És az ő kegyessége Meg-marad:

7. Ki

7. Ki nagy szép lámpásokat Fenn az égen alkotott:
És az ő kegyessége Meg-marad:

8. Nappali vezérlését Teremtette a' Nap-fényt:
És az ő kegyessége Meg-marad:

9. Hóldat, tsillag-sereget Az éjtzakára szerzett:
És az ő kegyessége Meg-marad:

10. Ki első-fzűlötteket Égyiptomban el-vefztett:
És az ő kegyessége Meg-marad:

11. És az Izraelt végre Innét más helyre vitte:
És az ő kegyessége Meg-marad:

12. Az ő nagy erejével Azt tévé jobb-kezével:
És az ő kegyessége Meg-marad:

13. A' veres tengert menten Ketté választá könnyen:
És az ő kegyessége Meg-marad:

14. Által-vezeté híven Izraelt a' tengeren: És az
ő kegyessége Meg-marad:

15. Faraót a' tengerbe Vefzté népével egybe: És
az ő kegyessége Meg-marad:

¶ 16. Népét vezérlé híven A' szörnnyű kietlenben:
És az ő kegyessége Meg-marad:

17. A' Királyokat széllyel Meg-rontá kezeivel,
És az ő kegyessége Meg-marad:

18. Erős Fejedelmeket Ő meg-ölt és el-vefztett:
És az ő kegyessége Meg-marad:

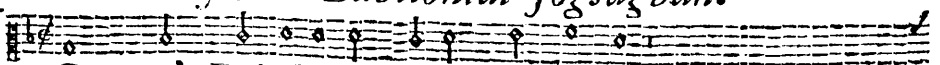
19. Az Amornak földébe Sikon Királyt el-vefzté:
És az ő kegyessége Meg-marad:

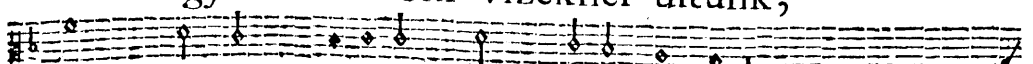
20. Az

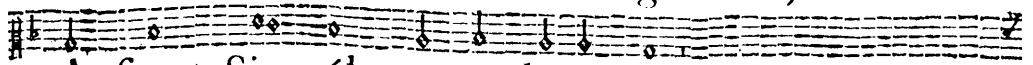
20. Az Og Királyt Básánban Meg-ólé hatalmá-
ban: És az ő kegyessége Meg-marad:
21. És földöket ezeknek Adá az ő népének: És
az ő kegyessége Meg-marad:
22. Hogy Izrael népének Ott lenne örökségek:
És az ő kegyessége Meg-marad:
23. Meg-emlekezék rólunk Látván nyomorúsá-
gunk': És az ő kegyessége Meg-marad:
24. Meg-mente jó-kedvéből Ellenségünk' kezéből:
És az ő kegyessége Meg-marad:
25. E' földön minden testet Táplál és bőven éltet:
És az ő kegyessége Meg-marad:
26. Áldjátok ez UR ISTENT Minden népek napon-
ként: Mert az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.

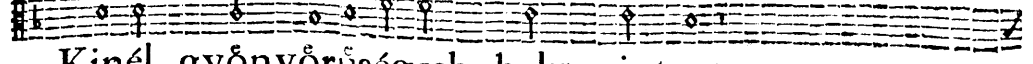
CXXXVII. 'S O L T Á R. T. B.

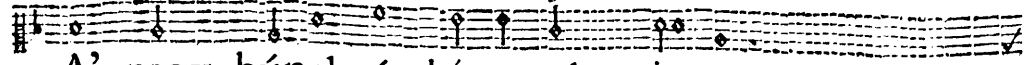
Panasz a' Babilóniai fogságban.

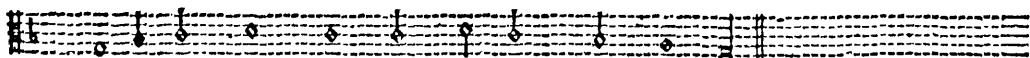
H Ogy a' Babiloni vizeknél ültünk;

 Ott mi nagy firalomban kesergettünk;

 A fzent Sionról meg-emlekezvén,

 Kinél gyönyörűségeseb hely nintsen:

 A' nagy búnak és bánatnak miatta

Hegedűnket függesztettük fűz-fákra.

2. A' kik minket fogva tartottak, kértek, Hogy valamit hegedülnénk nékik, És mondanánk Sioni éneket; Feelvén mondtuk: Miképen lehet? Hogy ditsérhetnök az UR ISTE^NT vígan, Énekelvén ez idegen országban?

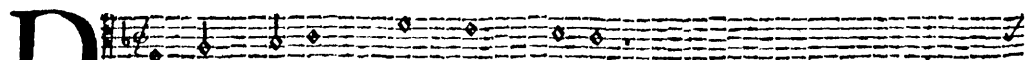
3. Imé néked én azt nyilván felelem, Hogy hegedülésemet el-felejtem, Elébb, hogy-nem a' Jé^rusálemet; Míg e' fogságban tartnak engemet, Bár ínyemhez ragadjon az én nyelvem, Ha Jé^rusálemre nem óhajt szívem.

4. Az É^dom' fijairól emlekezzél, És nékik, URam, azt ne engedd-el, A' mit ők akkoron kiáltottak, Midőn Jé^rusálemet rontották: Fofszad, fofszad Jé^rusálemnek népét, Földre le-rontsad minden épületét!

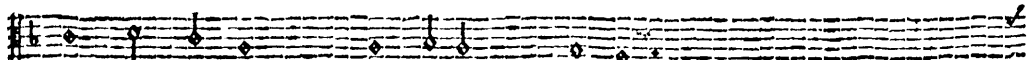
5. Te Babilonnak leánya meg-hiddjed, Hogy még végre por-hamuvá kell lenned: Bóldog, a' ki tenéked e' dolgot Meg-fizeti e' méltatlanságot: Ki öledből gyermekidet ki-rántja, És az erős kősziklához paskolja.

CXXXVIII. 'S O L T Á R. T. B.

Háládása Dávidnak.

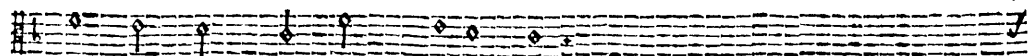

Ditsér téged' tellyes szívem,
Ditsérlek Istenek felett

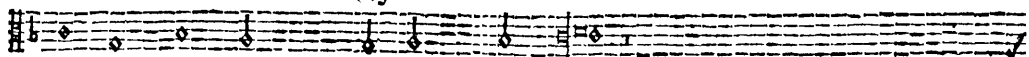

Én ISTE^NEM, Hirdetem Neved': :/:
Én tégedet, Mert azt érdemled:

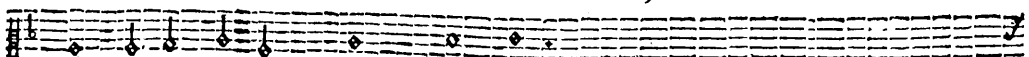
És a'

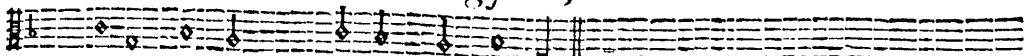
És a' te Szentegyházadban

Imádkozván, Neved' tisztelem,

Áldásodra én kéfz vagyok,

Hálát adok Néked ISTENEM.

2. Öregbül nagy ditsőséged, Mert meg-téfszed A' mit meg-mondasz: :/: Ha könyörgők ínségemben, Engem' menten Meg-szabadítasz. Téged' minden földön lakók, Nagy Királyok, URam, ditsérnek; Mert szent Igéd' igazságát Tiszta voltát Eszekbe vették.

3. Ez URat, ki felségesen Tsudát téfszen, Fel-magasztalják, :/: Mondván: Nagy az ő ereje, Ditsősége, És azért áldják. Mert noha űl nagy magasan: De lát nyilván Alatt valókat: Magas dolgokat-is könnyen Lát élesen Mind fenn 's mind alatt.

4. Mindennémű szűkségemben Inségemben Meg-erősítész; :/: Láttokra ellenségimnek, Kik gyűlölnék, Engem' meg-mentesz. A' mit az UR egyfzer végez, Az jó véghez Mégyen mindentűt. Jó-kedved meg-áll: Ne hagyd-el, Sőt végezd-el Kezed' munkáit.

CXXXIX. 'S O L T Á R. T. B. 30. 76.

Dávid az Isten' minden-tudását és gondviselését szemlélvén, hozzá hűségét mutatja.

URam, te meg-visgálsz engem', Meg-esmérfsz mindent

dent én bennem; Vagy állok, ülök, vagy mégyek, Mind tudod a' mit mívelek; Valamit gondolok fízívemben, Te azt mind jól érted mezfzűnnen.

2. Vagy járok-kelek, vagy fekszem, Te mindenütt vagy környülem, Jól látod minden útamat, Érted minden dolgaimat: Egy szó sem jó az én nyelvemre, Kit elébb nem tudtál vólna te.

3. Kőröskörnyűl rajtam minden Tőled vagyon teremtetvén. Reám botsátád kezedet, Fellyül-múlja értelmemet; Böltéségedet nem foghatom, Dolgaidon csak álmélkodom.

4. LElked előtt hová mennék, Holott el-rejtve lehetnék? Előtted hová fzaladjak? Égbe menjek? ott talállak: Ha ágyamat vetném pokolban, Ott lát-nálak téged' legottan.

5. Ha a' hajnal' szárnyát venném, És az égre emelkedném, És el-repűlnék nagy-mefzfze, A' külső tenger' fzielire; Ott-is meg-lelnél, URam, engem', Kezedet el-nem kerülhetném.

6. Mondék: Talám fetétséggel Bé-takaródzhatom éjjel; Az sem lenne hafználatos: Mert még az éj-is világos, Ki környülem annyira fénylik, Hogy nékem fényes Napnak látszik.

7. Te alkottad veséimet, Midőn formálál engemet, Az én anyámnak méhében Bé-takarítottál szépen; Azért áldlak minden időben, Hogy teremtettél tsudaképen.

¶ 8. Dolgaid tsudálatosok, Kiket ha én meg-gondolok,

dolok, Meg-kell azt nékem vallanom: Tudtadra volt minden tsontom, Midőn engemet tsudaképen A' föld alá dugtál rejtekben.

9. Nálad esméretes voltam, Elébb, hogy-nem formáltattam; Hogy még nem voltam, esmértél, Én tagaimra szemléltél, Kik könyvedben voltak fel-irván, Midőn még nem voltak formálván.

10. Melly drágák a' te tanátsid! Ha meg-nézem gondolatid, Számtalan foknak találom, Ha ki-mondani akarom, Többnek lelem én a' fővenynél, Melly fok a' tenger parton széllyel.

11. Én elmélkedem azokról, Ha fel-ferkenek álomból. Vajha egykor azt mívelnéd, A' hitlencet meg-ölnéd! És mind, a' kik vért szomjúhozna, Én tőlem megszűze távoznának!

12. Azokról szólok, UR ISTEN, Kik téged' gyáláznak szörnnyen, Nagy ellenségid tenéked, És fel-támadnak ellened; Nemde nem gyűlölöm-é őket, A' kik boszszontják Felségedet?

13. Gyűlölöm őket szívemben Seregekkel egyetemben, Mint szintén ellenségimet; Visgáld-meg, URam szívemet, Próbálj-meg engemet, és lássad, Szívemnek mivóltát hogy tudjad.

14. Visgálj-meg és próbálj jól-meg, Szívemet valóban nézd-meg, És lásd-meg minémű vagyok: Ha gonosz ösvényen járok; És ha olyyannak találsz engem', Mint egyebekkel, úgy tégy velem.

Dávid Könyörgése a' meg-szabadításért.

S Zabadíts-meg engem', UR ISTEN,
 A' gonosz tsalárd embertől,
 Őrizz erőszak-tévők ellen,
 Ments-meg a' vakmerő néptől.

2. Kik csak hamisságot gondolnak Mindenkor az ő szívekben: És hogy hadakat indítsanak, Azonn vagynak mindenképen.

3. Élesben fenik ő nyelveket A' kígyónak fülánkjánál: Mint áspis-kígyó egyebeket Meg-sértnek mérges ajkokkal.

4. Ments-meg a' gonoszok' kezéből, A' kik erőszakot tévnek, És igyekeznek szüntelenül, Hogy engemet meg-ejtsenek.

5. A' kevélyek töört vetnek nékem, És mindennütt hálót hánynak, Kötéllel meg-vonfszák ősvényem', Hogy engem' meg-szorítsanak.

6. Én pedig mondék: Oh UR ISTEN, Te vagy én erős ISTENEM! Beszédem' végyed fülcidben, Hallgasd-meg esedezésem'.

¶ 7. URam! te vagy én segítségem Mindennemű
 ínsé-

ínségemben; Azért védelmezd-meg én fejem' A' hadakozó időben.

8. Ne engedd a' hitetleneknek, Hogy elő-vigyék dolgokat; Hogy inkább ne kevélykedjenek, Rontsd-meg gonofz szándékjokat.

9. Én reám töröknek fejeget Vonjad méltó büntetés-re, Ó hamis igyekezeteket Fordítsd az önnön fejekre.

10. Szálljon reájok lángozó szén, Tűzzel meg-eméztessenek; Rekkenjenek a' földbe szörnyen, Többé fel-se kelhessenek.

11. A' hamis ember ő nyelvével Ne legyen nyomos e' földön: Az önnön vakmerőségével Akad-jon szörnyű veszélyben.

12. Tudom, hogy ISTEN a' szegénynek Úgyét fel-fogja kegyesen; Meg-kegyelmez az erőtlennek, Igaz-fágát ki-jelentvén.

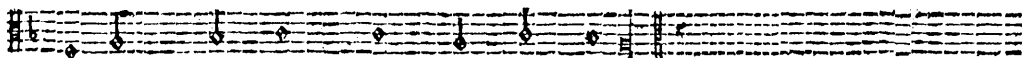
13. Az igazak nagy ditsőséggel Ditsérik te szent Nevedöt, És örökké jó reménységgel Meg-ma-radnak színed előtt.

CXLI. 'S O L T Á R. T. B.

Könyörgése Dávidnak Isten' vezérléséért.

T E hozzád kiáltok, UR ISTEN,
 Siess én hozzám, ne késél,
 Mert téged' óhajtlak szívvel;

Azért

Azért hallgass-meg kegyelmesen.

2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó illat' füstölgése: Kezeim' fel-emelése Eftvéli áldozatúl légyen.

3. Őrizettel tartsd-meg én szájam', A' melly gondot tartson arra: Závárt szerezsz ajakimra, Hogy tőlök ne legyen nyavalyám.

4. Ne botsásd szívemet gonofzra; Hogy a' hamisan élőkkel Soha ne erefzkedjem-el Az ő nyájas kívánságokra.

5. A' hív ember meg-feddjen engem', És fedése kedves léfzen, Mint balsam-olaj fejemen; Még verése sem árt énnékem.

¶ 6. Mert én el-hízzem 's mondom nyilván: Hogy még a' hitetlenekért Imádkozom mentségekért, Nyavalyájokon szánakodván.

7. Midőn az ő főfő Birájok Magas helyről le-hányatnak, És ofztán eszékbe jutnak Az én beszédim, kik nyájasok.

8. Mint ha ki fát vág nagy erővel, A' forgátsit széllyel hintvén: A' mi tsontaink akképen Hevernek a' lír mellett széllyel.

9. Szemeim reád néznek, URam, Reménységem vagyon benned; Lelkemet hát el-ne végyed: Mert te vagy minden bizodalmam.

10. A' tőörtől, kit nékem vetettek, És hálójoktól Őrizz-meg, A' hamis népektől ments-meg, A' kik vesztemre igyekeznek.

11. Ejtsd őket önnön hálójokban, Kit ők másnak készítettek; Hogy én veszély nélkül légyek, Mellettek el-mehessek bátran.

CXLII. 'S O L T Á R. T. B. 100.

Dávid' Könyörgése a' meg-szabadításért.

ÉN az URhoz fel-kiálték, Kiáltván néki könyör-
gék, Jelentvén én panaszimat, Meg-befzéllém
nyavalyámat.

2. Ha szorongattatik lelkem, Te útat mutatfz én-
nékem, Módot találfsz, a' melly által Meg-szabadú-
lok jó móddal.

3. Utamra töört mernek háyni, A' mellyen el-
szoktam járni: Tekinték széllyel mellőlem, De fen-
ki nem esmér engem'.

4. Bé-zárlattak utak, ajtók, Egyfelé sem szaladhatok;
És ez ilyen ínségemben Senki nintsen, ki segítzen.

5. Te hozzád kiálték, URam, Mondván: Te vagy
bizodalمام, És egyedül reménységem E' földön
csak te vagy nékem.

6. Halld-meg az én imádságom': Mert igen fanyar-
gattatom: Ments-meg ellenségim ellen; Mert erős-
bek hogy-nem mint én.

7. Vedd-ki fogságból lelkemet, Hogy ditsérjem
fzent Nevedet: Ha jól tézfz velem, a' hívek Ottan
engem' kórnyúl-véfsznek.

Dávidnak buzgó Könyörgése.

H Allgass-meg, URam, kérésemet,
 Vedd füledbe könyörgésemet,
 A' te ígéreted szerént,
 Hallgass-meg, és tarts-meg engemet
 Te szent igazságod szerént.

2. Szolgádat törvénybe ne idézd, Haragodat reám ne gerjefzd, Az én gonofz bűneimért: Mert ez egész földet bár el-nézd, Nem találhatfz igaz embert.

3. Az ellenség kerget engemet, A' földhöz verte életemet, Helyheztetett a' fetétben, Setétségben engem' el-rejtett, Mint a' halottat a' sírben.

4. Az én lelkem el-keseredett, Sérelem miatt el-epedett, Azért, hogy el-hagyál engem': Tsak-nem el-szántam életemet, Ugy el-keseredett szívem.

5. Ez ilyen nagy ínségim között Említém a' régi időköt, Nézvén tsuda dolgaidat, Mellyeket kezded tselekedött, Kikkel bíztatom magamat.

6. Te hozzád én URam ISTENEM! Nagy siralommal fel-emelem És ki-nyújtom kezeimet; Tégedet úgy óhajt én lelkem, Mint a' száraz föld a' vizet.

7. Ne késsél, hallgasd-meg kérésem', Mert elfogy bennem az én lelkem; Színed tőlem el-ne térjen, Mert majd el-ollyanná kell lennem, Mint a' kik szállnak a' fírben.

8. Kegyelmezz-meg, URam, énnékem, Hallgass-meg és őrizz-meg engem'; Mert én csak te benned bízom. Utaidat adjad esmérnem; Mert te hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts-meg ellenségimtől, Kik engem' kergetnek ok nélkül; Benned vetem reménységem', Vifelj gondot az én ügyemről: URam, kérlek, ne hagyj engem'.

10. Taníts-meg engemet szolgálodat, Hogy tehessem akaratodat: Mert te vagy az én Istenem; Hogy őrizhessem útaidat, Szent LElkeddel vezérlj engem'.

11. URam engemet erősíts-meg, Te szent Nevedért vígafsztalj-meg: És a' te kegyességedből Az én életem' szabadítsd-meg Mindennemű ínségekből.

12. Gondold-meg hozzám jó-kedvedet, Vefzesd-el én ellenségimet, Töröltessenek-el azok, A' kik kergetik életemet: Mert én te hű szolgálod vagyok.

CXLIV. 'S O L T Á R. T. B. a' 18. nót.

Dávidnak Háláadása és Könyörgése.

ALdott az UR, ki kezemet tanítja, És újjaimat a' hadakozásra: Áldott légyen az én jó Istenem, A' ki mindenkor meg-őriz engem', Ó az én

kőváram és szabadítóm, Ó én paisom és én óltalmazóm: Te benned vetem reménységemet, Mert alám veted az én népemet.

2. De mitsoda az ember életében, Hogy ő reá gondot tartasz ekképen? Mitsodák az emberek' fiai, Hogy Felséged őket így kedvelli? Az emberek' dolgát ha meg-tekinted, Legottan őket csak femminek leled: Az ő napjai hamar el-fogynak, És mint az árnyék ottan el-múlnak.

3. Hajtsd-meg' az egeket, és szállj-le menten; Illesd a' hegyeket, hogy füstjök menjen: Botsáss villámást, őket verd széllyel, Mennyűtő nyílaiddal széllefsz-el, Segíts-meg, fellyül kezed' hozzám nyújtsad, E' nagy árvizet rólam el-fordítsad, Szabadíts-meg e' veszedelemből, Órizz-meg az idegen nemzettől:

4. Kiknek szájak merő hazugságot szól, Ó hamis kezekkel téfznek gonoszól. URam, néked mondok új éneket, Meg-zendítem néked hegedűmet: Mert te vagy, URam, ki minden ínségben, A' Királyt meg-óltalmazod kegyesen: Szolgádat Dávidot meg-tekinted, Az öldöklő fegyvertől meg-mented.

5. Ments-meg kezekből az idegeneknek, Kik én ellenem szörnyen dühösködnek, Szájok' beszéde merő hamisság, Kezeknek dolga hitván mulatság. Hogy, mint a' szép plánták, a' mi fijaink Fel-nevekedjenek, mi szép leányink; Kik szépségekben úgy villogjanak, Mint ékes ófzlopi a' Templomnak.

6. Hogy

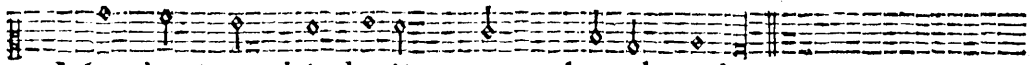
6. Hogy a' mi tárházink tele legyenek; T'sordáink ezeriglen tenyészzenek, Barmunk több legyen fok fáz-ezernél, Mind városon, falun, 's mezőn széllyel. Erősen szaporodjanak ökreink; Városinkra ne üssön ellenségink, Földünkben senki el-ne vitessék; Ut-
száinkon panasz ne hallassék.

7. Oh boldog nép, a' kit így meg-áld ISTEN, És ki-
nek illy jó szerentsét ád itten! Boldog nép az, és nem
léz' fűksége, A' mellynek az UR az ő ISTENE.

CXLV. 'S O L T Á R. T. B.

*Dávid ö-magát, és minden teremtett állatokat az Isten'
ditséretire indta.*

M Agasztallak téged' én ISTENEM,
Oh én Királyom! Neved' tisztelem:
Mindennap' hirdetem ditséreted',
És örökké áldom te szent Neved'.
Igen ditséretes és nagy az ISTEN!
Meg-foghatatlan ő ditsőségében:
Nemzetről nemzetre te dolgaidat,

Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2. Hirdetem a' te ditsőségedet, A' te felséges ditséretedet, Tsuda-tétidet minden népeknél Én kibefzéllem mindenütt fzélyyel. Hogy hatalmadat mindenek hirdessék, Mellyet dolgaidban eszekbe véfznek: Ditsőségedet én el-nem hallgatom, Hanem mindeneknek elő-fzámlálom.

3. Hogy hirdessék a' te jó-kevedet, Minden nép előtt kegyességedet, A' te igazságodat ditsérjék, És fzélyyel mindenütt ki-hirdessék. Az UR felette irgalmas, kegyelmes, Engedelmes, haragra késedelmes, Igen fzelíd, a' büntetésre késő, Minden teremtett rendinek kedvező.

¶ 4. Azért a' mit teremtettél, minden, Nagy hatalmadról téged' ditsérjen; De mindennél inkább a' fzent hívek A' te ditsőségedet ditsérjék: Hirdessék országod' felséges vóltát, Mindenkor befzélják nagy hatalmadat; Hogy az emberek' fijai érthessék, Országodnak ditsőségét nézhessék.

5. Örökké meg-áll a' te országod, És mindenkor meg-tart URaságod: Az UR meg-tartja az el-dűlöket, És fel-emeli az el-esteket. URam! mindenek' fzemei rád néznek, És idején eledelt adsz nékik, Midőn fel-nyitod áldott kezeidet, Bőven meg-elégítefz mindeneket.

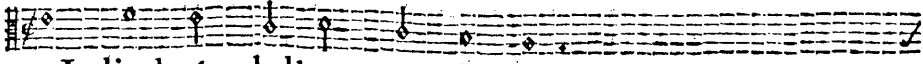
6. Az UR igaz minden útaiban, És fzenséges minden

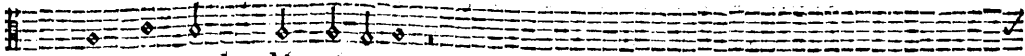
minden dolgaiban: Közel vagyok ō azokhoz nyilván,
A' kik hozzá kiáltnak valóban. És a' mit az Istenfé-
lők kívannak, Őnékiek bőven meg-adattatnak; Nagy-
kegyelmesen ōket meg-hallgatja, És idvességit nékik
meg-mutatja.

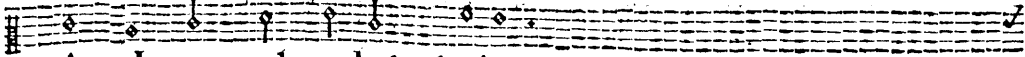
7. Meg-tartja, a' kik szeretik ōtet; De mind el-
veszti a' hitleneket. Az UR' ditséretit szám hirdesse,
Az ō Nevét minden test ditsérje.

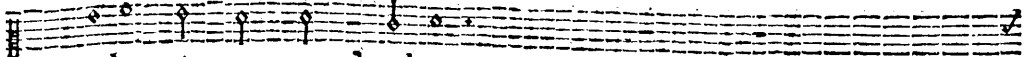
CXLVI. 'S O L T Á R. T. B.

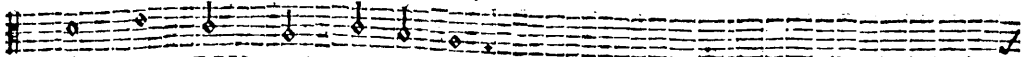
Tanúság az Istenben való bizodalomról.

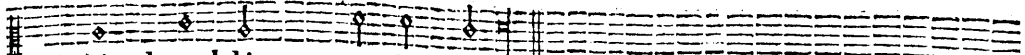
A Ladjad én lelkem az URat,

 Hirdessed ditséretét.

 AZ ISTENNEK adok hálát,

 Valamíg engem' éltet;

 Én az URnak éneklek

 Mind addig, míglen élek.

2. Ne légyen bizodalmatok Földi Fejedelmekben;
Egy emberben se bízzatok, Kiben segítség nintsen:
Mihelyt lelke ki-mégyen, Menten hamuvá lészén;

3. Min-

3. Minden dolga és szándéka El-vész azon nap' véle. Bóldog, a' kinek óltalma A' Jákóbnak ISTENE, A' kinek mindenekben Reménysége az ISTEN:

4. A' ki mind mennyet és földet, És a' tengert teremté, És ezekben mindeneket Nagy hatalmával szerzé; Igazsága, 's hívsége Meg-marad mind örökké.

¶ 5. A' kik méltatlan szenvednek, Meg-menti a' jó ISTEN; A' nyomorúlt éhezőknek Ő eledelt ad bőven; A' foglyokat ki-hozza, Rabságból ki-óldozza;

6. És a' világtalanoknak Meg-nyitja ő szemeket; A' kik dülő-félben vagynak, Meg-gyámolítja őket: Az igazakat híven Szereti az UR ISTEN.

7. Veszedelemében meg-menti A' nyavalyás jövevényt; Az árvákat meg-segíti, Kegyesen rájuk tekint; A' férelmes özvegyek Tőle meg-enyhíttetnek.

8. A' hitleneket meg-rontja Ősvényeket el-vesztvén; De meg-áll az ő országa Most és minden időben: Oh Sion! a' te URad Mind örökké meg-marad.

CXLVII. 'S O L T Á R. C. M.

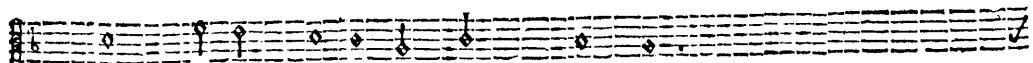
Intés az Istennek ditséretire, az ő sok jótéteményiért, mellyek elő-fzámllátanak.

A Z URat ditsérjétek, mert jó,

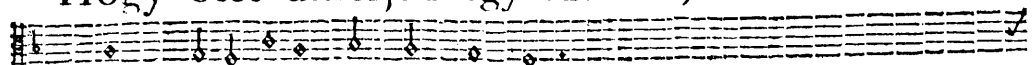
Es az ISTENT ditsérni méltó:

Kedves dolog az UR ISTENNél,

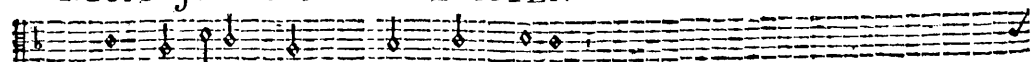
Hogy

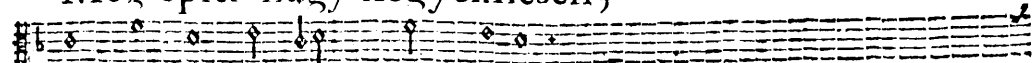
Hogy ötet ditsérjék egy szívvel;

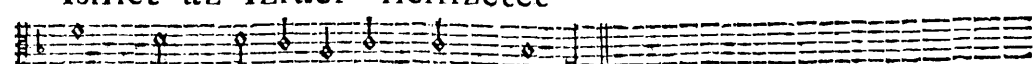
Mert Jérusálemet az ISTEEN

Meg-építi nagy-kegyelmesen;

Ismét az Izrael' nemzetét

Öszve-gyűjti el-öszlött népét.

2. Tőredelmes szívet meg-gyógyít, Sérelmes lelket ő meg-enyhít, Bé-kötözi az ő sebeket, Meg-könnyebbíti férelmeket. A' tsillagokat meg-fzámlálja, És azoknak számát jól tudja, És mindeniket úgy esméri, Hogy tulajdon nevén nevezi.

3. Nagy a' mi URunk az UR ISTEEN, A' kinél nagyobb semmi nintsen; Erőssége ki-mondhatatlan, Bőltésége számlálhatatlan, Az egyűgyüket fel-emeli, A' fzelídeket erősíti; Meg-alázza a' hitleneket, A' földre le-gyalázza őket.

4. Azért néki énekeljeteK, Hegedűkkel zengedezeteK: Ki az eget el-fedi fzellyel Temérdek vize-nyős felhőkkel, És az égről essőket botsát, Mellyeket e' földre le-fzállat; Meg-nedvesíti a' hegyeket, Hogy bőven teremjenek füvet.

¶ 5. Ki ételt ád minden állatnak, És az éh holló

LL

fiats-

fiatskáknek, Kik ő szájokat reá tátják, Kiáltván ételeket várják. Önéki semmi kedve nintsen A' lónak ő erősségében; Sem a' férjfinak száraiban, Nem gyönyörködik illy dologban.

6. Inkább azokban gyönyörködik, A' kik ötet igazán félik, Kik tellyes szívből kegyes vóltát Mindenkor reménylik irgalmát. Ditsérd Jérusálem az URat, Fel-magafztaljad nagy hatalmát: E' kegyes URat, óh szent Sion! Te-is ditsérd áhítatosan.

7. Mert kapuidra ő závárt vét, És híven meg-öriz tégedet; Fijaidat benned meg-áldja, És dolgokat jóra fordítja. Földedet áldja békeséggel, Határidat szép tsendességgel, És téged' szép tífzta búzával Meg-elégít, és bőven táplál.

8. Ki-botsátja erős Igéjét, E' földre le-küldi befzédét: Sebesen mégyen az ő szava Hamarsággal egy helyről másra. A' földre szállít fejer havat, Mint a' szép szálankozó gyapjat, És a' deres zúzmarázokat A' földre hinti, mint a' hamvat.

9. A' kő-essőket alá-lóvi, És falatonként széllyelhinti, A' kinek hidegségét fenki, Tőle írtózván nem türheti; Ismét mihelyen ő egy szót szól, A' jég mind el-olvad és el-foly: Ha ő fzeleit rá erefzti, A' jeget folyó-vizzé téfzi.

10. Jákóbnak adá szent Igéjét, Hogy ahoz szabnák életeket; Törvényit adá Izraelnek, Hogy ők azok szerént élénék. Nem tön így semmi Pogány nép-

CXLVIII. 'S O L T Á R.

néppel, Nem látá őket illy szentséggel, Szent ferezésit ők nem értették; Azért Allélúja mondassék.

CXLVIII. 'S O L T Á R. C. M.

Intések minden állatoknak és az embereknek az Istennek ditséretire.

N O ditsérjétek mindnyájan

Az URat a' mennyországban;

Ditsérjétek őt' az égben,

Az ő felséges székiben:

Minden Angyalok őt' ditsérjék,

És minden mennyei feregek:

A' Nap és Hóld őt' ditsérje

Minden Tsillagokkal őszve.

2. Az URat ti magas Egek Ditsérjétek, minden vizek Kik fenn az égen levegtek, Az UR' Nevét ditsérjétek: Mert mindeneket Igéjével Ő teremte nagy erejével, Mindent úgy meg-erősíte, Hogy megálljon mind örökké.

3. Mindeneknek módot ada, Hogy ki-ki abban maradna.

radna. Ti tzethalak, és mélységek, Az UR ISTENT ditsérjétek: Tűz, kő-esső, hó, és a' pára, Az UR ISTENT fel-magafztalja; Őt' áldjátok forgó-fzelek, Kik beszédének engedtek.

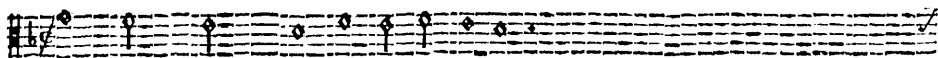
4. Ti hegyek, halmok, és völgyek, Nagy tzéd-rus-fák, és egyebek: Szelíd barmok, fene-vadak, Földi férgek, és madarak: És e' földön minden Királyok, Minden népek, valahol laktok, E' világi Fejedelmek, Kik nagy tiszteket viseltek.

5. Ifjak, leányok, és vének Az UR ISTENT ditsérjétek: Mert Nevének ditső volta Mennyet, földet fellyül-múlja. Fel-emeli szarvát népének: Minden szentek őtet ditsérjék; Izrael' választatott népe Az URnak Nevét ditsérje.

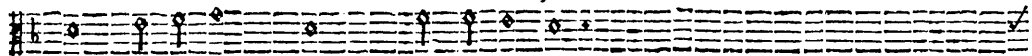
CXLIX. 'S O L T Á R. C. M.

Intés az Istennek ditséretire.

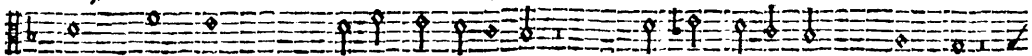
A Z URnak no énekeljétek

Uj éneket szent Felségének,

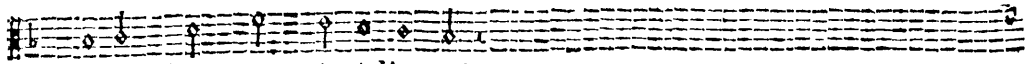
A' szentek' Gyülekezetiben Ditsérje őtet minden.

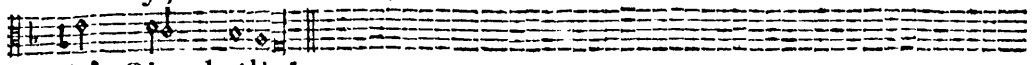
Az Izrael örvendezzen
Ő teremő ISTENÉben:

Király.

CL. 'S O L T Á R.

Királyjoknak örüljenek

A' Sionbéliek.

2. Az UR' Nevét síppal és dobbal Ditsérjétek lanttal, kobozzal; Légyen hegedűknek zengése Neve' ditséretire. Mert az ISTEN az ő népit Igen szeteri híveit: A' szegényeket segíti, Sok jókkal szeteri.

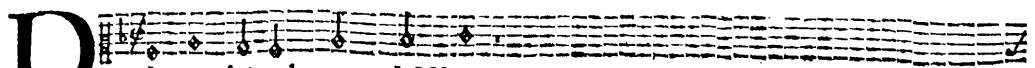
3. Szent hívei az UR ISTENnek Ékes gyönyörűséget nyernek; Örülnek ő háló-házokban Az URat magasztalván: Ditséretét az ISTENnek Az ő szájokban viseljük; És két-élű fegyver léfzen Nékiek kezekben.

4. Mellyel a' kevély ellenségen Boszszút-állanak nagy-mérészen; És a' népek meg-büntettetnek, Méltó jutalmat véfznek: Erős Királyjokat nékik Nagy lántzokkal meg-kötözik; És minden ő Fejedelmek Vas békókba esnek.

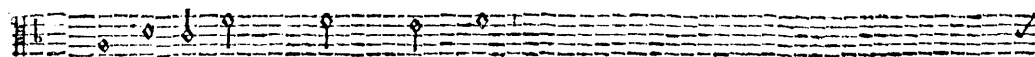
5. Hogy törvénnel ítélteszenek, Melly meg-vagyon irva ellenek: Mellyekből az Istenes hívek Nagy ditséretet nyernek.

CL. 'S O L T Á R. T. B.

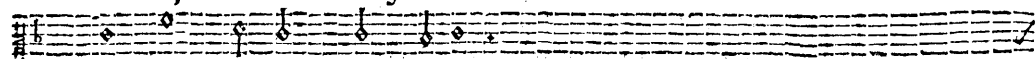
Az Istennek ditséretire való intés.

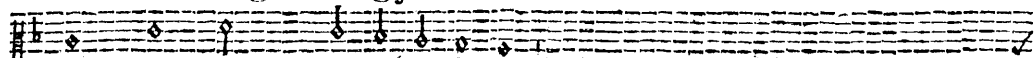
Ditsérjétek az URat,
Áldjátok ő szent vóltát,

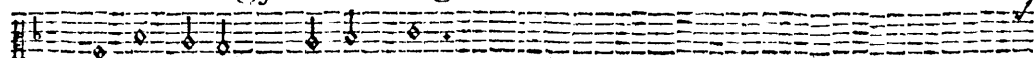
Ditsérjétek mennyekben,

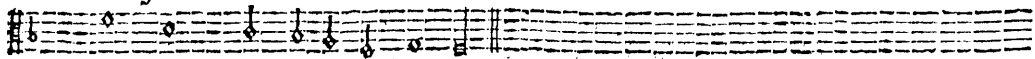
Hol orfázgol kegyesen

Az ő nagy ditsőségekben:

Ditsérjétek hatalmát,
Mellyből ő ditső vóltát

Minden veheti eszében.

2. Ditsérjétek őt' kúrtben, És ékes éneklésben,
Hegedűben, lantokban, És hangos tziterákban: Az
URNak zengedeztetek Sípokban, virgynákban; És
hangos orgonákban Örvendjétek az ISTENnek.

3. Az URat tzimbalmokban, És egyéb szerfzámokban
Mindnyájan ditsérjétek, Tziterát pengessetek,
Az URnak Nevét ditsérvén; És minden lelkes állat
Ditsérje a' nagy URat: Ditsőség ISTENnek! ÁMEN.

ÉNEK AZ ISTENNEK TIZ PARANTSÓ-

L A T J Á R O L. 2Mós. XX.

A' 140. 'SÓLTÁR' *nótájára.*

EMeld-fel szíved', füled' nyisd-meg, Te kemény nyakú Izrael, ISTEN' parantsolatját értsd-meg, Törvényire figyelmezzél.

2. Én vagyok ISTENED egyedül, Ki a' szolgálatból téged' Ki-hoztalak nagy ínségedbül: Ne légyenek más Istenid.

3. Ne tsinálj semmi bálvány képet Akárminémű dologból, Ne imádjad, se tiszteld őket: Mert nagy haragom meg-indúl.

4. URadnak ISTENEDnek Nevét Soha ne végyed hijába: Mert a' ki nem betsüli Nevét, Meg-buntes-ti azt valóba.

5. Hat nap' minden dolgodat tégyed, Nyúgodjál a' hetediken: Mert, hogy teremte mindeneket, Ez nap' meg-nyúgovék ISTEN.

6. A' te Atyádat és Anyádat Tiszteljed, szeressed híven; Hogy hofszú-életet, sok jókat Adjon te-néked az ISTEN.

7. Embert ne öl, ne tégy vérontást: Paráznaság-ba ne léledj: Ne orozz, gyalöljed a' lopást: Hamis bizonytságot ne tégy.

8. Felebarátodnak ő házat Ne kívánd, se házastársát, Szolgáját, se szolgáló-lyányát, Se barmát, semmi marháját.

9. URam!

S I M E O N É N E K E.

9. URam! hatalmas a' te Igéd, Még zengését-is rettegjük: Irgalmadból velünk ezt tégyed, Hogy akaratodat tégyük.

A' S I M E O N É N E K E.

Luk. II. 29-32.

U Ram botsássad-el
 Szolgádat békével
 Szent ígéreted szzerént;
 Mert te ldvezítöd
 Én szemeim előtt
 Nékem nyilván meg-jelent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél, Kinek fényességével Nyilván ki-jelennék A' szent Izraelnek Nagy ditsősége széllyel.

M I N D E N N É M Ű H Á B O R U S Á G

ellen. A' 35. 'SÓLTÁR' nót:

UR ISTEN melly' fokban vagynak, Kik engemet háborgatnak, És mindenkoron igyekeznek, Miként engem' el-vezthessenek; Én pedig egyedül vagyok, Nagy nyavalyámban jajgatok, Minden
 bará-

MINDEN: HÁBOR: ELLEN.

barátim el-hagynak, És tsak magokra gondolnak.

2. Első ellenség a' Sátán, Ki, mint a' fívó orofzlán, Utánnam jár nagy álnoksággal, Hogy bé-nyelhessen éh torkával: Mindenütt ellenem lest vét, Mert tud ezer mesterséget; Ha egyikkel hijába jár, A' másik által prédát vár.

3. Gazdagsággal, ditsóséggel, Világi gyönyörűséggel, Félelemmel-is gyakran kísért, Ugy-hogy elmém-ben tsak meg-nem fért: Honnan nehéz gondolatba Lelkem esik nagy bánatba; Noha nem árthat ezzel-is, Ugyan nem nyughatik még-is.

4. Második e' tsalárd Világ, Ki én fzemem előtt villag; Gonofz példával és ítéssel Mind tsak a' gonofzra vezérel: Mosolyog reám édesen, Hogy engem' hozzá hitessen, És vigyen a' széles útra, Melly mégyen a' rút pokolra.

5. Harmad' ellenségem rongál, Ki még éjjel-is nálam hál, És fokasítja nyavalyámat, Gyakran el-fzakasztja álmomat, Szüntelen ínt gonofzságra, Lelkemet kifiztti próbára; Ez én gyarló Természetem, A' mellyben en születtetem.

6. UR ISTEN! a' gyors orofzlánt Verd hátra e' dühös Sátánt; Lelki fegyvert adj én kezemben, Ki ellen femmit ne tehessen: Ha álnoksággal visgál-is, Ne ártson nékem azzal-is; Se rettentsen erejével, Mellyel dühösködik széllyel.

7. Felséged engem' meg-tartson, E' Világ hogy ne

AZ ISTEN' TÖRVÉNYÉRŐL.

árthasson; És ne járjak a' test' kedvére, Hanem nézzek szent törvényedre: És ahoz szabjam éltemet, Mellyel nyerhessem kedvedet: És hafználjak feleimnek; Kik velem téged' féljenek.

ÉNEK AZ ISTEN' TÖRVÉNYÉRŐL.

A' 6-dik 'SÓLTÁR' nótájára.

MEg-hagyta nekünk, UR ISTEN, Hogy járjunk Törvényedben, Éstéged' tiszteljünk Tellyes szívvel lélekkel, És minden mi erőnkkel Tégedet szeressünk.

2. A' mi felebarátinkat Szeressük mint magunkat, Haragot el-hagyván; Senkinek kárt ne tégyünk, Mindenhez hívek légyünk, És éljünk igazán.

3. De jaj, melly' gyarló életem! Mert Ádámtól szűltem: Bűnre vagyok hajló; Elmémnek gondolatja, Szívemnek indulatja Te ellened járó.

4. Szent Igédet nem követem; Sőt gyakran el-felejttem: Jókra túnya szívem; Feleimet gyűlöli, Vagy tsak színnel szereti, Melly nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat Érdemlem ostorodat; De jó reménységgel Tekíntek szent Fijadra, Mint kegyes Szószólómra, Kiért hozzám tértél:

6. Mert én tsak ő benne bízom, Nem hányom méltóságom', Melly femmire-kellő; Ő engem' megigazít, Gonosztól meg-szabadít, Olly-igen jó-kedvő.

ÉNEK A' SZENT VATSORA ELŐTT.

Az 50-dik 'SÓLTÁR' nótájára.

HAllgasd-meg, UR ISTEN, kérésemet, És világosítsd-meg

A SZENT VATSORA UTÁN.

meg én szívemet, Hogy szüntelen reád figyelmezzem.
Lelkem szerelmedre gerjedezzen: És szent Fijadat veled
egyetemben Féljem, és tartsam mindenütt elmémben.

2. UR Kríftus! mennyből érttem le-szállál, A' kereft-
fán bűnömért meg-halál, Te szent Véreddel érttem ál-
dozál, A' halál' töriből ki-óldozál; Adósságomnak, bű-
nömnek fokságát Meg-engeded, el-törölvén rútságát.

3. Azért vagyok már Atyád' kedvében, Szent orszá-
gának örökségében, Erdemem kívül ki velem így tön,
Nagy jóvóltából kegyelmébe vön; Szent szerelmével
úgy meg-környékeze, Bűnt és ördögöt tőlem távol űze.

4. Hogy pedig ezt nyilvánban hihessem, Tőled, UR
ISTEN, erősítetem Kenyérrel, Borral szent Vatsorád-
ban Mellyel a' hívek élnek házadban: Ezek Jegyei
a' te jó-kedvednek, Mellyeket tőled háládással vészek.

5. Velem, UR JÉsus! ezt tselekedjed, Hogy én egye-
fűlhessek te-veled Szent LElked által; egész éltemben
Semmi te tőled el-ne térítsen, Sem jó, sem gonofz, féle-
lem, sem jószág Ne árthasson; de kelljen tsak mennyország.

6. Minden gondomat néked ajánlom, A' halálban-is
vagy vígafztalóm: Az életre nékem ajtót nyittatsz,
Országodban bölldogságra juttatsz; Az Itéletre lel-
kem' fel-ruházod E' tefttel, és örömmre koronázod.

ÉNEK A' SZENT VATSORA UTÁN.

A' 8-dik 'SÓLTÁR' nótájára.

OH én lelkem! ditsérjed ISTENEDet, A' ki illy jól
táplálja életedet, Mint a' hű atya szerelmes

ANNA ASZSZONY ÉNEKE.

aját; Mellyért örömmel néki adj hálát.

2. És e' földön te-magad' úgy viseljed, ISTEN' orfzágát hogy te-is terjeszszed, Arra szüntelen nagy gondod légyen; Mellyel tartozik minden Keresztyén.

3. Mint a' kenyért fok búza-magból sűtik, És a' bort-is fok szőlő-szemből sűrik: Igy lélek szerént e' Vatsorában Egy testté 's vérré lészünk mindnyájan.

4. Szeresd hát ember a' te feleidet, Gyakran jelentvén jó-téteményidet; Gyűlölség, harag benned ne légyen, Mellyet erősen meg-tílt az ISTEN.

5. Az ő szent Igéjében gyönyörködjél: Ki téged' vizfontag meg-áld bőséggel; Szent LElke által gcrjeszt te benned Buzgó szerelmet, és kedvell téged'.

6. Végre tégedet ez árnyék Világból Fel-vifzen a' mennyégbe innét alól: Holott az ő választott szentivel Örök boldogságban élz örömmel.

7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél, Ki felől immár szent zalogot vettél: Ha ezzel magad' gyakran bíztatod, Boldogúl léfzen éltted és hóltod.

ANNA ASZSZONY HÁLÁADO ÉNEKE.

A' 7-dik 'SÓLTÁR' nótájára.

ORúl az én szívem az URban, Fejem fel-emeltett abban, Szájam meg-nyílt örömében, Az én ellenségim ellen: Mert a' te szabadításodban Örvendezek hálá-adásban. URam! fohol semmi nintsen, A' mint te, olly erős ISTEN!

2. Ne szóljatok azért ezután Kevély szókkal, fel-fúval-

SZ Ű Z M Á R I A É N E K E.

túvalkodván: Mert az UR mindent tud és lát, Véghez-vifzi minden dolgát. Az erőseknek kézívjeket Ő meg-rontja kevélységeket: És tőle az erőtlének Hatalommal építtetnek.

3. A' bé-tölttek szűkségbe esnek; De a' szűkölködő szegények Meg-elégesznek bőséggel, Kik kenyért kerestek széllyel: És a' kit magtalanak vélték, Annak feles gyermeki lettek; És kinek fok volt gyermeke, Az meg-fogyatkozott végre.

4. Az UR nagy-hirtelen meg-ölhet, És ismét meg-eleveníthet: Ő a' pokolra alá-vét, És visszontag felhoz onnét: Az UR, a' ki szegénnyé téfzen, És ő meg-gazdagít nagy-könnyen: A' szegényt a' porból végre Fel-emeli ditsóségre.

5. Mert az URé mind hofszfa vége Ez egész földnek kereksége, A' mellynek ő vetett határt: Kit meg-őríz, az nem vall kárt. Az ő híveit ő meg-tartja, De a' hitleneket meg-rontja, Kik az önnön erejekben Biztanak vakmerőképen.

6. A' kik az UR ellen feddődnek, E' földről ök eltöröltetnek: Az UR e' széles Világon Mindent meg-ítél jó módon: Erőt ad az ő Királyjának, És fel-emeli fejét annak Tisztességre ditsóségre, Ofsz-tán örök idvességre.

SZ Ű Z M Á R I A É N E K E.

Luk. I. A' 146-dik 'SÓLTÁR' nótájára.

MAgasztalja az én szívem, Az URat mind éltiglen,
M M 3

ien, És örvendez az én lelkem Megtartó ISTENEM-
ben: Hirdetem kegyességét, És nagy jó-téteményét.

2. Mert kegyesen meg-tekinté Ő szolgáló-leányát,
Jóvoltából meg-nem vőzé Hív alázatos voltát: Mert
ímé minden Nemzet Bóldognak mond engemet.

3. Mert én-velem nagy dolgokat Tőn a' hatalmas
ISTEN, Midőn együgyű voltomat Fel-emelé kegye-
sen: Szent azért az ő Neve, Áldandó ditsősége.

4. És az ő irgalma vagyon Nemzetségről nem-
zetre, Örökké néz irgalmason Minden ötet félőkre.
Hatalmas dolgot szerze Ő karjának ereje:

5. A' kevély gondolatúknak Menten eszeket vesz-
té, Dühös szándékját azoknak A' jókra nem erefz-
té; Engem'-is nagy irgalma Meg-tarta nagy hatalma.

6. A' hatalmas gonofzokat Ő székekből le-voná;
És az alázatosokat Híven fel-magasztalá: Mert sze-
ret együgyűket, És gyűlöl kevélyeket.

7. A' nyomorúlt éhezőket Minden jókkal bé-töl-
té; A' gazdagsággal töltteket Üresen el-erefzté:
Mert ő tőle mindenek Bóltsen vezéreltetnek.

8. Izraelt az ő szolgáját Híven hozzá fogadá,
Említvén irgalmasságát, Népét meg-látogatá: Rá-
jok nyújtván kegyelmét, Bé-tölté ígérétét.

9. A' miképen szólott vala Mi első Atyáinknak,
Ábrahámnak mit meg-monda, És ő maradékinak,
Im' mind meg-telleyesíté, Kiért áldjuk örökké.

AZ URI

AZ URI IMÁDSÁG magyarázta: *Azon Nótán mellyen Belgául énekeltek.*

M ENNYBÉLI Felséges ISTEN!

Kinek ditsősége ott-fenn

Bóldog lelkek' feregítűl

Láttatik véghetetlenül; E' tellyes Világ általad

Teremtetett, áll, és marad.

2. Te noha illy Felséges vagy, Erőd, méltóságod illy nagy; Még-is minket, kik föld' pora, 'S hitván férgek vagyunk, arra Méltóztatfz, hogy fijdainak Hívassunk, 's te mi Atyánknak.

3. Fiúi bizodalomban Azért te elődbe mostan Já-rúlunk Imádságunkkal, Reggeli (*Estvéli*) Áldozatunkkal: MI ATYÁNK tiszteletünket Vedd-bé, halld-meg kérésünket.

4. **☩. SZENTELETESSEK-MÉG TE NEVED:** *Az-az*, mi-velűnk azt tégyed, Hogy igazán meg-es-mérjünk Téged', féljünk és tiszteljünk, Szemlélvén nagy-bólts munkáid', 'S minden tökéletességid':

5. Gondolatunk és beszédünk, Sőt a' mi egész életünk Ugy folyjon, 's úgy tündököljék, Hogy mindenek

26
É N E K A Z U R I

Ének meg-esmérjék, Hogy te vagy, szent Isten,
Atyánk, Fijaidnak te vagy példánk.

6 ♪. JÓJJÖN-EL A' TE ORSZÁGOD:
Töltse-bé uralkodásod, Oh mi Királyunk! e' földet;
Szaporítsad feregedet, Drága ígédnek kész szállást
Adj mindenütt szabad folyást.

7. Im' (Ha) Egyházad' Ellenségi Igyekezik azt
rontani: Te velünk egy táborba szállj, És előnkbe
Hadszereget állj; Szégyenítsd ellenséginket: Tarts-
meg, birj, vezérelj minket.

8 ♪. LÉGYEN A' TE AKARATOD:
A' mi jó 's rendes, te tudod; Azért mi akaratunkat
Tetfzésed után hordozd, azt Szeressük a' mit szeretsz;
de Gyűlöljük a' mit gyűlölsz te.

9. Engedjünk néked mindenben, MINT ditsó fe-
regid MENNYBEN: Ha velünk keményen bánfz-is,
Szenvedjük békével azt-is; Tiéd mind testünk, mind
lelkünk, Teremtőnk, szabad vagy velünk.

10 ♪. ADD-MEG NÉKÜNK KENYERÜN-
KET NAPONKÉNT, eledelünket: Viselj gondot
életünkről, E' mi halandó testünkről; Szolgáltass
jó egészséget, Termő időt, békeséget.

11. Szállíts áldást munkáinkra, Minden marhánk 's
jószágunkra; Javaiddal pedig nekünk Adj *mértékletesen*
élnünk Rád nézve *báládatoson*, Mások aránt *irgalmason*.

12 ♪. BOTSÁSSAD-MEG BŰNEINKET:
Mind ama' nagy veszettséget, A' melly első Szüléink-
től

I M Á D S Á G R O L.

túl Szállott reánk örökségül; Mind a' melly re
gyümölcsöket Bofzfúdra e' rosz fa termett.

13. Nézvén szent Fijad' vérére, Ne vonj minket íté-
letre, És vétkeinkért meg-ne feddj; Sőt mindenek-
ről meg-engedj: **A' MINT MI-IS MEG-ENGE-
DÜNK, HA KIK VÉTETTEK ELLENÜNK.**

14 **9.** **ÉS NE VIGY A' KISÉRTETBE,** Melly
rajtunk erőt vehetne: Jól tudod, melly gyarlók va-
gyunk, Könnyen tántorodik lábunk: **SZABADITS
AMA' GONOSZTOL,** Ki lest hány nekünk akárhol.

15. Hogyha pedig ditsőséges Néked, 's nekünk
épületes **A' Kisértőt** ránk botsátni, Hitünket pró-
bára vonni; Add nekünk a' győzedelmet, Koro-
názd ezzel hitünket.

16. Hogy tőled kérjük ezeket, Illy okok indítanak
minket; **MERT TIÉD AZ ORSZÁG:** néped
Vagyunk mi, és örökséged; Jó Királyunkhoz szük-
ségben **Hogy-ne** folyamnánk mérészen?

17. Velünk jól tenni akarván, Arra tehetséged-is
van; **TIÉD A' tellyes HATALOM,** Égi 's
földi birodalom: Jól tenni méltó-is hozzád, **DI-
TSŐSÉG** tér ebből reád.

18. **A' ki** kérésében haboz, Az tőled üres válaft
hoz; De mi **KRISTUS'** érdeméből Nyúgodtt szívvel
lévén erről, **Hogy meg-adsz** valamit kértünk,
Kérésünkhöz AMENT kötünk.

V É G E.

NN

A'SOL-

A 'SOLTÁROKRA IGAZITO
T A B L A.

'SOLTÁR.	A.	LEVÉL.
CXVIII.	A Djatok hálákat az URnak:	210
CV.	A Djatok hálát az ISTENnek:	187
CXLVI.	Aldjad én lelkem az URat:	259
CIV.	Aldjad lelkem az URat és tisztöld:	183
CIH.	Aldjad lelkem URadat ISTENedet:	181
CXXXV.	Aldjátok az UR' Nevét:	241
CXLIV.	Aldott az UR ki kezemet tanítja:	255
XIV.	A' bolond így szól az ő szívében:	21
LIII.	A' bolond így szól az ő szívében:	93
XXXVI.	A' gonofztévőnek dolgán:	61
XCI.	A' ki a' Felséges URnak:	165
I.	A' ki nem jár hitlenek' tanátsán:	1
CXXV.	A' kik bíznak az UR ISTENben:	233
LXV.	A' Sionnak hegyén UR ISTEN:	111
XIX.	Azegek befzéllek, És nyilván hirdetik:	30
LXII.	Az én lelkem szép tsendesen:	107
L.	Az erős ISTEN Uraknak URa:	87
LXXXII.	Az ISTEN áll ő feregében:	149
XLVI.	Az ISTEN a' mi reménységünk:	81
XI.	Az ISTENben bízom jó reménys:	18
LXXVII.	Az ISTENhez az én szómat:	135
		CXXIV.

CXXIV.	Az Izrael ezt nyilván mondhatja:	
CXIX.	Az olly emberek nyilván böldegok:	212
XXIV.	Az UR bír ez egész földdel:	38
XXIII.	Az UR énnékem őriző Páfztorom:	37
XXVII.	Az UR ISTEN az én világosságom:	43
LXXXVII.	Az UR ISTEN az ő lakó hajlékát:	156
CX.	Az UR ISTEN monda az én UR:	202
XCVII.	Az UR ISTEN regnál, Ő az erős:	172
XCIX.	Az UR országol És regnál nagy:	175
XX.	Az UR tégedet meg-hallgasson:	31
CVI.	Az URat áldjátok, mert jó, Irg:	190
CXLVII.	Az URat ditsérjétek, mert jó, És:	260
CXVII.	Az URat minden nemzetek Di:	209
CXIII.	Az URat ti ő szolgái, Ditsérj:	205
LXXXIX.	Az URnak irgalmát örökké ének:	159
CXLIX.	Az URnak no énekeljétek Uj:	264

B.

LXXIII.	Bizonyára jó az ISTEN, Az Izr:	127
XLI.	Böldog, a' ki a' nyavalyást híven:	72
CXXVIII.	Böldog az ember nyilván, Ki az:	235
CXII.	Böldog ember, a' ki az ISTENT:	203

D.

CXXXVIII.	Ditsér téged' tellyes szívem, Én:	246
CL.	Ditsérjétek az URat, Áldjátok:	265
CVII.	Ditsérjétek az URat, Mert nagy:	194
CXXXVI.	Ditsérjétek az URat, Mert ő jó:	243

26

XX.

LXXV.

Ditsérlek téged' UR ISTEN, És:	13
Ditsérlek, URam, tégedet, Mert:	48
Ditsérünk téged' ISTEN, Ditsér:	133

E.

XLV.	Egy szép dolgot hoz elő az én szív:	79
XCII.	Ékes dolog ditsérni URam, Fels:	166
CXXXII.	Emlekezzél-meg UR ISTEN, Dáv:	238
CXX.	Én az UR ISTENhez kiálték, Mik:	228
CXLII.	Én az URhoz fel-kiálték, Kiált:	253
CXXXIX.	Én ifjúságomtól-fogva engem':	236
IV.	Én igazságomnak ISTENE, Hall:	5
XXII.	Én ISTENEM, én erős ISTENEM! Mi:	34
XCVI.	ÉnekeljeteK minden népek. Uj ének:	171
XCVIII.	ÉnekeljeteK új éneket AZ UR IST:	174
LXXVI.	Esméretes az UR ISTEN A' Júd:	134
C.	E' földön ti minden népek AZ:	176
	<i>Emeld-fel szíved', füled' nyisd:</i>	267

H.

LXXXVI.	Hajtsd hozzám URam füledet:	155
CXI.	Hálát adok, URam, néked, Tell:	203
LV.	Hallgasd-meg az én könyörgésem':	95
XVII.	Hallgasd-meg igazságomat, UR Is:	24
LXXX.	Hallgasd-meg Izrael' Páztora: És:	145
CII.	Hallgasd-meg, URam, kérésem', Tek:	178
CXLIII.	Hallg:-meg, URam, kérésemet, Vedd:	254
LXIV.	Hallg:-meg, URam, könyörg:, Tarts:	110

LXXVIII.

LXXVIII.	Hallgass én népem az én törvény:	
XLIX.	Hallgassátok-meg ezt minden nép:	0.
XLIV.	Hallottuk, ISTEN, füleinkkel:	76
XXXVIII.	Haragodnak nagy vóltában:	65
CXXXVII.	Hogy a' Babiloni vizeknél ültünk:	245
CXIV.	Hogy Izrael ki-jött Égyiptomból:	205
CXXVII.	Hogyha ember házat épét:	235
LXVIII.	Hogyha fel-indúl az ISTEN:	116
XXVIII.	Hozzád kiáltok kegyes URam:	45
	<i>Hallgasd-meg UR ISTEN kérésemet:</i>	270

I.

CXXXIII.	Imé melly jó, és melly nagy gyönyör:	240
LVII.	Irgalmazz, URam, irgalmazz nékem:	99
LXIII.	ISTEN te vagy én ISTENEM:	108
XLIII.	Ítélj-meg engemet UR ISTEN:	75
XCV.	Jertek örvendjünk mindnyájan:	170

K.

LVI.	Kegyelmezz-meg nékem én ISTENEM:	97
LXI.	Kiáltásom' halld-meg ISTEN:	106

L.

XXVI.	Légy ítélőm URam, Mert hűség:	41
-------	-------------------------------	----

M.

XXXIX.	Magamban el-végezém és mondám:	68
CXLV.	Magasztallak téged' én ISTENEM:	257
LXXIV.	Miért vetfz minket így-el UR ISTEN:	130
II.	Miért zúgolódnak a' Pogányok:	2

MUTATO TÁBLA. LEVÉL.

26
UR.
XXVI.
XXXIV.

	Míglen felejtész-el URam? Míg:	20
	Mikor a' Siont az ISTEEN:	234
	Mindenkoron áldom Az URat:	56
CI.	Mindennek előtte irgalmasságról:	177
LX.	Minket UR ISTEEN el-hagyál, És re:	104
XLII.	Mint a' szép híves patakra:	73
X.	Mire távozol tőlünk UR ISTEEN:	16
LII.	Mit ditsekedel gonofzságban, Te:	92
XXIX.	Mostan ti hatalmasak, Tekintetes:	46
	<i>Magasztalja az én szívem:</i>	273
	<i>Meg-hagyjad nekünk UR ISTEEN:</i>	270
	<i>Mennybéli Felséges ISTEEN:</i>	275

N.

XLVIII.	Nagy az UR méltóságában, Az:	84
LXXXV	Nagy-kegyesen től URam földeddel:	153
XCIII.	Nagy hatalommal regnál az ISTEEN:	168
XXXVII.	Ne boszszankodjál a' gonofztévdökre:	62
CXV.	Nem nekünk URam, nem nekünk eng:	206
CXLVIII.	No ditsérjétek mindnyájan, Az:	263
XLVII.	No minden népek Örvendezzéték:	82
XXXIII.	Nofza Istenfélő szent hívek, Örv:	53

O.

VII.	Oh én URam és én ISTEENem:	10
XVIII.	Oh én URam ki erőt adsz énnékem:	26
XCIV.	Oh erős boszszúálló ISTEEN:	168
VIII.	Oh Felséges UR mi kegyes ISTEENünk:	12

XXXII.

XXXII.	Oh melly bődög az olly ember éltében:	5
III.	Oh melly fokban vagynak, A' kik:	4
LXXXIV.	Oh Seregeknek ISTENE, Melly:	152
CIX.	Oh UR ISTEN én ditsőségem:	99
	<i>Oh én lélkem ditsérjed ISTENedet:</i>	271

Ö

LXXIX.	Öröködbe URam Pogányok jöttek:	143
CXXII.	Örülök az én szívemben, E' kíván:	230
XXI.	Örvendez URam a' Király, A' te:	32
LXXXI.	Örvendezzetek Az erős ISTENnek:	147
LXVI.	Örvendj egész föld az ISTENnek: És:	113
	<i>Örül az én szívem az URban:</i>	272

P.

XXXV.	Perelj, URam, perldóimmal; Hartzolj:	58
-------	--------------------------------------	----

S.

LXX.	Siess, ments-meg, URam ISTEN:	123
CXL.	Szabadíts-meg engem' UR ISTEN, A':	250
LIX.	Szabadíts-meg engem' UR Is: És tart:	102
XII.	Szabadíts-meg és tart-meg URam Is:	19
CXXI.	Szemem' a' hegyekre vetem: Mert:	229
CXVI.	Szeretem és áldom az UR Is: Mert.	208
XXV.	Szívemet hozzád emelem, És ben:	39

T.

XVI.	Tarts-meg engemet óh én ISTENem:	23
LIV.	Tarts-meg URam ISTEN engem':	94

XXI.	Te benned bízom én ISTENEM, Kér:	123
XC.	Te benned bízunk eleitől-fogva:	163
CXLI.	Te hozzád kiáltok UR ISTEN, Siess:	251
CXXX.	Te hozzád tellyes szívből: Kiáltok:	237
CXXIII.	Te hozzád szemeimet UR ISTEN:	231
LVIII.	Ti tanátsban ülő személyek, Kik:	100

U.

LXXII.	URam a' te ítéletedet Adjad a' Kir:	126
XXXI.	URam én tsak te benned bíztam:	49
XV.	URam ki léfzen lakója A' te Felső:	22
LXXXIII.	URam ne hallgass illy igen, Ne ma:	150
CXXXI.	URam nem űz nagyra szívem, Sze:	238
CXXXIX.	URam te meg-visgálsz engem', Meg:	247
VI.	URam te nagy haragodban Ki mi:	8
LXVII.	UR ISTEN áldj-meg jóvóltodból: És:	115
V.	UR ISTEN az én imádságom', Kérlek:	7
LXXXVIII.	UR ISTEN én idvességem, Éjjel nap:	157
LI.	UR ISTEN kegyelmezz-meg énnékem:	89
CVIII.	UR ISTEN kész az én szívem, És az:	198
LXIX.	UR ISTEN segíts és tarts-meg engem':	120
CXXXIV.	URNak szolgálái mindnyájan Aldjátok:	241
	<i>URam bötassad-el Szolgádat béké:</i>	268
	<i>UR ISTEN melly' fokban vagynak:</i>	268

V.

XL.	Várván vártam a' Felsőges URat:	70
-----	---------------------------------	----

V. É. G. E.

63383

